

Laodikija

Hristova ozbiljna poruka mlakoj crkvi poslednjeg vremena

Džek Sekveira

Zamislite da se sretnete s čovekom odevenim u prljave krpe, koji jedva nazire put pred sobom. On vam se predstavlja kao milijarder sa savršenim vidom - i želi da zna kako vam se dopada njegovo po meri skrojeno odelo!

Svakako da je takvome očajnički neophodan susret sa stvarnošću, zar ne?

Zamislite sada ne samo jednog čoveka koji je tako patetično izgubio dodir sa stvarnošću, već celu Crkvu ispunjenu slepim, poderanim siromasima koji istinski, iskreno veruju da su lepo odeveni, bogati, i da dobro vide! Hvala vam lepo!

Na žalost, ovaj scenario nije izmišljen. On je stvarnost. Još više otrežnjuje činjenica da mi ovde ne pričamo o nekoj nepoznatoj ili nepriznatoj verskoj zajednici. Radi se o vašoj Crkvi - o našoj Crkvi - o hrišćanskoj Crkvi poslednjeg vremena, o Laodikiji. Sve je to zapisano u Otkrivenju, u trećem poglavlju!

Ima li nade za tako žalosno prevarenu zajednicu? Apsolutno! Sigurni, ali jedini lek za laodikejsku smrtonosnu zabludu je jasno razumevanje velike istine o opravdanju verom, i samo verom. Ova velika istina je retko gde tako jasno predstavljena, tako snažno prikazana, kao u ovoj knjizi autora Džeka Sekveire.

Istaknuti predavač i teolog, stručnjak za pitanje opravdanja verom, razmatra Hristov savet Laodikiji i objašnjava Njegovu poruku ljubavi. Otvori svoje srce, uši i oči, prihvati lečenje koje jedino Hristos može da ti ponudi!

Naslov originala:

LAODICEA

Christ's urgent counsel to a lukewarm church in the last days

Autor: Jack Sequeira

Sadržaj

Predgovor	2
Uvod	4
Poglavlje 1 – Obraćanje LAODIKIJI	8
Poglavlje 2 – Procena LAODIKIJE – 1	13
Poglavlje 3 – Procena LAODIKIJE – 2	18
Poglavlje 4 – Zabluda LAODIKIJE	23
Poglavlje 5 – Savet LAODIKIJI	28
Poglavlje 6 – Opomena LAODIKIJI	34
Poglavlje 7 – LAODIKIJA mora da se pokaje	39
Poglavlje 8 – LAODIKIJA mora da otvori vrata	44
Poglavlje 9 – LAODIKIJA mora da pobedi	51
Poglavlje 10 – LAODIKIJA je zapečaćena	56
Poglavlje 11 – LAODIKIJA je bez mane	61

PREDGOVOR

Adventisti sedmog dana dugo su teška srca čitali po ruku Laodikiji, zabeleženu u Otkrivenju 3,14-22. Posle velikog razočarenja 1844. godine, godinama su pomalo oholo smatrali da se poruka odnosi samo na one adventiste koji nisu prihvatili svetost sedmog dana ni Hristovu posredničku službu u nebeskom Svetilištu.

I zato su 1865. godine, kada je Elen Vajt, vođena Božjim Duhom, poruku počela da primenjuje i na adventiste sedmog dana, s nevericom dočekali njene reči. Međutim, ozbiljno samoispitivanje navelo je mnoge da shvate istinitost i opravdanost tog tumačenja. Duhovno probuđenje došlo je kao posledica.

Ipak, nastojanje da se usavrši organizacija Crkve i da se savladaju posledice američkog građanskog rata uskoro je zaokupilo misli većine adventista. Shvatanje da se poruka Laodikiji odnosi i na njih bilo je prividno prihvaćeno, ali na neki čudan način potisnuto u podsvest. Naravno, to nije bilo dovoljno. Trebalo je da poruka Laodikiji pokrene Crkvu - ne samo da veruje, već i da pregne na posao.

Mnogo je posla i bilo obavljeno u krilu Crkve u toku preostalih godina devetnaestog veka. Jevanđelje se propovedalo s velikim žarom, ali, na žalost, dolazilo je i do velikih unutrašnjih razmirica. Iako je velika pažnja bila posvećivana doktrini o opravdanju verom, koja se pojavila 1888. godine i po tom se dalje razvijala, većina adventista teško je prihvatila svedočenje Vernog Svedoka o Laodikiji i odbijala da ga primeni na sebe.

Takvo stanje održalo se sve do danas. Iako su nam bili upućivani mnogi pozivi da se probudimo i reformišemo, ostali smo mlaki. Mlaka banja može da bude prijatna i osvežavajuća. Isto može delovati i uverenje da mi »imamo istinu« i saznanje da Crkva dramatično umnožava broj svojih vernika. Međutim, Hristos je izjavio da ga mlaka Crkva ne privlači. Ona ga, u stvari, odbija. Zato nas pastor Džek Sekveira, svojim promišljenim i ubedljivim biblijskim izlaganjem, pokušava da pokrene kako bismo shvatili svoje pravo duhovno stanje - i prihvatili lek koji nam je milostivo stavljen na raspolaganje. On ne tvrdi da će to biti lako, već da je bitno!

U svom završnom delu, poruka Laodikiji uliva nam nadu i nadahnjuje nas oduševljenjem. Ima nade za nas! Možemo biti oduševljeni što nam se pruža prekrasna prilika da proslavimo svog nebeskog Oca i svog milostivog Otkupitelja silom Svetoga Duha koji boravi u nama!

Pastor Sekveira usrdno želi da nam pomogne da zapevamo, iskreno i ponizno, staru evanđeosku pesmu »Ne ja, već Hristos!« Kada ta pesma bude odjeknula iz grla većine Hristovih sledbenika, oni će postati pobednici kao što je On bio pobednik i prihvatiti Njegov ljubazni poziv da Mu se pridruže na Njegovom prestolu (Otkrivenje 3,21). Neka nam Bog pomogne da taj dan što pre svane!

Rihard V. Švarc,
počasni profesor istorije,
Univerzitet Endrus

Uvod

Knjiga Otkrivenja je u prvom redu proročka istorija Hristovog Tela, Njegove Crkve, koju je Bog otkrio svom Sinu i preneo je svom narodu preko apostola Jovana. Iako je ova knjiga mnogo značila Jovanovim čitaocima u prvom veku, ona je ipak mnogo značajnija hrišćanima koji žive u ovim poslednjim danima. Ona otkriva ono »što će skoro biti« (Otkrivenje 1,1), obećava poseban blagoslov onima koji čitaju njene stranice i obraćaju pažnju na njene poruke (Otkrivenje 1,3). Međutim, pošto je pisana zagonetnim, simboličkim jezikom, treba duboko kopati da bi se došlo do njenih skrivenih riznica. I upravo to i nameravamo da činimo u ovoj knjizi o Božjoj Crkvi poslednjeg vremena, tako da možemo shvatiti i ceniti istinu za ovo vreme, sadržanu u Hristovoj poruci Laodikiji.

Pre nego što pređemo na poruku laodikijskoj Crkvi, moramo shvatiti neke osnovne činjenice o knjizi Otkrivenja kao celini. Otkrivenje dopunjuje starozavetnu Knjigu proroka Danila. Obe knjige se bave prvenstveno događajima poslednjeg vremena. U stvari, mnogi simboli kojima se Jovan služi u Otkrivenju, potiču iz Danilove knjige. Na primer, kada u Otkrivenju 14,8. čitamo »pade, pade Vavilon, grad veliki«, moramo imati na umu da Jovan daje duhovno tumačenje uništenja stvarnog grada Vavilona, ko je je opisano u petom poglavlju Knjige proroka Danila.

Kako da protumačimo simbole u ove dve knjige? Danas stručnjaci upotrebljavaju četiri metoda za tumačenje Danila i Otkrivenja.

Istoricistički metod. - Reformatori su verovali da i Danilo i Otkrivenje otkrivaju istoriju sveta i hrišćanske Crkve, počevši od vremena kada su napisane pa sve do kraja sveta. Po tom metodu, Danilo i Otkrivenje počinju od svog vremena (oko 600 godina pre Hrista za Danilovu knjigu i oko 100 godina posle Hrista za knjigu Otkrivenja) i daju neprekinuti izveštaj o istorijskim događajima koji dostižu svoj vrhunac u danima posletka. Za reformatore Mali rog iz sedme i osme glave Knjige proroka Danila predstavlja paganski i papski Rim, a Antihrist iz Otkrivenja papstvo. Naravno, rimokatolički teolozi odbacuju historicistički način tumačenja. Da bi mu se suprotstavili, razvili su dve alternative - preteristički i futuristički metod.

Preteristički metod. - Ova škola smatra da su se sva proročanstva Danila i Otkrivenja ispunila u toku kratkog vremenskog perioda posle pisanja knjige - do drugog veka pre Hrista za Danila, i do trećeg veka posle Hrista za Otkrivenje. Ukoliko bi to tumačenje bilo tačno, očigledno je da se ova proročanstva ne mogu odnositi na papstvo. Dakle, po preterističkom metodu Katolička crkva se ne može poistovetiti sa Malim rogom iz Danila ili sa Antihristom iz Otkrivenja! Prema ovom gledištu, ovi simboli se odnose na davne sile kao što su Antioh Epifan i Rimski imperija.

Futuristički metod. - Rimokatolički teolozi razvili su još jedan metod tumačenja Danila i Otkrivenja po kojem papstvo ne može da predstavlja ispunjenje simbola ove dve knjige. Futuristička škola uči da su se neka proročanstva Danila i Otkrivenja ispunila neposredno posle pisanja i da će ce ostala ispuniti u budućnosti, pre samog kraja istorije Crkve. Između ta dva perioda je velika istorijska praznina koju uopšte ne pokrivaju proročanstva iz Danila i Otkrivenja. Naravno, u taj međuperiod uključena je i istorija Rimokatoličke crkve.

Idealistički metod. - Ovaj metod je nastao u krilu liberalne teologije, ali sada počinju da ga prihvataju i neki konzervativniji hrišćani. Po njemu, proročanstva Danila i Otkrivenja uopšte ne govore o stvarnim događajima i ličnostima; to su jednostavno simboli koji otkrivaju duhovne istine. Umesto da ukazuju na neke određene trenutke u istoriji, ta »proročanstva« simbolički prikazuju opšte duhovne teme koje su se ponavljale mnogo puta u toku istorije ovoga sveta - i koje će se i dalje ponavljati u budućnosti.

To su, dakle, četiri metoda kojima se teolozi danas služe kada tumače Danila i Otkrivenje. Nije teško shvatiti da rimokatolički teolozi prihvataju preteristički i futuristički metod da bi

odbranili svoju Crkvu od historicističkog gledišta. Međutim, zaista iznenađuje da su i mnoge protestantske Crkve postepeno prihvatile preterističko i futurističko gledište! Danas većina protestanata proročanstva Danila i Otkrivenja tumači na futuristički i preteristički način.

Na primer, mnogi protestanti sedamdeset sedmica (Danilo 9) tumače služeći se teorijom praznine, koja je deo futurističkog gledišta. Oni govore da su se prvih 69 sedmica ispunile u Danilovo vreme, a da će se poslednja, sedamdeseta sedmica ispuniti u vreme posletka. Na taj način ostavljaju veliku vremensku prazninu između prvih 69 sedmica i poslednje, sedamdesete sedmice. I oni koji govore o »potajnom odlasku pravednika« i oni koji prihvataju dispencionalističko učenje služe se teorijom praznine futurističke škole.

I zato je danas teško naći bilo koju denominaciju, osim adventista, koja nastavlja da propoveda historicističko gledište u tumačenju Danila i Otkrivenja. Adventisti su, u stvari, ostali prilično usamljeni u zastupanju učenja reformacije o proročanstvima te dve knjige. Međutim, ako želimo da naglasimo da Bog sve zna, da su Mu svi događaji u svetskoj istoriji bili poznati i pre nego što su se zbili, tada je historicističko gledište jedino prihvatljivo. Ja verujem da je taj metod, metod kojim su se služili svi reformatori, jedini pravilan metod. Tim metodom ćemo se i mi poslužiti u ovoj knjizi prilikom tumačenja poruke upućene laodikijskoj Crkvi.

Prilikom proučavanja knjiga proroka Danila i Otkrivenja treba da imamo na umu još jedno načelo tumačenja - načelo paralelizma ili ponavljanja. To znači da ove knjige ne samo da opisuju istoriju sveta i posebno Crkve već svoje opise ponavljaju iz različitih uglova. Na primer, drugo, sedmo i osmo poglavlje Knjige proroka Danila predstavljaju proročke paralele; svako pokriva isti istorijski period, ali naglašava različite pojedinosti. I Otkrivenje to isto čini, služeći se brojem sedam. Ono govori o sedam crkava, sedam pečata, sedam truba i tako dalje. Svi ti paralelni tekstovi govore o istim vremenskim periodima, ali se svaki usredsređuje na različita pitanja.

Stoga moramo proučiti kontekst svih sedam Crkava (Otkrivenje 1-3) da bismo pravilno shvatili šta Hristos govori Laodikiji, poslednjoj u nizu. Treba da se pitamo: »Šta Hristos želi da nam otkrije u svojoj poruci Crkvama? Ima li nešto što svih sedam povezuje u jednu jedinstvenu celinu?«

Da, ima, i kada budemo proučavali Hristovu poruku svakoj od sedam Crkava, ustanovićemo šta je to! Prvoj Crkvi, crkvi u Efesu, Hristos kaže: »Znam tvoja dela« (Otkrivenje 2,2). Taj izraz On ponavlja u poruci svakoj od sedam Crkava. Crkvi u Smirni kaže: »Znam tvoja dela« (Otkrivenje 2,9). Ta fraza je crvena nit koja povezuje sve Crkve. Isus kaže svakoj od njih: »Znam tvoja dela« - Pergamu (Otkrivenje 2,13), Tijatiri (Otkrivenje 2,19), Sardu (Otkrivenje 3,1), Filadelfiji (Otkrivenje 3,8) i Laodikiji (Otkrivenje 3,15).

Imajući u vidu tu zajedničku frazu, možemo li reći šta to Hristos čini u svojoj poruci Crkvama? On ocenjuje njihovo duhovno stanje! Vidite, Bog i Crkve i pojedince ocenjuje prema njihovim delima. To je jasno novozavetno učenje. »Po rodovima njihovim poznaćete ih« (Matej 7,20). Naša dela otkrivaju naše duhovno stanje. Prema tome, poruke koje Hristos upućuje Crkvama su Njegova ocena duhovnog stanja Njegovog naroda od Jovanovog vremena pa sve do poslednjeg naraštaja.

Novi zavet naglašava da naša dela otkrivaju naše duhovno stanje. U Jevandelju po Mateju 5,14.16. Isus kaže svojim učenicima: »Vi (množina) ste videlo (jednina) svetlu... tako da se svetli vaše videlo pred ljudima da vide vaša dobra dela i slave Oca vašega koji je na nebesima.« Hristos je pravo videlo, a mi, koji smo Njegovo Telo, treba da Ga predstavimo svetlu svojim delima. Naša dela otkrivaju da li istinski predstavljamo svoga Spasitelja.

Kada Isus bude došao, podeliće svet na dve grupe - na ovce i na jarce. Iako se niko ne može spasti svojim delima, Isus će kazati ovcama: »Jer ogladneh i nahraniste me. Go bejah i odenuste me. Bolestan bejah i obidoste me« (Matej 25,33-36). Opravdanje verom uvek donosi rod, i taj rod su dobra dela. Isus ovde ukazuje na dobra dela svojih sledbenika kao na dokaz da su prihvatili Njegovu pravednost. Slično tome, On ukazuje na nepostojanje dobrih dela kao na dokaz da su jarci odbacili Njegovo spasenje (Matej 25,41-46).

Drugi biblijski primer da naša dobra dela otkrivaju naše duhovno stanje nalazi se u

Jakovljevoj poslanici. Jakov kaže: »Hoćeš li razumeti, o čoveče sujetni, da je vera bez dela mrtva« (Jakov 2,20). Površno gledajući, čini se kao da Jakov propoveda opravdanje delima. Ali, ako pažljivo čitamo njegove reči, vidimo da on zastupa misao da istinsko opravdanje verom uvek navodi na dobra dela. Onima koji govore da imaju veru i da im zato nisu potrebna dela, Jakov odgovara: »Pokaži mi veru svoju bez dela svojih, a ja ću tebi pokazati veru svoju iz dela svojih« (Jakov 2,18). Vera i dela, dokazuje Jakov, ne mogu se razdvojiti! I Pavle se slaže s tim. Kako možemo dokazati svoju veru? Ne samo svojim rečima već i otkrivenjem božanske sile u našem životu (1. Korinćanima 4,20). Svet ne mogu da zadive hrišćani koji podižu ruke prema nebu i viču: »Hvalim Gospoda, jer sam spasen!« Svet želi da vidi Hrista i Njegovu silu u našem životu. Filozof Fridrih Niče je nekada uputio svoj izazov hrišćanskoj Crkvi: »Ako očekujete od mene da verujem u vašeg Spasitelja, vi hrišćani morate izgledati mnogo »spaseniji« nego što jeste!«

I zato, kada svakoj od sedam Crkava govori da »zna njena dela«, Isus jednostavno objavljuje: »Ja procenjujem tvoje duhovno stanje. Jesu li tvoja dela dobra? Ili su loša? Kakvo je tvoje stanje?« To je zlatna nit koja se provlači kroz svaku od sedam poruka Crkvama. Verni Svedok ocenjuje svaku Crkvu.

Kada budemo proučavali poruke upućene Crkvama, videćemo da se svaka sastoji od četiri elementa:

1. *Pohvala*. Isus naglašava dobre strane svake Crkve,
2. *Ukor*. Ocenjujući svaku Crkvu prema njenim delima, Isus kaže: »No, imam na tebe!«
3. *Savet*. Kada god ukorava svoju Crkvu, Isus joj nudi i lek da bi rešila sve svoje probleme. Za svaki problem sa kojim se Crkva suočava, Isus nudi svoj savet.
4. *Obećanje*. Isus svoje izlaganje uvek završava obećanjem. Ako Njegov narod bude prihvatio savet i postupio po njemu, obećanje će se ispuniti.

Ima i nekih zanimljivih izuzetaka od ovog pravila. Isus ne upućuje nikakav ukor dvema Crkvama - Smirni i Filadelfiji. Na žalost, mnogo prekora izriče upravo Laodikiji, Crkvi vremena u kojem mi živimo.

Međutim, u Hristovoj poruci Laodikiji postoji nešto što uznemiruje mnogo više od samog ukora. Isus ne samo da ukorava Laodikiju, već ne može da kaže ništa dobro o njoj! Nema pohvale laodikijskoj Crkvi! Elen Vajt kaže: »Poruka laodikijskoj Crkvi je zapanjujuća optužba i može da se primeni na Božji narod sadašnjeg vremena!« (3T 252)

To je Crkva koja tvrdi da ima istinu za sadašnje vreme, a Isus nema pohvale za nju! To je Crkva koja tvrdi da je Božja Crkva ostatka - a Hristos kaže: »Ne mogu da kažem ništa dobro o tebi!« To je zaista zapanjujuća optužba!

Gde smo pogrešili? U čemu je naš problem? Moramo pošteno razmotriti Hristovu poruku Laodikiji. Moramo se obratiti Božjoj Reči da otkrijemo šta nam On poručuje. Ali, da prvo vidimo kako Elen Vajt ovu poruku primenjuje na Crkvu adventista sedmog dana:

»Poruka laodikijskoj Crkvi se veoma dobro može primeniti na nas kao na Crkvu. Ona nam je bila upućena pre mnogo vremena, ali je nismo poslušali onako kao što je trebalo. Kada delo pokajanja bude veoma iskreno i duboko, tada će vernici Crkve kao pojedinci moći da kupe bogata nebeska blaga.« (SDA, 7 BC 961)

»Bilo mi je pokazano da se poruka Laodikiji odnosi na Božji narod poslednjeg vremena. Razlog zašto ona nije obavila veće delo među nama je tvrdoća našeg srca.« (1T 186)

»Poruka Laodikiji odnosi se na Božji narod koji tvrdi da veruje u istinu za sadašnje vreme. Pretežni deo tih vernika je mlak; ima samo ime, ali nema revnosti.« (4T 87) Kao što je već bilo rečeno, Otkrivenje je knjiga simbola. Međutim, mi se ne možemo služiti rečnikom ili svojom kulturom da protumačimo te simbole. Moramo se obratiti samom Pismu. Kada nam Isus kaže da nismo ni vrući ni hladni, već mlaki (Otkrivenje 3,15.16), moramo uzeti Bibliju i upitati sami sebe: Koje značenje Biblija daje tim izrazima - vruć, hladan, mlak?

Videćemo da Isus sebi daje različita, posebna imena, kada se obraća svakoj od sedam Crkava, imena povezana s porukom koju upućuje svakoj Crkvi. Kada govori Laodikiji, Isus sebe naziva »Amin« (Otkrivenje 3,14). Šta time želi da kaže? Šta nam to govori o Njemu? On sebe naziva i »svedokom vernim i istinitim« i »početkom (izvorom) stvaranja Božjega« (Otkrivenje

3,14). Zašto On sebi daje ta tri naziva kada se obraća Laodikiji? U kakvom su odnosu te titule sa Njegovom porukom i našim duhovnim stanjem? To su pitanja s kojima se moramo suočiti ako očekujemo da razumemo poruku koju Hristos upućuje laodikijskoj Crkvi.

U poruci Laodikiji, bavimo se Božjom procenom poslednje generacije hrišćana. U posebnom smislu, mi se bavimo Božjom procenom Crkve adventista sedmog dana. Da li je ta procena pozitivna? Ili je negativna? Zar zaista u Crkvi nema ničega što bi Bog mogao da pohvali? Nema. Ima li nečega što zaslužuje kritiku? Da, svakako da ima! Da li se ta kritika odnosi samo na nekolicinu vernika ili se može primeniti na celu zajednicu vernika? Odnosi li se i na tebe? Odnosi li se i na mene?

Zatim, Hristova poruka Laodikiji usko je povezana s porukom o opravdanju verom - s porukom koju je Bog objavio svojoj Crkvi 1888. godine. Mi ćemo tu povezanost ustanoviti na temelju Biblije dok budemo proučavali Hristove reči upućene crkvi u Laodikiji - upućene mojoj i tvojoj Crkvi! Istu misao zastupa i Elen Vajt: »Odjeknula je poruka Laodikiji. Usvojite tu poruku u svim njenim fazama i objavite je narodu gde god vam Providenje otvori vrata. Opravdanje verom i Hristova pravednost su teme koje se moraju objaviti svetlu koji propada« (SDA 7 BC 964). Ovu poruku moramo prvo primeniti na sebe i tek onda možemo pokušati da je prenesemo i drugima. Tek kada budemo našli sebe u Hristovom opisu Laodikije - tek kada budemo shvatili da smo siromašni, goli i slepi - tek tada ćemo moći da prenesemo poruku života svetlu koji umire. Ta poruka će celi svet obasjati Božjom slavom, ali prvo mora da obasja naš život Isusovom pravednošću.

To je svrha ove knjige. Svojom porukom crkvi u Laodikiji, Hristos se obraća i meni i tebi. Tek kada budemo shvatili Njegove reči i primenili ih na sebe, one će ponovo oživeti i ojačati naš duhovni život.

Obraćanje LAODIKIJI

»I anđelu laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, Svedok verni i istiniti, Početak stvaranja Božjega.« OTKRIVENJE 3,14.

Kada pišemo pismo, osobu kojoj pišemo navodimo već u pozdravu - »Draga Marija!« ili »Dragi Milane!« Na kraju se potpisujemo da bismo pokazali ko je poslao pismo. Isto tako - u Otkrivenju 3,14 - uvod u Isusovu poruku Laodikiji sadrži ta dva podatka. U njemu se navode imena onoga kome je pismo upućeno i Onoga koji ga je poslao - primaoca i Pošiljaoca.

Ako pažljivo proučimo četrnaesti stih, videćemo da je poruka Laodikiji upućena ne samoj Crkvi, već »anđelu« Crkve. To ce odnosi i na svih ostalih šest poruka Crkvama. Svako pismo upućeno je »anđelu« određene Crkve. Šta to znači? Ko je taj »anđeo«?

Da bismo odgovorili na to pitanje, moramo se vratiti Otkrivenju, otvoriti prvo poglavlje i pogledati uvod u poruke upućene Crkvama. U prvom poglavlju, Jovana nalazimo u viđenju u »Gospodnji dan« (Otkrivenje 1,10). On čuje glas i okreće se da vidi ko ga zove. Vidi prvo sedam zlatnih svećnjaka. I usred tih svećnjaka, nekoga »kao Sina čovečjega« (Otkrivenje 1,13). To je bio Isus Hristos. Dok se još nalazio na Zemlji, Isus je sebe obično nazivao »Sinom čovečjim«. On je sebi davao taj naziv da bi se mogao izjednačiti s nama.

Prema tome, Jovan čuje Isusa i vidi Ga kako korača između zlatnih svećnjaka. U viđenju, Jovan zapaža da Isus drži »u svojoj desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta njegovih izlazi mač oštar s obe strane« (Otkrivenje 1,16). Novi zavet simbolički predstavlja Bibliju, Božju Reč, kao mač oštar s obe strane (Jevrejima 4,12).

Dvadeseti stih objašnjava simboliku sedam zlatnih svećnjaka i sedam zvezda u Isusovoj desnoj ruci. Isus kaže Jovanu: »Sedam zvezda su anđeli sedam crkava, a sedam svećnjaka koje si video, to su sedam crkava.«

Sedam svećnjaka predstavljaju sedam crkava. To je prikladan simbol. U svojoj Besedi na Gori blagoslova, Isus je rekao svojim sledbenicima: »Vi ste videlo svetu« (Matej 5,14). Međutim, u Jevanđelju po Jovanu 8,12. Isus kaže o sebi: »Ja sam videlo svetu!« Pa, ko je onda videlo svetu? Mi, hrišćani, ili Isus? Kako bi oba ova teksta mogla da budu istinita?

Odgovor jasno proizlazi iz originalnog teksta. Možda nije toliko očigledan na našem jeziku, ali ga grčki tekst jasno otkriva. Reč »vi« data je u množini; Isus se obraća svim hrišćanima. Međutim, reč »videlo« je u jednini. Postoji samo jedno jedino »videlo«, i to videlo je Isus Hristos! On je to »videlo istinito, koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet« (Jovan 1,9). I zato, kada u Jevanđelju po Mateju 5,14. Isus kaže: »Vi ste (celi Njegov narod) videlo (Hristovi predstavnici) svetu«, On govori da Njegova Crkva mora da odražava Njega, koji je pravo Videlo svetu. Crkva treba da Hrista predstavlja svetu. Svetu je neophodno da vidi da je »Hristos u vama, nada slave« (Kološanima 1,27). Svaka svetlost koju mi širimo u svetu samo je odsjaj pravog Videla, Isusa Hrista.

Isus onda nastavlja svoje izlaganje i kaže da čovek, koji pali sveću, nastoji da je stavi na svećnjak da bi svojom svetlošću obasjala sve oko sebe. Upravo tako, kaže On, i Njegov narod treba da svetli za Njega u ovom mračnom svetu (Matej 5,15.16). Kao sveća, stavljena u svećnjak,

svaki vernik Božje Crkve treba da svojom svetlošću (Hristos u nama) sija pred ljudima, tako da mogu da vide njegova dobra dela i da slave Oca našega koji je na nebesima. Prema tome, sedam svećnjaka predstavljaju vrlo prikladan simbol sedam Crkava. I to treba da imamo na umu dok proučavamo Hristovu poruku Laodikiji, da bismo shvatili zašto je Crkva propustila da bude svetlost svetu, kako je to Hristos od nje očekivao.

Prema tome, jasno je da su svećnjaci, kada je Jovan video Isusa da hoda među njima sa sedam zvezda u svojoj desnoj ruci, predstavljali sedam Crkava (Otkrivenje 1,20). Ali, koga su ili šta su predstavljale zvezde u Njegovoj desnoj ruci?

Dvadeseti stih daje jasan odgovor: »Sedam zvezda, to su anđeli sedam crkava.« Setimo se da je svako od sedam pisama Crkvama u stvari upućeno anđelima tih Crkava. Šta ti simboli predstavljaju?

Reč *anđeo* znači vesnik. Tekst u Jevrejima 1,14. opisuje anđele kao »službene duhove koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje«. To su Božji vesnici koji treba da služe nama koji primamo spasenje. I zato, kada se Isus obraća anđelima svih sedam Crkava, On se obraća onima koji duhovno usmeravaju te Crkve. Neki prevodi se uopšte i ne služe rečju anđeo kada govore o sedam Crkava. Oni upotrebljavaju reč vođa. I to je pravi smisao; »anđeo« laodikijske Crkve simbolički predstavlja duhovne starešine te Crkve.

U duhovne vođe Crkve spadaju izabrane starešine mesnih crkava, učitelji u Subotnoj školi i svi drugi službenici mesne crkve. Međutim, izgleda da se taj naziv prvenstveno odnosi na propovednike, na duhovne pastire koji se staraju o duhovnom dobru vernika. Elen Vajt kaže:

»Sedam zvezda simbolički predstavljaju Božje slugе, propovednike, o kojima se Onaj, koji je prvi i poslednji (Hristos), posebno stara i koje posebno štiti. Pozitivni uticaji, koji u Crkvi treba uveliko da se osećaju, vezani su za ove Božje slugе, propovednike, predstavnike Hristove ljubavi. Zvezde na nebu su pod Božjom upravom. On im daje svetlost. On vodi i usmerava njihovo kretanje. Kada On to ne bi činio, one bi se pretvorile u pale zvezde.« (GW 13.14)

Duhovno stanje u crkvama u velikoj meri zavisi od propovednika. Vraćajući se u Jerusolim sa svojih misionarskih putovanja, Pavle se nakratko zaustavio u Miletu i tamo se sreo sa starešinama crkve iz Efesa. Uputio im je poziv: »Pazite, dakle, na sebe i na sve stado u kome vas Sveti Duh postavi vladikama da pasete Crkvu Gospoda i Boga koju steče krvlju svojom« (Dela 20,28). Mi smo danas našim pastorima poverili mnoge dužnosti, ali njihov prvi zadatak je da duhovno hrane crkvu i da joj pomažu da raste u milosti. Duhovno stanje crkve u velikoj meri zavisi od pastora i od hrane koju daje svome stadu svake subote.

Kada smo prvi put poverovali u Hrista i prihvatili Njegov dar spasenja, svi smo mi to učinili iz sebičnih pobuda. Ima vrlo malo izuzetaka od tog pravila. Pošto smo po svojoj prirodi sebični, mi u početku prihvatamo Hrista zato što se bojimo kazne ili zato što želimo nagradu. I u svom propovedanju vrlo često izazivamo iste pobude kod drugih. Kada govorimo ljudima da postoji Nebo koje treba da se zadobije i ognjeno jezero koje treba da se izbegne, zar se ne obraćamo njihovoj egocentričnoj prirodi? Mi svakako treba da želimo da zadobijemo Nebo a da izbegnemo ognjeno jezero. Ali, ako je to naš jedini pokretač, tada polazimo od u osnovi sebičnih pobuda!

Da budem pošten, i moja žena i ja smo se priključili Crkvi adventista sedmog dana iz straha! Oboje smo se uplašili istražnog suda o kojem smo čuli na evanđeoskim predavanjima. Nisu to bila ista predavanja. Živeli smo tada 12 hiljada kilometara daleko jedno od drugoga, ali sva adventistička predavanja, po celom svetu, vrlo su slična. I tako smo mi slušali istih dvadeset i pet tema, i oboje doneli odluku iz straha - bojeći se onoga što će nam se dogoditi ukoliko budemo odbili da prihvatimo jevanđelje. Ovakva odluka može da bude bolja od nikakve odluke, ali strah ili očekivanje nagrade jadne su pobude ako na njima treba da utemeljimo svoj duhovni život!

Na isti način su i učenici - svih dvanaest - prihvatili Isusa iz sebičnih razloga. Čak i posle tri godine, provedene s Isusom, oko čega su se prepirali u gornjoj sobi? Prepirali su se oko toga ko će biti najvažniji u carstvu koje se osnivalo! I dalje su mislili samo na sebe!

Prema tome, slično mojoj ženi i meni, slično učenicima, većina od nas bila je ono što je Pavle nazvao »telesnim« hrišćanima ili »malom decom« u Hristu (1. Korinćanima 3,1) kada je

prvi put prihvatila Isusa i pridružila se njegovoj Crkvi. Pastoru je stoga poverena dužnost da hrani tu duhovnu novorođenčad i da im pomogne da odrastu. Kao duhovni starešina crkve, on treba da ih navede da telesnost zamene duhovnošću. Hrišćani moraju da rastu duhovno. Telesni hrišćanin je slab hrišćanin, novorođenče u Isusu Hristu, te ga pastor mora pažljivo negovati i pomoći mu da uzraste.

U svojoj poruci laodikijskoj Crkvi, Hristos kaže: »Pastore, nešto je loše u tvojoj Crkvi.« Naravno, poruka Laodikiji upućena je svakom verniku te Crkve (Otkrivenje 1,11), ali je propovednicima poverena posebna odgovornost da izgrađuju Crkvu. Treba da se molimo za naše propovednike i pastore da dobro hrane stado i pomažu jaganjcima da duhovno rastu. Duh proroštva je shvatio posebnu važnost Isusovih reči, upućenih starešinama Crkve: 'Tako govori Onaj koji drži sedam zvezda u desnici svojoj!' Ove reči su izgovorene učiteljima u Crkvi - onima kojima je Bog poverio velike odgovornosti.« (R&H, 26. maj 1903. godine)

Prema tome, sada smo shvatili kome je u Laodikiji Isus uputio svoje pismo. On ga je uputio propovednicima, duhovnim starešinama Crkve. Međutim, Isus ne govori samo njima, On se ne obraća samo nekim pojedincima u Crkvi. Obraćajući se starešinama, On govori celoj Crkvi, svakom verniku! Nešto se strašno zbiva sa laodikijskom Crkvom i Hristos poziva starešinstvo Crkve - a preko njih i svakog vernika - da shvati hitnost onoga što On govori. Cela Crkva, od vrha do dna, treba da razume ovu poruku, ali se od starešina posebno očekuje da je pažljivo razmotre.

Proučimo sada drugi deo teksta u Otkrivenju 3,14. Kojim imenima se Isus služi kada potpisuje poslanicu laodikijskoj Crkvi?

U svakom od sedam pisama Crkvama, Isus daje sebi posebno ime, posebnu titulu. I u svakom slučaju ta posebna titula pažljivo je usklađena s potrebama te Crkve. Prema tome, titula koju Isus daje sebi dok govori Laodikiji utemeljena je na potrebama Laodikije; povezana je s porukom toj Crkvi. A Isus ovako naziva sebe kad se obraća Laodikiji: »Tako govori Amin, svedok verni i istiniti, početak stvaranja Božjeg« (Otkrivenje 3,14).

Prvo, Isus naziva sebe »Amin, svedok verni i istiniti«. Reč Amin je ovde upotrebljena kao imenica, kao ime. Amin znači: »Neka bude tako« ili »Istina je« ili »Istina je ono što je bilo rečeno«. Naglasak prve titule stavljen je na istinitost onoga što je Isus posvedočio o Laodikiji.

Zašto je bilo neophodno da Isus naglasi istinitost, tačnost onoga što je rekao? Zato što, kasnije ćemo to detaljnije proučiti, postoji veliki nesklad između onoga što Laodikija misli o sebi i onoga što Isus svedoči o njoj. Laodikija se suočava s velikim problemom: njena procena sopstvenog duhovnog stanja uopšte se ne slaže s Hristovom procenom. Laodikija kaže: »Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem!« Isus svedoči: »A ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go« (Otkrivenje 3,17).

Ko kaže da je Laodikija nesrećna, nevoljna, i siromašna, i slepa, i gola? Isus Hristos - Amin, svedok verni i istiniti! Ipak, mi laodikijski to negiramo. Mi tvrdimo da smo potpuno drukčiji! Mi kažemo da smo bogati i da smo se obogatili i da nam ništa nije potrebno! Slažu li se te dve procene? Svakako da se ne slažu! Očigledno da je Verni i istiniti svedok u pravu. I upravo to Isus želi da naglasi! Zato On sebe naziva Amin, Istina, Svedok verni i istiniti.

Moramo shvatiti da je Crkva Telo Hristovo. Crkva je jedinstvena celina - koinonia - sačinjena od pojedinačnih vernika, kao i svaki organizam. Kada čoveku oboli ruka, pogođeno je celo telo - a ne samo ruka! Biblija je jasna kada o tome govori! Na primer, kada se moli, Danilo kaže: »Jer Ti zgrešismo« (Danilo 9,8). On je i sebi pripisao grehe Izrailja, grehe koji su narod odveli u ropstvo. Da li je sam Danilo zaista grešio? Ne! Međutim, on je sebe izjednačio s Božjim narodom. On je shvatio da je Crkva jedinstveno Telo i da ono što pogađa jednoga pogađa sve.

To je moj osnovni prigovor mnogim nezavisnim pokretima koji se ovih dana podižu da kritikuju Crkvu: oni ističu nedostatke Crkve, a onda samopravednički ukazuju na sebe kao na ljude koji se drže prave staze. Biblija uči da smo svi mi jedno Telo: svako od nas treba sebi da pripiše i nedostatke Crkve, jer smo svi mi jedno! Ja mogu da gledam sebe i da kažem: »Ja sam besprekoran! Ja pravilno hranim stado svojim propovedima i spisima! Radim posao koji mi je poveren!« Međutim, istina je da sam i ja deo te jedinstvene celine, te tako i deo problema koji

Hristos vidi u Laodikiji.

Mi u Laodikiji imamo danas iste probleme koje je imao i apostol Petar. Neposredno pre izdaje, Isus je žalosno najavio: »Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć; jep u Pismu stoji: udariću pastira i ovce od stada razbeći će se« (Matej 26,31). Svi učenici su odbacili takvu mogućnost, a najglasniji je bio Petar:

»Ako se i svi sablazne o tebe, ja se nikada neću sablazniti« (Matej 26,33).

Isus mu je na to rekao: »Zaista ti kažem: noćas, dok petao ne zapeva, tri puta ćeš me se odreći« (Matej 26,34).

Petar je pak ostao uporan: »Da bih znao i umreti s tobom, neću te se odreći« (Matej 26,35).

I Petar je patio od laodikijskog problema. Isus ga je procenio na jedan način, a Petrova procena samoga sebe bila je drukčija, potpuno različita od Hristove. Jesu li se složili? Nisu! Ko je bio u pravu? Isus je bio u pravu! Pomislite koliko bi neprilika i koliko problema Petar sebi uštedeo da je jednostavno rekao: »Da, Gospode, Ti sve znaš! U pravu si. Ja nisam.« Međutim, Petar je na bolan način morao da nauči da ga Isus poznaje bolje nego što on sam sebe poznaje. Isusova procena bila je pravilna.

U svojoj poruci laodikijskoj Crkvi, Isus kaže: »Ja sam Verni svedok. Govorim čistu istinu. Možda se vi nećete složiti sa Mnom, ali Ja vam otkrivam istinu! Možda ne želite da je čujete, ali to ipak ostaje istina!« Ako nismo spremni da Isusa saslušamo sada, onda ćemo to morati, kao i Petar, da učinimo u nekoj mučnoj situaciji, jer Isus upozorava: »Ako se ne budeš pokajao, ukoriću te i ispljunuću te iz usta svojih« (vidi Otkrivenje 3,16).

Isus sebi daje i drugu titulu, drugo ime, u svojoj poruci laodikijskoj Crkvi. On sebe naziva »početkom stvaranja Božjega« (Otkrivenje 3,14). Ta titula, posebno ona kakvu srećemo u nekim starijim prevodima, dovela je do mnogih nesporazuma. Mnogi hrišćani, uključujući i neke adventističke pionire, godinama su tvrdili da Isus govori da je nekada davno, u dalekoj prošlosti, imao svoj početak, kao prvo stvorenje koje je Bog stvorio. Jedan rani adventistički pisac pokušao je da umanjí ovaj problem govoreći da je Hristos nastao u tako dalekoj prošlosti da nama, ljudskim bićima, može izgledati kao da i nije imao početka. Elen Vajt, međutim, zastupala je sasvim suprotno gledište: »U Hristu je život, prvobitan, nepozajmljen, neizveden« (DA 530). Tako se ona suprotstavila mišljenju većine prvih vođa Crkve. I njeno stanovište bilo je u skladu s jasnim učenjem Novog zaveta.

Vidite, kada Isus kaže za sebe da predstavlja »početak stvaranja Božjega«, On nikako ne tvrdi da je prvo biće koje je Bog stvorio i da nije postojao pre svih vremena. Reč »početak« ovde jednostavno znači »izvor« ili »poreklo«, »osnovni uzrok«. Hristos želi da kaže: »Ja sam Izvor sveg stvaranja!«

I upravo to Novi zavet jasno uči: »Sve je kroz nju (Hrista) postalo i bez nje ništa nije postalo što je postalo« (Jovan 1,3). Govoreći o Isusu, Pavle kaže: »Jer kroz njega bi sazdana sve što je na Nebu i što je na Zemlji, što se vidi i što se ne vidi ... i On je pre svega, i sve je u njemu« (Kološanima 1,16.17; vidi i 1. Korinćanima 8,6; Efescima 3,9). Isus govori i Laodikijcima: »Ja nisam samo Verni svedok, ja sam i Izvor svega što je stvoreno! Ja i tebe mogu obnoviti po svom obličju, ako Mi budeš dozvolio. Mogu da ti dam novo srce, mogu da od tebe načinim novo stvorenje, ali jedino ako se pokaješ i danas prihvatiš Moju pravilnu procenu!«

On nije samo rekao: »Otkrivam ti istinu o tebi, iako je bolna.« Već je i dodao: »Ja sam rešenje tvojih problema.« Upravo zato je i uzeo sebi dve titule: »Ja sam Svedok verni i istiniti, zato što moraš da saznaš svoje pravo stanje. Ti ga uopšte nisi svestan; ti odbijaš svaku takvu pomisao, i baš zato moraš da saznaš istinu.« A onda je dodao: »Međutim, nudim ti rešenje tvog problema. Ja sam Izvor Božjeg stvaranja. Ja sam sve stvorio, pa mogu da obnovim i tvoje srce!«

U stvari, Isus nudi da ispuni na nama svoje novozavetno obećanje. On je to obećanje prvobitno dao jevrejskom narodu, ali su Ga Jevreji odbacili. Kakve su bile posledice? Sa suzama u očima i sa suzama u glasu, Isus je gledao Jerusalim, pobedonosno ulazeći u grad neposredno pre svoje smrti, i rekao: »Jerusalime, Jerusalime ... koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja kao što kokoš sakuplja piliće svoje pod krila svoja, i ne htjede« (Matej 23,37). Drugim rečima:

»Ispljunuću vas iz usta svojih kao narod i okrenuću se neznabošcima.«

Isus svoja novozavetna obećanja nije mogao ispuniti na jevrejskom narodu, jer je taj narod doneo konačnu i neopozivu odluku da ga odbaci. Pojedinačno, Jevreji se i dalje mogu koristiti prednostima tih obećanja, naravno, ali se narod kao celina okrenuo od Njega. Sada Isus ista novozavetna obećanja upućuje nama. Prvobitna obećanja, zapisana u Knjizi proroka Jezekilja 11,19.20; 36,26.27. ponovljena su nam u Poslanici Jevrejima 8,10-13!

I tako, šta smo otkrili proučavajući uvod u Hristovu poslanicu laodikijskoj Crkvi?

Ustanovili smo da se Isus ne obraća samo nekim vernicima te Crkve. On se obraća starešinama, a preko starešina i svim vernicima. Problemi koje Isus ističe u Laodikiji nisu problemi samo neke manjine njenih vernika. To su problemi celog sjedinjenog Hristovog Tela, poslednjeg naraštaja hrišćana, a posebno Crkve adventista sedmog dana.

Shvatili smo da je Hristova procena našeg stanja, iako negativna, ipak tačna. I zato nam se postavlja pitanje: »Jesmo li spremni da prihvatimo Njegovu procenu našeg duhovnog stanja, bez obzira koliko je bolna?« Zaista je bolno kada nam neko kaže: »Vi ste nesrećni, i nevoljni, i siromašni, i slepi, i goli!« - posebno kada smo Crkva koja smatra da ima celu istinu! To je vrlo bolno. Ali, ako želimo da prihvatimo Hristovo rešenje naših problema, tada moramo prihvatiti i ocenu koju nam Verni svedok daje. Nemojmo primenjivati tu ocenu na druge Crkve; primenimo je prvo na sebe!

Mi smo bili u zabludi u pogledu svog stvarnog duhovnog stanja, kao što su i Jevreji bili u zabludi što se tiče njihovog iskustva s Bogom. »Srce je prevarno više svega, i opako, ko će ga poznati?« (Jeremija 17,9). Jevreji su odbacili Hrista zato što nisu mogli da prihvate Njegovu procenu njihovog duhovnog stanja. Mi ne smemo da ponovimo istu grešku!

Kada razmatramo Hristovu procenu našeg stanja u poruci Laodikiji, moramo da se upitamo: Da li je pravilna? Ili je pogrešna? Ako prihvatimo da je pravilna, tada treba da prihvatimo i Njegov savet. Ako odlučimo da je pogrešna, tada ćemo svakako odbaciti savet i biti izbačeni iz Njegovih usta. Upravo zato Isusova poruka Laodikiji postaje životno važna za svakoga od nas.

Koji je to naš problem obelodanio Svedok verni i istiniti? Šta mi to još ne znamo? U čemu smo se to prevarili? Šta Isus misli kada kaže da naša dela nisu ni vruća ni hladna, već mlaka? Smatra li On da nemamo dovoljno dela? Ne mislim da je tako! Nama ne nedostaju dela, već su nam dela problematična! Šta nije u redu s našim delima?

To su pitanja koja ćemo razmatrati u sledećem poglavlju.

Procena LAODIKIJE -1

»Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.«
OTKRIVENJE 3,15.16.

Ta dva stiha su ključ za razumevanje celokupne Hristove poruke Laodikiji. To je najvažniji deo Njegovog pisma, i ako uopšte želimo da razumemo šta nam Verni svedok govori u svojoj poruci, moramo shvatiti ono što nam poručuje u ta dva stiha. Zašto su ta dva stiha tako važna? Zato što je to Hristova procena duhovnog stanja Laodikije! Ostatak poruke zasniva se na toj proceni. I zato što je ona tako važna, posvetićemo dva poglavlja njenom proučavanju.

Verni i istiniti svedok počinje svoju procenu Laodikije ovim rečima: »Znam tvoja dela.« Šta time želi da kaže?

Isus ne govori o našim crkvenim aktivnostima; On ne opisuje naše bolnice, univerzitet, izdavačke kuće, sirotišta i staračke domove. On govori o našim zajedničkim duhovnim delima uopšte i o našim pojedinačnim životima - o našem ponašanju, o našim aktivnostima. Ako je naše duhovno ponašanje kao vernika pojedinaca pogrešno, onda će i naše kolektivno delovanje biti ugroženo. Tu će dolaziti do izražaja upravo naša telesnost. A šta to Verni svedok govori o našim delima? Kako ih procenjuje?

Prvo, moramo shvatiti da Laodikiji ne nedostaju dela. Hristos to naglašava kada kaže: »Znam tvoja dela.« Problem nije u nedovoljnom broju dela. Mi imamo mnoštvo dela, ali nešto nije u redu s njima. U čemu je problem?

Prema navodima Vernog i istinitog svedoka, problem s našim delima je u tome što nisu ni vruća ni hladna, već mlaka. To je procena koju On daje. Zapazite da Hristos deli dela na tri kategorije: na vruća, hladna i mlaka dela. Kakva dela Isus smatra vrućima? Kakva dela smatra hladnima? Kakva dela proglašava mlakima?

Imajmo na umu da je knjiga Otkrivenja pisana simboličkim jezikom koji se mora tumačiti na temelju celokupne Božje Reči. Ako pažljivo proučimo Novi zavet, otkrićemo da on celokupno ljudsko ponašanje na duhovnom području - naša dela - deli na tri kategorije. Te tri vrste dela su: dela tela, dela vere i dela zakona. Verujem da ta podela odgovara Hristovoj podeli na hladna dela, vruća dela i mlaka dela iz Njegove poruke Laodikiji. Ako želimo da shvatimo ono što nam Isus govori, potrebno je da razumemo kakva su sva ta dela i zašto On govori o njima.

Ja bih predložio da prihvatimo da Isus, kada govori o hladnim delima, misli na dela koja Novi zavet naziva delima tela. Pavle kaže: »A ja sam telesan, prodan pod greh« (Rimljanima 7,14). U stvari, želi da kaže: »Ja sam grešan, pali čovek.« Novi zavet se dosledno služi rečju telo da bi opisao našu palu, grešnu prirodu. Prema tome, dela tela su gresi koje činimo, to je naše grešno ponašanje. Pavle ga jasno opisuje: »A poznata su dela telesna, koja su preljubočinstvo, blud, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranje, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja i ostala ovakva« (Galatima 5,19-21). Ako bi trebalo da jednom rečju opišemo dela tela, tada bismo mogli da se poslužimo rečju greh.

Pavle to još jednom naglašava u sedmom poglavlju Poslanice Rimljanima: »Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mojemu. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim« (Rimljanima 7,18). Pavle govori da njegovo telo, tj. njegova grešna priroda, nije u stanju da čini dobro, jer greh živi u njoj. I nastavlja: »Jer imam radost u zakonu Božjemu po unutrašnjemu čoveku, ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mojega i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojima ... tako dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božjemu, a telom zakonu grehovnome« (Rimljanima 7,22.23.25). Apostol je svestan da prepušten samome sebi, bez pomoći Svetoga Duha, može jedino da u svojim mislima prizna da je Božji zakon dobar, ali da u svome telu, u svojoj grešnoj prirodi, ostaje rob grehu. I zato apostol Pavle podseća hrišćane u Rimu: »Nijednoga nema pravedna ... nema ga koji čini dobro, nema ni jednoga celoga« (Rimljanima 3,10.12). I zato Pavle izjavljuje: »Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, niti može« (Rimljanima 8,7). Drugim rečima, telo nije u stanju da čini dobro! Isus je rekao Nikodimu: »Što je rođeno od tela, telo je« (Jovan 3,6). Telo je nepromenljivo. Isus kao da želi da mu kaže: »Celi tvoj temelj je pogrešan. Ti se trudiš da ispuniš Božju volju u svom telu. Ali, telo će uvek ostati grešno. Ti se moraš ponovo roditi odozgo! I tebi je potrebna druga sila, sila Svetoga Duha, koji treba da stanuje u tebi.«

Zašto bi trebalo da prihvatimo da su dela tela ili grešna dela u stvari hladna dela o kojima Isus govori u svojoj poruci Laodikiji? U dvadeset četvrtom poglavlju Jevandelja po Mateju Isus opisuje prilike koje će vladati u poslednje dane, u ovo naše vreme. On kaže: »A što će ce bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih« (Matej 24,12). Isus poistovećuje pojam hladan sa bezakonjem ili grešnim delima.

Osim izraza »dela tela«, Novi zavet vrlo često upotrebljava i srodan pojam »dela tame« (Efescima 5,11) da opiše grešno ponašanje. U biblijskim zemljama, dan i svetlost su sinonimi za vrućinu, dok se noć i tama izjednačuju sa hladnoćom. Osamdesetih godina održavao sam niz propovedničkih sastanaka u Egiptu. Posle toga, pastori su me odveli na brdo Sinaj, gde je Mojsije primio Deset zapovesti. U toku dana, vrućina je bila strašna! Temperatura je premašivala 40°C u hladu! S druge strane, noći su bile užasno hladne, a ja sam zaboravio da uzmem toplu odeću, jer smo na put krenuli u toku dana kada je bilo veoma toplo. Morao sam da pozajmim sve što sam mogao od odeće, samo da se nekako zgrejem. Čak mi je i u vreći za spavanje bilo hladno! Verujem da je upravo zato Bog Izrailjcima bio oblak danju i stub od ognja noću. On im je po svojoj milosti davao toplotu u toku noći i zaštitu od vrućine u toku dana. Da nije bilo te Božje milosti, noći bi bile neizdržljivo hladne. Otuda su dela tame isto što i hladna dela. I jedna i druga odnose se na greh, na dela tela.

A šta su, onda, vruća dela? Svakako da ona predstavljaju suprotnost hladnim delima! Ako hladna dela predstavljaju dela tela, šta bi bilo suprotno tome? Zar to ne bi bila dela vere?

U petom poglavlju Poslanice Galatima, Pavle navodi dela tela kao suprotnost rodovima Duha. On kaže: »Po Duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujte. Jer telo želi protiv Duha, a Duh protiv tela, a ovo se protivi jedno drugome« (Galatima 5,16.17). Prema tome, rodovi Duha su suprotni delima tela. A rodovi Duha su isto što i dela vere. Sam Isus naglašava ovu misao.

Na primer, Isus kaže: »Koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti; jer ja idem Ocu svojem« (Jovan 14,12). Zašto bi Isusovi sledbenici mogli da čine veća dela od Njegovih samo zato što se On vraća svome Ocu? Isus je odgovorio na to pitanje u toku jednog od svojih poslednjih zabeleženih razgovora s učenicima, pre svoje smrti. »Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem, jer ako ja ne idem, Utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću Ga k vama« (Jovan 16,7). Drugim rečima: »Ako ne budem otišao svome Ocu, neću moći da vam pošaljem Svetoga Duha.«

Kada budemo hodili u veri, Sveti Duh, koji živi u nama, proizvešće u našem životu dela Hristova - dela vere. Dela vere uvek imaju svoj izvor u Svetom Duhu. Vera govori: »Ja ti se stavljam na raspolaganje, Gospode Isuse, jer u meni nema ničeg dobrog.« Dela vere su posledica toga što Hristos verom živi u nama. Pavle kaže: »A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene«

(Galatima 2,20).

Kako Hristos živi u meni? Svetim Duhom. Pavle kaže:

»A vi niste u telu nego u duhu; jer Duh Božji u vama živi. A ako ko nema Duha Hristova, on nije njegov. A ako je Hristos u vama, onda je telo mrtvo greha radi, a Duh živ pravde radi« (Rimljanima 8,9.10).

Kod dela vere, Duh je u stvari onaj koji čini dela; ja samo donosim rod. Kada posmatram dela vere iz svoje perspektive, ona nisu dela, ona su jednostavno rodovi Svetoga Duha koji živi u meni.

Pavle pohvaljuje vernike u Solunu zbog njihovih dela vere (1. Solunjanima 1,3). On poziva Tita da objasni svojim crkvama da oni koji veruju u Boga treba da imaju i dobra dela (Titu 3,8). Jakov dela vere smatra dokazom opravdanja: »Avram, otac naš, ne opravda li se delima kada prinese Isaka, sina svojega, na oltar? Vidiš li da vera pomože delima njegovim, i da se kroz dela usavrši vera?« (Jakov 2,21.22)

Dela vere i rodovi Duha su, prema tome, sinonimi. To su ona vruća dela o kojima Hristos govori u svojoj poruci Laodikiji.

Već smo videli, na temelju Biblije, da hladna dela predstavljaju dela tela. Vruća dela su dela vere. A šta onda predstavljaju mlaka dela? Mlaka dela su mešavina vrućih i hladnih dela - pokušaj da se pomešaju dela tela sa delima vere. Biblija takva dela opisuje kao dela zakona.

Šta Biblija ima da nam kaže o delima zakona? Dobra početna tačka nam je tekst u Galatima 2,16. gde se Pavle tri puta služi tim izazovom:

»Pa doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovismo Isusa Hrista da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona: jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati.«

U sledećem poglavlju Pavle obrazlaže zašto se delima zakona ne možemo opravdati: »Jer koji su god od dela zakona pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da čini« (Galatima 3,10).

Šta u stvari Pavle podrazumeva pod izrazom dela zakona? On to objašnjava u Filibljanima 3,9. On kaže da želi da bude »u njemu (Isusu Hristu), ne imajući svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u veri«. Opravdanje koje dolazi na temelju dela zakona predstavlja samoopravdanje - pravednost koja se stiče sopstvenim trudom. Dela zakona predstavljaju samoopravdanje koje se postiže svojim naporima. U našem jeziku postoji pojam koji opisuje takvu pravednost; nazivamo je legalizmom. Otuda se Pavle služi izrazom dela zakona da bi iskazao istu misao. Kada god naiđete na izraz dela zakona u Pavlovim spisima, možete ga zameniti izrazom legalizam i bićete u pravu. On se odnosi na naše napore da uzdignemo Zakon kao sredstvo ili metod spasenja.

Već smo kazali da hladna dela o kojima Isus govori u svojoj poruci Laodikiji predstavljaju dela tela ili greh. Kazali smo da vruća dela predstavljaju dela vere, rod koji se javlja u našem životu silom Svetoga Duha. Isus, međutim, kaže da zna dela Laodikije i da ona nisu ni hladna ni vruća, nego mlaka. Verujem da ta mlaka dela predstavljaju dela zakona - legalističko samoopravdanje, koje se trudi da poštuje Zakon kao sredstvo spasenja. Pogledajmo zašto je tako.

Kada se neko trudi da postigne svoje opravdanje poslušnošću Zakonu, ko čini dela - Duh ili telo? Očigledno je da Sveti Duh tu nije na delu. Reč je o sopstvenim delima. Prema tome, telo je izvor dela koja se čine. Međutim, ta dela podsećaju na dela koja Sveti Duh čini verom u životu hrišćanina. Spolja, možda je teško zapaziti da postoji neka razlika. Na primer, dva vernika odlaze da posete bolesnike. Jedan to čini zato što Duh deluje verom u njegovom životu. Drugi to čini zato što pokušava da održi Zakon i da tako zasluži spasenje. Vidljivi postupci mogu biti slični, ali se izvor i pobude prilično razlikuju. Drugim rečima, telo koje je podložno grehu (hladna dela) prividno čini dela koja u stvari spadaju u dela Duha i vere (vruća dela). U tom smislu, dela zakona su mlaka dela - legalistička mešavina hladnog i vrućeg, dela tela koje oponaša Duha.

Sećate se mladića koji je došao Isusu i upitao: »Kakvo ću dobro da činim da imam život večni?« (Matej 19,16)

Isus je odgovorio: »Ako želiš da uđeš u nebo čineći nešto dobro, onda moraš da držiš

zakon!«

Mladić je zapitao: »A koji zakon? Na šta si tačno mislio?«

»Na šest zapovesti koje se odnose na naše međusobne odnose« - odgovorio je Isus.

Šta je mladić odmah zatim naglasio? »Sve sam ja to držao od prvih dana svoje mladosti, sve sam to držao otkako sam prvi put došao u subotnu školu« (vidi Matej 19,17-20).

Dela koja je mladić činio celog svog života bila su samo dela zakona. Dela zakona, to je telo koje se trudi da čini dobro. I zato sama dela izgledaju vrlo slična delima vere. Na primer: Da li vernik čiji je život ispunjen delima vere svetkuje subotu? Svakako da je svetkuje! Da li vernik čiji je život ispunjen delima zakona svetkuje subotu? Naravno! U čemu je razlika? Razlika se spolja uopšte ne mora videti. Kada, dakle, sretnemo čoveka koji svetkuje subotu, ne treba da ga pitamo: »Da li svetkujete pravi dan?« Pitanje treba da glasi: »Da li je vaše svetkovanje subote delo vere ili delo zakona?« To je važno da znamo!

Prema tome, razlika između dela vere (vruća dela) i dela zakona (mlaka dela) je u pobudama, u razlogu zašto ih činimo. Sama dela spolja mogu izgledati potpuno ista.

S druge strane, dela zakona i dela tela potpuno su različita; razlika među njima je potpuno jasna. I jedna i druga su po telu, ali predstavljaju potpune krajnosti. Dela tela (hladna dela) su grešna dela - preljuba, mržnja, laganje i tako dalje. Dela zakona (mlaka dela) su pravedna dela - bar na površini. Upravo zato su i mlaka - zato što telo pokušava da čini ono što Duh treba da čini. Hladno se meša sa vrućim. Dela zakona spolja izgledaju privlačno i baš zato su opasna. Veoma je teško, naime, ubediti vernika koji želi da se opravda svojim delima da su sva njegova dela uzaludna.

Duh proroštva opisuje problem Laodikije na isti način i slaže se sa idejom da je mlakost u stvari samoopravdanje. Elen Vajt kaže: »Vaše samoopravdanje je odvratno Gospodu Isusu Hristu ... Te reči (Otkrivenje 3,15-18) odnose se na crkve i na mnoge koji zauzimaju odgovorna mesta u Božjem delu.« (7 SDA BC 963)

Prema tome, u čemu je osnovni problem Laodikije? Samoopravdanje! Isus je ispričao priču o caru koji je pozvao mnoge goste na svadbu svoga sina. Pripremio je i posebno odelo za svakog gosta na gozbi. Međutim, jedan gost je odbio ponuđenu odeću i ušao u dvoranu u sopstvenom ruhu. »Moje odelo je čisto!« - rekao je caru. »Nije mi neophodno vaše odelo.« Duh proroštva ovako komentariše priču: »Samoopravdanje ne može da posluži kao svadbena odeća. Odbijanje da sledimo čisto videlo istine je strašna opasnost koja nam preti. Poruka laodikijskoj Crkvi otkriva stanje u kojem se kao Crkva nalazimo.« (R&H, 15.XII 1904)

Elen Vajt nam otkriva i šta Hristos misli o našem pokušaju samoopravdanja:

»Ima takvih koji kažu da služe Bogu iako se oslanjaju na svoje snage da drže Njegov zakon, oblikuju pravedan karakter i zadobiju spasenje. Njihova srca ne pokreće duboko osećanje ljubavi prema Hristu, već se samo trude da izvrše dužnosti hrišćanskog života kao nešto što Bog zahteva od njih da bi mogli da zadobiju nebo. Takva religija nema nikakve vrednosti.« (SC 44)

Mlakost, legalističko samoopravdanje, nema nikakve vrednosti u Isusovim očima. U stvari, u svojoj poruci Laodikiji, Verni i istiniti svedok daje sledeću šokantnu izjavu: »O, da si studen ili vruć« (Otkrivenje 3,15).

Da li to znači da bi Isusu bilo milije da počnemo i da činimo grešna dela, dela tela, nego da budemo mlaki i da pokušavamo da činimo dobra dela iz pogrešnih pobuda? Izgleda da je tako! Zašto On kaže tako nešto?

Jednom je Isus rekao samopravednim farisejima da će Ninevljani bolje proći na Božjem sudu od Izrailjaca (Matej 12,41). Kada je prorok Jona propovedao Ninevljanima da će biti uništeni ako se ne pokaju za svoje bezakonje (dela tela), oni su prihvatili vest i pokajali se pred Gospodom. Problem Ninevljana bio je otvoreni greh - pokvarena dela tela - i oni su to znali. Bogu nije bilo teško da ih ubedi da su grešni.

Ali, kada je Bog rekao Izrailjcima da su njihova dela zakona nedovoljna, oni su se osetili uvređeni i odbacili su Gospoda. Oni su bili slepi za svoje duhovno stanje zato što su dela, koja su činili, spolja tako dobro izgledala. Iako su ta dela bila učinjena po telu, na izgled bila su tako dobra! Mi ćemo videti da se i Laodikija suočava sa istim problemom. Laodikija je slepa za svoje

pravo stanje zato što njena mlaka dela spolja tako dobro izgledaju.

I nama je najteže da shvatimo svoje pravo duhovno stanje. Sve dok ne uvidimo kakvi smo zaista, savet Vernog i istinitog svedoka ništa nam neće značiti. Međutim, kada progledamo, kada uvidimo kakvi smo, već smo uveliko na putu rešenja svog problema.

Vidite, lekar mora da otkrije pravo stanje svog pacijenta pre nego što će mu prepisati lek. Moja majka je u Africi skoro umrla zato što joj je lekar dao pogrešan lek. On je samo nagađao od čega ona boluje; nije bio siguran u svoju dijagnozu. Da li Verni i istiniti svedok zna od čega mi bolujemo? Odgovor je jasan. Može li nas On izlečiti? Svakako! On je Veliki lekar! Ali, pre nego što bi mogao da obavi operaciju, lekar mora da dobije pismenu saglasnost pacijenta - tako je bar u Americi. Na isti način, da bi mogao da nas izleči, Isus mora dobiti našu dozvolu da nam izvadi kameno srce i da ga zameni toplim srcem od krvi i mesa. Od trenutka kada Mu damo svoju saglasnost, lek nam je na raspolaganju. Međutim, mi prvo treba da shvatimo svoju potrebu; moramo priznati da je njegova procena našeg stanja verodostojna. Moramo priznati da je naš problem samoopravdanje koje spolja izgleda tako dobro, ali je odvratno Isusu Hristu.

Zašto Bog toliko prigovara samoopravdanju? Iako ima svojih mana, zar samoopravdanje ipak nije bolje od neopravdanja? Zar nije bolje biti mlak nego hladan? Ako se vaše dete trudi da vam ugodu, zar se ljutite na njega ili ste srećni? Svakako da ste srećni! A ipak, ovde se Crkva iz sve snage trudi da ugodu Bogu, a Njemu je odvratno njeno nastojanje. Zašto? Odgovor je od presudnog značaja. Zašto Isus kaže da bi više voleo da je Laodikija hladna nego što je mlaka?

O tome ćemo razgovarati u sledećem poglavlju.

Poglavlje 3

Procena LAODIKIJE - 2

»Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.« OTKRIVENJE 3,15.16.

Jeste li ikada pregrizli bobicu grožđa, misleći da nema semena, a onda otkrili da ste se prevarili? Šta ste učinili? Ispljuvali ste semenke, zar ne? Osetili ste pravo olakšanje kada ste se oslobodili onoga što niste očekivali. U vreme pisanja Novog zaveta još nije bilo grožđa ili pomorandži bez semena. I zato su u to doba ljudi očekivali da će naići na semenke. Međutim, ipak su ih izbacivali iz usta kao i mi. Prema tome, ispljunuti nešto i onda i sada značilo je da nešto odbijamo, odbacujemo. To je značenje reči koje Isus upućuje Laodikiji.

Svima onima koji su u ovo vreme ravnodušni, Isus upućuje opomenu: »Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih (Otkrivenje 3,16). Simbolična pretnja da će nas izbljuvati iz usta svojih znači da neće moći da prenosi Bogu naše molitve niti naše izraze ljubavi. On neće moći da potkrepi naše propovedanje Božje Reči niti naše duhovno delo ni na koji način. On neće moći da podupre naše verske napore niti da zahteva da nam se ukaže milost.« (6T 408)

U ovom je problem: Isus kaže da naša dela nisu ni vruća ni hladna, već mlaka. On naglašava da bi više voleo da su vruća ili hladna. Drugim rečima, da su vruća, bio bi zadovoljan. Da su hladna, bio bi u stanju da nam pomogne. Međutim, mlakost ne može da podnese zbog toga što su i vruća i hladna dela prirodna, dok mlaka to nisu. Šta to znači?

Telo je grešno i zato je potpuno prirodno da telo proizvodi greh, da proizvodi grešna dela. Kada ja i ti učinimo greh, mi jednostavno postupamo u skladu s našom prirodom, koja je grešna.

Na isti način, kada Sveti Duh stanuje u nama, potpuno je prirodno da Duh čini ono što je pravedno. Jovan kaže: »Koji je god rođen od Boga, ne čini greh« (1. Jovanova 3,9). Novi život, koji počinje kada se Sveti Duh nastani u nama, ne poznaje greh, jer je za Sveti Duh prirodno da čini pravdu. I zato su vruća dela prirodna posledica delovanja Svetoga Duha, koji živi u nama, kao što su hladna dela prirodna posledica delovanja tela. Međutim, mlaka dela nisu prirodna ni za telo, ni za Duh. I zato, kada se telo, koje je grešno, trudi da čini dobro, oslanjajući se na samopravednost, takva dela postaju licemerna i neprirodna.

Pre nego što počnemo da razmišljamo zašto Hristos tako oštro odbacuje mlaka dela, hajde da detaljnije razmotrimo kakva su to dela u stvari. A da bismo to učinili, pogledajmo najpre šta ta dela nisu.

Kada Isus kaže da su naša dela mlaka, On ne misli da su ona ponekad vruća, a ponekad hladna i da je prosečni rezultat mlakost. Međutim, ima nekih komentatora Biblije koji smatraju da Isus upravo za takvu vrstu mlakosti optužuje Laodikiju. Oni veruju da Isus zbraja njena dela - neka su vruća, a neka hladna - i da tako kao rezultat dobija prosečno tj. mlako duhovno stanje. Isus ne želi da steknemo takav utisak. On kaže: »Sve vreme, sva vaša dela su mlaka!« Nisu neka od njih vruća, a neka hladna; sve što Laodikija čini je mlako. Tu važnu misao uvek treba da imamo na umu.

Drugo, neki adventisti laodikijsku mlakost smatraju prelaznim stanjem u procesu opšteg

hlađenja Crkve. U početku, kažu oni, Crkva je bila vruća. Naši pioniri su naporno radili, žrtvovali su i sebe i svoje imanjanje. Ali, kada smo postali veća, popularnija Crkva, počeli smo da se hladimo. Nekada smo bili vrući, a sada postajemo hladni. U ovo vreme, nalazimo se nekako u sredini; ohladili smo se toliko da smo postali mlaki i zato nam je neophodno buđenje. Oni koji laodikijsku mlakost shvataju na ovaj način svoje mišljenje temelje na tekstu iz Otkrivenja 2,4.5: »No, imam na tebe što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se, dakle, odakle si spao, i pokaj se, i prva dela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova, ako se ne pokaješ.« Problem sa ovim tekstom je u tome što je on upućen crkvi u Efesu, a ne crkvi u Laodikiji! Hristos crkvi u Laodikiji nije rekao: »Nekada si bila vruća, a sada si mlaka. Pokaj se, jer ću te inače izbljuvati iz usta svojih.« Ne, Hristos je uzviknuo: »Nisi ni vruća, nisi ni hladna, već si mlaka.« Mlakost je hronično stanje Laodikije.

Mi ne možemo Hristovu poruku Efesu primeniti na svoje laodikijsko stanje. Istina je da su pioniri ovog pokreta naporno radili i da su se žrtvovali. Ali, kakva su bila njihova dela - da li su to bila dela vere (vruća dela), ili dela zakona (mlaka dela)? Ako proučavamo našu istoriju, videćemo da su i neke od ranih starešina naše Crkve bile uhvaćene u podmuklu zamku legalizma - da su im dela bila mlaka!

Godine 1874. Juraja Smit, urednik službenog glasila Crkve, objavio je niz članaka pod zajedničkim naslovom »Osnovne doktrine«. Članci su se detaljno bavili Zakonom, ali nisu ni spominjali opravdanje verom, koje je temelj vrućih dela.

Posle tri godine, Džems Vajt i Juraja Smit održali su biblijski seminar u Batl Kriku, u državi Mičigen. Bio je to niz biblijskih predavanja, namenjenih adventističkim propovednicima. Cilj je bio obučiti propovednike da uspešnije propovedaju trostruku anđeosku vest. Predavanja su kasnije bila objavljena, ali se u njima takođe ne spominje opravdanje verom. Sledeće godine, 1878, Juraja Smit objavio je podebelu knjigu pod naslovom »Sinopsis istine za sadašnje vreme«. I ponovo, ta srž adventističke vesti uopšte ne spominje opravdanje verom ili pravednost u veri. Možete, dakle, razumeti zašto su pripadnici drugih Crkava počeli da optužuju adventiste da su legalisti. Videli su da mi ističemo Zakon i da zanemarujemo opravdanje verom. Upravo u tom kontekstu Duh proroštva je uputio svoju opomenu: »Mi smo propovedali zakon sve dok nismo postali isto tako suhi kao gore gelvujske na kojima nije bilo ni rose ni kiše. Mi moramo propovedati Hrista u zakonu i onda će biti i soka i hrane u našem propovedanju.« (R&H, 11. marta 1890)

Prema tome, kada nas Isus optužuje za mlakost, On zna o čemu govori - o delima zakona, o legalizmu, o pokušaju da držimo Zakon svojom silom da bismo se spasli, da činimo dobra dela iz pogrešnih pobuda! On nas upozorava: »Tako budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih« (Otkrivenje 3,16). Takva mlakost će navesti Hrista da nas odbaci!

Zašto? Da li su mlaka dela loša dela? Da li su ona ista kao i dela tela, grešna dela? Spolja ne izgleda tako! Zašto se, onda, Bog toliko protivi mlakim delima? Navodim četiri razloga zašto je samoopravljanje, zašto su dela zakona toliko odvratna Hristu da mora da nas ispljune iz svojih usta ako ostanemo mlaki.

1. *Licemerje*. U prethodnom poglavlju videli smo da je naše telo, to jest naša pala ljudska priroda grešna bez ostatka (Rimljanima 7,18). Zato, kada se u telu trudimo da budemo dobri, kada svojom snagom pokušavamo da imitiramo Boga i njegovu pravednost, postajemo licemeri. Pavle to naziva »hvala po telu« (Galatima 6,12). U galatijskim crkvama problem je predstavljalo obrezanje; kod nas problem može da bude svetkovanje subote, odevanje, zdravstvena reforma ili bilo koje od mnogih pitanja. Princip je isti: telo pokušava da bude dobro i da pokaže drugima koliko je dobro!

Dvadeset treće poglavlje Jevanđelja po Mateju otkriva nam šta Isus misli o samoopravljanju, o delima zakona. U tom poglavlju, On procenjuje fariseje koji su bili stručnjaci za dela zakona. On kaže: »Na Mojsijevu stolicu sedošu književnici i fariseji. Sve, dakle, što vam reku da držite, držite i tvorite, ali šta oni čine, ne činite, jer govore, a ne čine« (Matej 23,2.3). Drugim rečima, Isus priznaje književnicima i farisejima da su autoriteti u tumačenju Mojsijevog zakona; oni su zaista bili stručnjaci. Fariseji su izuzetno strogo revnovali za Mojsijev zakon.

Isus se nije sukobljavao s verskim vođama oko Zakona. Oni su ga pravilno tumačili. Isus je čak rekao narodu da drži ono što mu starešine govore da treba da drži (Matej 23,3) - Ali je opomenuo vernike da ne čine ono što njihove starešine čine! Zašto? Problem nije bio u tome što fariseji nisu pravilno razumeli Zakon, problem se krio u pobudama njihovih dela! Isus naglašava: »A sva dela svoja čine da ih vide ljudi« (Matej 23,5). Ono što su činili bilo je dobro, ali zašto su to činili? Oni su to činili kao da govore: »Gledajte kako sam dobar!« Oni su želeli da svako vidi njihovu vernost. Isus ih je nazvao licemerima i slepim vođama (Matej 23,13-16). »Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što ste kao okrečeni grobovi, koji se spolja vide lepi, a iznutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistote. Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemerija i bezakonja« (Matej 23,27.28).

Takvo ponašanje književnika i fariseja može da postane i naše ponašanje. Duh proroštva piše:

»Mi možemo laskati sebi, kao što je to činio Nikodim (Nikodim je bio član Velikog veća, pa prema tome i prvoklasni farisej), da je naš život častan, da je naš moralni karakter besprekoran, i misliti da ne moramo da ponizimo svoje srce pred Bogom kao neki obični grešnici; ali, kada Hristovo videlo zasija u našim srcima, videćemo koliko smo prazni; razaznaćemo sebičnost svojih pobuda, neprijateljstvo prema Bogu, kojim je uprljan svaki postupak u našem životu.« (SC 28.29)

Svi se mi suočavamo s ovim problemom samoopravdanja u različitim oblicima. Ponekad, dok stojim na ulazu u crkvu posle subotne propovedi, poneko mi kaže: »Bila je to izvanredna propoved!« I moje telo odmah reaguje: »Mnogo si se trudio da sastaviš tu propoved, zar ne? Zaista je to bila dobra propoved!« I onda moram da kažem samome sebi: »Idi od mene, sotonu!« (Naravno da to ne kažem glasno, jer bi vernici mogli da pomisle da ih vređam!) Sotona će hrabriti telo da podigne svoju ružnu glavu kad god je to moguće. Zapazite da se Duh proroštva u narednom tekstu bavi pobudama, a ne samim delom i stoga kaže: »Mi ćemo razaznati sebičnost svojih pobuda!«

Treba da se upitamo: »Zašto činim to što činim?« Na primer, učestvujem li u biblijskom radu zato što želim da objavim Gospodnju istinu drugima? Ili to činim zato da bih ostavio utisak na crkvu? Ili zato što želim da Bog o meni stekne dobro mišljenje? Ili zato što mislim da ću na taj način osigurati svoje spasenje? Činim li ja dela vere ili dela zakona? To je pravo pitanje! Odakle proizlaze dela koja činim - od Duha, ili od tela?

Očigledno je da mi nismo u stanju da otkrijemo pobude drugih ljudi. Zato nikada ne smemo da sudimo jedni drugima. Imamo već dovoljno nevolja da razumemo sopstvene pobude. Ako želimo da vidimo da li su naše pobude sebične, treba da se upitamo: »Kada imam uspeha u radu za Gospoda, da li sam sklon da s potcenjivanjem gledam one koji nisu uspeli?« Budite oprezni! Telo pokušava da vam kaže koliko ste dobri. Telo ne želi da se Svetome Duhu pripiše slava, jer je telo u neprijateljstvu sa Duhom.

Prvi razlog, dakle, što Bog odbacuje samoopravdanje ili dela zakona su potpuno pogrešne pobude. Mi možda činimo ono što treba da činimo, ali iz pogrešnih pobuda! U Hristovo vreme, Jevreji su svetkovali subotu. U stvari, bili su vrlo strogi u tome i propisali su sebi mnogobrojna pravila da ne bi prekršili svetost Božjeg dana. Međutim, svetkovali su subotu iz sebičnih pobuda -da bi se time spasli i da bi ih Bog blagoslovio.

2. *Neverovanje*. Drugi razlog što je samoopravdanje tako odvratno u Hristovim očima leži u tome što je ono u stvari utemeljeno na neverovanju. Isus kaže: »Jer bez mene ništa ne možete činiti« (Jovan 15,5).

Ako kažete: »Bože, nisi u pravu! Ja mogu da činim dobro«, da li time izražavate verovanje ili neverovanje? Svakako da izražavate neverovanje. Da navedemo nekoliko primera.

Kada je, kratko vreme pre svoje smrti, Isus rekao svojim učenicima: »Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć« (Matej 26,30-35), da li su se oni složili s Njim? Nisu! Šta su time pokazali? Neverovanje!

Kada je Bog pokazao Petru da jevandelje nije namenjeno samo Jevrejima već i neznabošcima, da li se Petar složio? Nije! Bog je morao da mu kaže: »Što je Bog očistio, ti ne

pogani« (Dela 10,15). Bog je morao da otkloni Petrovo neverovanje.

Svaki put kada ne prihvatimo božansku osudu tela, mi pokazujemo neverovanje. I upravo se to događa prilikom reagovanja Laodikije na Hristovu poruku. Verni i istiniti svedok kaže da smo »nesrećni, i nevoljni, i siromašni, i slepi, i goli«. Kako Laodikija odgovara? »Bogat sam i obogatio sam se i ništa ne potrebujem« (Otkrivenje 3,17). Ko je u pravu? Da li Isus govori istinu o nama ili smatrate da On greši? Mi možemo svojim usnama priznati da je Isus u pravu, ali smo ipak u iskušenju da istaknemo blistave izveštaje o onome što činimo i da kažemo: »Ali, naša dela su tako dobra!«

Šta je Isus mislio kada je rekao Nikodimu: »Što je rođeno od tela, telo je« (Jovan 3,6)? Zar nije hteo da kaže: »Dozvoli da ti kažem istinu, Nikodime! Tvoje telo, tvoja grešna ljudska priroda, nikada te ne može dovesti do pravednosti. Ti možeš doći do pravednosti jedino ako se rodiš odozgo, od Svetoga Duha.«

Bez obzira koliko nam dela zakona izgledala dobra, moramo imati na umu da su utemeljena na neverovanju. Kada god se telo trudi da čini nešto što je Bog rekao da ono ne može, mi, u stvari, kao da govorimo: »Bože, nisi rekao istinu!« I to je neverovanje. Upravo zato su sva dela zakona uvek utemeljena na neverovanju.

3. *Sebičnost*. Pavle kaže da ljubav (agape) ne traži svoje (1. Korinćanima 13,5). Nema sebičnosti u toj ljubavi. Zato, ako bilo šta činimo iz sebičnih pobuda, mi se protivimo načelu agape ljubavi - koja je prava pobuda svih dela vere. Petar je jednom došao Isusu i rekao: »Eto, mi smo ostavili sve i za tobom idemo. Šta će, dakle, biti s nama« (Matej 19,27)? Zašto je Petar sve ostavio? Da li je to bilo delo zakona ili delo vere? Njegova pobuda je bila sebična, verovao je da će Isus savladati Rimljane i da će on postati jedan od glavnih Hristovih saradnika u novom carstvu. Odrekao se svega da bi pošao za Isusom, ali je njegova pobuda bila sebična, pa je i njegova žrtva bila delo zakona.

Kako možemo biti sigurni u to? Kada je Isus pristupio Petru u gornjoj sobi da mu opere noge, on je rekao: »Nikada ti nećeš oprati mojih nogu.«

Isus je poznavao Petrovo srce, pa je rekao: »Ako te ne operem, nemaš dela sa mnom.« Za Petra su te reči značile: »Zaboravi na fotelju predsednika vlade!«

Zato je odgovorio: »U tom slučaju, nemoj mi oprati samo noge, već i ruke i glavu, jer želim da budem predsednik tvoje Vlade!«

Dela zakona mogu spolja izgledati dobra, ali im nedostaje agape! Ona su utemeljena na sebičnim pobudama i zato u Božjim očima izgledaju kao prljave haljine (Isaija 64,6). »Ljubav prema Bogu je temelj prave religije. Ako se uključimo u Njegovo delo uglavnom zato što se nadamo nagradi ili što se bojimo kazne, nećemo postići ništa!« (PP 523)

4. *Odbacivanje Hrista*. Konačni razlog zašto su dela zakona odvratna Hristu krije se u tome što ona odbacuju Hrista kao našu pravednost. Pavle naglašava Galatima: »Izgubiste Hrista, vi koji hoćete zakonom da se opravdate« (Galatima 5,4). S kojim su se problemom suočavale galatijske crkve? Da li je to bio isti problem s kojim su se suočavali Jevreji? Ne! Jevreji su želeli da zarade spasenje isključivo svojim dobrim delima. Galatijski hrišćani upali su u drugu sotoninu zamku. Bio je to legalizam, ali u vrlo podmuklom obliku. Galatijski hrišćani su podlegli zabludi da nije dovoljno da prihvate Hrista kao svoju pravednost, da i hrišćani treba da doprinesu svojoj pravednosti time što će držati Zakon - u njihovom slučaju, time što će se obrezati. Drugim rečima, galatijski problem je bila misao: »Ja se spasavam verom i delima.«

Duh proroštva određeno govori o ovoj pojavi: »Ako bi vera i dela mogli da kupe dar spasenja bilo kome, tada bi Stvoritelj bio u obavezi prema svojim stvorenjima. Ova misao otvara mogućnost da laž bude prihvaćena kao istina« (Faith and Works, 20). Upravo je na tom pitanju katolička teologija skrenula s pravog puta. Ta Crkva uči da se čovek spasava verom i okajanjem greha, pokorom. Dok sam još pripadao toj Crkvi i odlazio na ispovest, nisam izlazio iz ispovedaonice slobodan od greha. Posle priznanja greha morao sam da ih okajem svojim delima, pokorom. Međutim, mi mladi bili smo dosetljivi. Uvek smo nastojali da saznamo koji sveštenik obavlja ispovest u kojoj ispovedaonici, jer su nam neki davali dugačku listu dela okajanja, težu pokoru, dok su drugi bili milostiviji. I zato smo uvek u dugačkom redu čekali pred

ispovedaonicom milostivijeg sveštenika. U kraćim redovima uglavnom su stajali stariji vernici koji su želeli duga okajanja, težu pokoru, jer su smatrali da što je duža lista pokore, to će im i Bog biti milostiviji. A mi mlađi želeli smo da naša pokora bude što lakša i kraća i da je što pre završimo. Duh proroštva kaže: kada svojoj veri dodajemo dela kao sredstvo spasenja, postajemo slični katolicima koji priznanju greha dodaju i dela pokore.

I opravdanje (uračunata pravednost) i posvećenje (data pravednost) u potpunosti dolaze od Hrista. Svet ne sme da vidi nas, već Hrista koji živi u nama i preko nas. Jedino kada Hristos svojim Svetim Duhom živi u nama, mi ćemo činiti Hristova dela iz čiste agape ljubavi. I tada će svet biti obasjan Božjom slavom (Otkrivenje 18). To je stvarni cilj Hristove poruke Laodikiji. O, kada bi On dao da se taj cilj što skorije ostvari!

Poglavlje 4

Zabluda LAODIKIJE

»Jer govoriš: bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go.« OTKRIVENJE 3,17.

U svojoj poruci Laodikiji, Verni svedok jasno pokazuje da nas naša mlakost - naše samoopravdanje, naš legalizam - vara, da nas navodi da sebe posmatramo u pogrešnoj svetlosti. Tekst u Otkrivenju 3,17. sasvim se prirodno deli na dva dela. U prvom delu teksta sama Laodikija procenjuje svoje duhovno stanje; u drugom delu je Hristova procena. Procene su potpuno različite. Postoji suštinska razlika između onoga što mi mislimo o sebi i onoga što Hristos misli o nama.

Problem Laodikije je u njenoj podsvesti. Isus kaže da Laodikija »ne zna« da je nesrećna, i nevoljna, i siromašna, i slepa, i gola. Drugim rečima, mi nismo svesni svog pravog duhovnog stanja, mi živimo u zabludi. Mi ne znamo kakvi smo u stvari.

»Može li se ljudski um naći većoj obmani nego kad misli da je sve u najboljem redu iako ništa nije u redu? Poruka Vernog svedoka zatiče Božji narod u žalosnoj zabludi, iako je on iskren u toj svojoj zabludi. Narod nije ni svestan da je njegovo stanje jedno u Božjim očima. Dok oni kojima je poruka upućena varaju sebe da su dostigli zavidan duhovni nivo, poruka Vernog svedoka ruši njihovu samouverenost strašnom optužbom da se u stvari nalaze u stanju duhovnog siromaštva i bede, da su duhovno slepi. Tako teško i oštro svedočanstvo ne može da bude pogrešno, jer ga daje Verni svedok, a njegovo svedočenje mora biti istinito.« (3T 252.253)

Vidite, nije teško sagledati razliku između vrućih i hladnih dela - između dela vere i dela tela. Nije zbog toga Laodikija pogrešno procenila svoje pravo duhovno stanje. Mi smo se prevarili zato što nismo bili u stanju da jasno vidimo razliku između dela zakona (mlakih dela) i dela vere (vrućih dela)! Ovde lako dolazi do zabune, jer je razlika između dela zakona i dela vere jedva vidljiva, iako je stvarna.

Ni sam Luter nije razlikovao te dve vrste dela, jer je osuđivao apostola Jakova što uzdiže dela vere. Nije cenio ni njegovu poslanicu, jer se po njegovom mišljenju suprotila Pavlovim spisima. Međutim, Pavle i Jakov se savršeno slažu. Obojica uzdižu dela vere, obojica uče da istinsko opravdanje verom uvek dovodi do dela vere. (Kasnije je Luter promenio svoje mišljenje o Jakovu i priznao da je apostol bio u pravu!)

Pavle osuđuje dela zakona - samoopravdanje - i ukazuje na neophodnost dela vere. »Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati pred njime, jer kroz zakon dolazi poznanje greha« (Rimljanima 3,20). Pavle osuđuje i svaki napor da se nebo zasluži delima Zakona; oni koji pokušavaju da budu pravedni držeći Zakon nikada neće uspeti u tome. »Mislimo, dakle, da će ce čovek opravdati verom bez dela zakona« (Rimljanima 3,28). Isto je to poručio i galatijskim hrišćanima. »Pa, doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovamo Isusa Hrista da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona; jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati« (Galatima 2,16). Drugim rečima, dela zakona suprote se opravdanju verom, ona su neprijatelji jevanđelja. »Sotona se trudi svim svojim lukavstvima da pokvari um i srce. O, kako je samo uspešan u nagovaranju ljudi i žena da se udalje od jednostavnosti Hristovog jevanđelja ... Vernici Crkve su u opasnosti da dozvole svome

ja da zasedne na presto.« (R&H, 15. XII 1904)

Dela zakona su ono što mi nazivamo legalizmom ili samoopravdanjem. Takva dela nemaju nikakvog udela u našem opravdanju. Mi se opravdavamo jedino onim što je Hristos učinio za nas svojim životom i svojom smrću. Pavle izričito osuđuje one koji se trude da opravdanju verom dodaju i dela zakona. »Izgubiste Hrista vi koji hoćete zakonom da se opravdate i otpadoste od blagodati« (Galatima 5,4). Opravdanje verom jednostavno ne može da se meša sa delima zakona; opravdanje verom i dela zakona se međusobno isključuju!

S druge strane, Pavle uporno ističe dela vere! Pošto je rekao da dela uopšte ne doprinose našem spasenju (Efescima 2,8.9), Pavle kaže vernicima da smo ipak »sazdani u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo« (Efescima 2,10). Tako Pavle dolazi u sklad s Jakovom koji tvrdi da opravdanje verom uvek dovodi do dela vere.

Mladom propovedniku Titu Pavle piše: »Ne za dela pravedna (dela zakona) koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom preporođenja« (Titu 3,5). Ali, samo tri stiha dalje, Pavle kaže: »Istinita je reč, i u ovome želim da utvrđuješ, da se oni koji verovaše Bogu trude i staraju za dobro delo; ovo je korisno ljudima i dobro« (Titu 3,8). Zapazite da su dela vere korisna, ali ne nama, već ljudima! Dobra dela otkrivaju drugima da Hristos deluje u nama. Ona svedoče da je istinsko opravdanje verom obavljeno.

U istoj poslanici Titu, Pavle kaže da je Hristos »dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim delima« (Titu 2,14). Grčka reč, prevedena kod nas rečju »čezne«, ima isti koren kao i ona u Otkrivenju 3,15. prevedena kao »vruć«. Pavle jasno podržava dobra dela - ne kao način da se zadobije spasenje, već kao sredstvo da se pokaže istinsko opravdanje verom i da se bližnji privuku Hristu. I tako se Pavle i Jakov potpuno slažu.

Neko će ipak kazati: »Pa, zar nisu starozavetni heroji zadobijali Božju naklonost svojim delima - držanjem Božjeg zakona?«

Ne, uopšte nije bilo tako! U jedanaestom poglavlju Poslanice Jevrejima poimence se navode mnogobrojni starozavetni heroji i nabrajaju njihova dobra dela i poslušnost, ali im se hvala izriče zbog njihovih dela vere! Izraz »verom« stalno se ponavlja u celom poglavlju. Na primer: »Verom posluša Avram kada bi pozvan da iziđe u zemlju koju je hteo da primi u nasledstvo i iziđe ne znajući kuda ide« (Jevrejima 11,8).

Avram nije znao kuda ide, ali je poslušao Gospodnji poziv. Bila je to poslušnost rođena iz vere. On nije pitao, kao što neki misionari pitaju Generalnu konferenciju: »Ima li tamo električne energije? Rade li tamo hladnjaci?« Bog nije rekao Avramu: »Tamo te čeka kuća sa tekućom vodom.« Jednostavno mu je kazao: »Želim da kreneš u zemlju koju ću ti pokazati.« I Avram je poslušao u veri; njegova dela bila su dela vere, a ne dela zakona, iako je jasno da je poštovao Božje zapovesti.

Isto je tako bilo i sa Nojem. Bog mu je rekao: »Uništiću ovaj svet potopom! Želim da sagrađiš kovčeg.« Da li je Noje verovao Bogu? Da, jer njegova dela pokazuju njegovu veru. Istinska dela vere uvek su utemeljena na Božjim obećanjima, dok su dela zakona utemeljena na ljudskim obećanjima i dostignućima. Na Sinaju, Bog je rekao Izrailjcima: »Ovo su moji zakoni.«

Oni su odgovorili: »Što je god rekao Gospod, činićemo i slušaćemo« (2. Mojsijeva 24,7).

U čemu je, dakle, osnovna razlika između dela zakona i dela vere? Zašto smo upali u zabludu da dela zakona proglasimo delima vere i da postanemo nesvesni svoga pravog duhovnog stanja? Ako treba da se osposobimo da prihvatimo Hristov savet, onda moramo otvoriti svoje oči i jasno sagledati bitnu razliku koja dela zakona deli od dela vere.

Razlika nije u samim delima, jer su dela zakona i dela vere vrlo slična na prvi pogled. Dva vernika mogu da svetkuju subotu. Jedan to čini po zakonu kao delo zakona, a drugi po veri kao delo vere. Dva vernika mogu da održavaju biblijske časove. Jedan to čini po zakonu kao delo zakona, a drugi po veri kao delo vere. Dela na prvi pogled izgledaju potpuno ista, u čemu je onda razlika?

Prva razlika je izvoršite ili poreklo dela koje je učinjeno. Dela zakona se čine ljudskim naporima - ona potiču od tela. Dela vere čine se Hristovom silom, silom Svetoga Duha, zato što

hrišćanin živi verom. Hajde da vidimo kako to izgleda u životu.

Izvanredan primer dela zakona je molitva bogatog fariseja (Luka 18). Odlučujući je sam uvod u priču.

Zapazite da je Isus ovu priču ispričao u kontekstu razgovora o samoopravljanju, o delima zakona. »A i drugima koji mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu kaza priču ovu« (Luka 18,9). Dela zakona obično nas navode da preziremo druge; legalisti uvek potcenjuju one koji nisu uspeli da zadovolje njihova merila.

»Dva čoveka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej, a drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! Hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi: hajdoci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik. Postim dva puta u sedmici; dajem desetak od svega što imam!« (Luka 18,10-12)

Isusovim slušaocima reč farisej nije zvučala negativno kao nama danas. Fariseji su se smatrali vrlo svetim ljudima, jer su revnosno držali Božji zakon. Prema tome, ovde jedan dobar čovek govori Bogu o sebi. Da li su njegova dela bila dobra ili zla? Bila su dobra! On bi sigurno dobio neku zvezdu za svoju krunu kada bismo ih mi delili. Međutim, da li su ta dobra dela bila dela vere ili dela zakona?

Bila su to dela zakona! Zašto? Šta nije valjalo u njegovim delima?

Ona su doprinela da on stekne visoko mišljenje o sebi. On nije živeo za Boga, već za sebe. Zato je i govorio Bogu: »Molim te, pogledaj me! Vidi kako sam dobar!«

Šta će mu Isus kazati na sudu? »Mnogi će meni reći u onaj dan: Gospode, Gospode! Nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikada vas nisam znao! Idite od mene koji činite bezakonje« (Matej 7,22.23). »Poruka Laodikiji predstavlja Božji narod kao ljude uljuljkane u telesnu sigurnost. Oni su opušteni, jer veruju da su svojim duhovnim dostignućima zaslužili visok položaj.« (3T 252)

Dela zakona uvek činimo sebe radi, za svoju slavu. Izvorište im je telo, naša grešna ljudska priroda. Telo ne može da čini istinski dobra dela. Ono može da čini dela koja samo izgledaju dobra, ali im je pobuda pogrešna, jer telom uvek upravlja sebičnost. Zapazimo koliko puta farisej u Isusovoj priči upotrebljava reč ja dok se moli Bogu.

Nasuprot tome, razmotrimo i primer dela vere. Pavle, koji je bio i farisej, odrekao se svih svojih dela zakona da bi stekao Hrista i Njegovu pravednost.

»Jer mi ... Duhom služimo Bogu i hvalimo se Hristom Isusom, i ne uzdamo se u telo. (Želim) da se nađem u njemu, ne imajući svoje pravednosti koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista, pravednost koja je od Boga u veri, da poznam njega i silu vaskrsenja njegova i zajednicu njegovih muka, da budem nalik na smrt njegovu« (Filibljanima 3,3-9.10).

Pavle se uzdao u Hrista, a ne u sebe. On kaže: »Želim sada da Isus živi u meni, jer sam prihvatio Njegovu pravednost.« To treba da bude i naša želja. I mi se moramo uzdati u Hrista, a ne u sebe!

Pišući crkvi u Korintu, Pavle kaže: »Nego ce potrudih više od sviju njih (ostalnih apostola).« Da ga neko ne bi pogrešno shvatio, brzo dodaje: »Ali ne ja, nego blagodat Božja koja je sa mnom« (1. Korinćanima 15,10). Nije to Pavle, u svojoj ljudskoj prirodi, činio dobra dela, već Bog koji je nastavao u njemu. Izvor dela vere je Hristos koji deluje u nama svojim Svetim Duhom.

To je prva razlika između dela vere i dela zakona. Dela Zakona imaju svoj izvor u našoj grešnoj ljudskoj prirodi. Dela vere imaju svoj izvor u Isusu Hristu, koji deluje u nama i preko nas svojim Svetim Duhom.

Druga razlika je usko povezana s prvom. Reč je o pobudi koja se krije iza učinjenog dela.

Dela zakona čine se iz sledećih razloga: (1) iz straha od kazne; (2) iz želje za nagradom; (3) iz želje za slavom. Dela zakona su uvek nadahnuta sebičnošću. Uvek se JA trudi da sebe predstavi u povoljnoj svetlosti.

Bog nas procenjuje, ne po našim delima, već po pobudama koje su nas pokrenule na dela. Naš problem, problem crkve u Laodikiji - razlog zašto pogrešno procenjujemo svoje pravo

duhovno stanje - krije ce u tome što mi polazimo od drugog ishodišta; mi sebe procenjujemo po delima, a ne po pobudama. Sam Isus je tu razliku naglasio u svojoj Besedi na Gori blagoslova. Farisej kaže: »Nisam nikoga ubio.« Isus odgovara: »Čekaj malo! Ako nekoga mrziš u svom srcu, već si ga ubio, iako mu fizički nisi oduzeo život. Ako pogledaš na ženu s požudom u svom srcu, već si učinio preljubu, iako joj se fizički nisi približio.« Bog gleda na srce. Upravo zato će na sudu uzimati u obzir sve tajne pobude. Kada shvatimo ta dalekosežna merila, pojmićemo da smo svi nečisti pred Njim! »Čoveku se svi putevi njegovi čine čisti, ali Gospod ispituje duhove« (Priče 16,2). Bog ne gleda samo na delo, već i na duh koji nas je pokrenuo na delo.

Pavle opisuje razliku između dela zakona i dela vere ukazujući na iskustvo Avrama i njegovih sinova, Isaka i Ismaila. »Jer je pisano da je Avram imao dva sina, jednoga od robinje, a drugoga od slobodne ... koji beše od robinje, po telu se rodi; a koji od slobodne, po obećanju« (Galatima 4,22.23).

Šta to Pavle želi da kaže? On jednostavno ističe da se Ismailo rodio po Avramovoj želji, da je bio posledica njegovog delovanja. Isak, s druge strane, predstavljao je dete obećanja. Ko je rodio Ismaila? Avram! Ko je rodio Isaka? Bog! Avram nije mogao da dobije Isaka bez Božjeg čuda, jer je Sara već bila suviše stara da rađa. Ljudski gledano, bilo im je nemoguće da dobiju decu. Prema tome, dela vere potiču samo od Boga dok hodimo u veri, kao što je to Avram činio. Međutim, dela zakona potiču od naše ljudske prirode, kao što je i Avram sa Agarom dobio Ismaila. Pavle nastavlja: »Jer su ovo dva zaveta: jedan, dakle, od gore Sinajske, koja rađa za robovanje« (Galatima 4,24).

Zašto je gora Sinajska simbol zaveta koji navodi na robovanje? Zato što je narod, kada mu je Bog dao svoj Zakon na gori Sinajskoj, ovako odgovorio: »Što je god rekao Gospod, činićemo i slušaćemo« (2. Mojsijeva 24,7). Bio je to stari zavet - narod je obećao Bogu da će biti dobar i tako zaslužiti spasenje. Da li je uspeo u tome? Nije! Kad nije uspeo, da li je priznao svoj neuspeh? Nije! Umesto toga, izmislio je mnoštvo pravila - ljudskih pravila - da bi postigao uspeh. A onda je kazao Gospodu: »Gle, mi ipak držimo Tvoj Zakon.«

Razlika između starog zaveta (Ismaila) i novog zaveta (Isaka) nije lako vidljiva. Jedino pažljivo proučavanje oba zaveta otkriva da je stari zavet bio ugovor između Boga i Izrailja, dok je novi zavet Božji testament u korist čovečanstva. Kada je Bog sklopio ugovor sa Izrailjem na Brdu Sinaj, bio je potpuno siguran da ga oni neće održati. Međutim, stari zavet je bio neophodan da bi se potpuno potkopalo poverenje u telo i da bi se tako pripremio put novom zavetu. Na nesreću, jevrejski narod je odbio da prizna svoju potpunu pokvarenost pa je odbio i novi zavet u Isusu Hristu. Istorija Jevreja je bila zapisana, kaže Pavle, na korist onima »na koje i posledak sveta dođe« (1. Korinćanima 10,11). Ne dao Bog da se ta istorija ponovi s nama!

Pavle nastavlja svoje upoređivanje: »A gornji Jerusalim slobodan je, koji je majka svima nama ... a mi smo, braćo, po Isaku deca obećanja« (Galatima 4,26.28). Isak je predstavljao Božje obećanje i Božje delovanje preko Sare. U novom zavetu, mi verom prihvatamo Božja obećanja i dozvoljavamo Bogu da deluje u nama. Duh proroštva to ovako opisuje:

»Ima onih koji govore da služe Bogu iako se oslanjaju na svoje snage da drže Njegov Zakon, da izgrade pravedan karakter i da osiguraju spasenje. Njihovo srce ne pokreće duboko osećanje ljubavi prema Hristu, već se trude da ispune dužnosti hrišćanskog života kao nešto što Bog čahteva od njih da bi zaslužili nebo. Takva religija nema nikakve vrednosti.« (SC 44)

»Rođenje Zaharijinog sina, kao i rođenje Avramovog, pa i Marijinog trebalo je da nam otkrije veliku duhovnu istinu, istinu koju vrlo sporo učimo i lako zaboravljamo: sami po sebi, mi smo nesposobni da činimo bilo kakvo dobro; ali ono što mi ne možemo činiti biće učinjeno Božjom silom koja će delovati u svakoj poniznoj i vernoj duši. Samo verom dobijeno je dete obećanja. Samo verom bio je začet naš duhovni život i mi bili osposobljeni da činimo dela pravednosti.« (DA98)

Jedino verom možemo postati pravedni. Opravdanje i posvećenje možemo steći samo verom. »Sva naša dobra dela činimo silom koja je izvan nas« (COL 160). Duh proroštva kaže »sva naša dobra dela«, a ne samo »neka od njih«. »Sve što čovek može da čini bez Hrista zagađeno je sebičnošću i grehom, a ono što čini verom ugodno je Bogu.« (ISM 364)

Ovo je problem s kojim se i danas suočava Laodikija. Mnogi od nas pali su u zamku nekog od oblika prikrivenog legalizma, a nisu ni svesni toga. Laodikija je u zabludi, a ne zna da je u zabludi, jer ne razlikuje dela zakona od dela vere.

Neki se boje da će ljudi, ako budemo otvoreno o ovome govorili, prestati da se trude da budu poslušni Zakonu, da neće ulagati nikakve napore da pobede greh. Međutim, prava vera uvek zahteva ulaganje napora, uvek zahteva borbu protiv greha. Šta u stvari znači vera? Vera na delu znači: »Ne ja, već Hristos u meni!«

Prvi deo ove rečenice je i najteži. Kada kažemo: »Ne ja«, govorimo nešto što se potpuno suproti našoj grešnoj ljudskoj prirodi i našem ponosu. Govorimo nešto što se suproti i našem egoizmu, jer zasluge za delo posvećenja želimo da pripišemo sebi, pa makar samo delimično. I zato, umesto da kažemo: »Ne ja, već Hristos u meni«, radije govorimo: »Ja i Hristos« Spremni smo da priznamo da opravdanje dolazi jedino od Hrista, jedino verom. Ali, neke zasluge za delo posvećenja želimo da pripišemo i sebi. Međutim, nije tako; Biblija to ne uči! Biblija kaže da je telo, naša ljudska priroda, u neprijateljstvu s Bogom. Ono se ne pokorava Zakonu Božjem i nikada se neće ni pokoriti (Rimljanima 8,7) - I zato, u svemu mora da bude: »Ne ja, već Hristos u meni.« To Hristos želi da kaže jadnoj, obmanutoj Laodikiji (2. Korinćanima 4,7).

Naša dela, koja izgledaju dobra jer su dela zakona, obmanjuju nas. Ona podsećaju na dela vere i mi zato mislimo da smo »bogati i da smo se obogatili i da ništa ne potrebujemo«. Međutim, Hristos nam kaže da smo »nesrećni, i nevoljni, i siromašni, i slepi, i goli« (Otkrivenje 3,17). U Novom zavetu se reč »nesrećni« ponovo javlja jedino u Rimljanima 7,24. Pošto je priznao da nije u stanju da čini dobro, Pavle uzvikuje: »Ja, nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?«

Istina je da Pavle na drugom mestu kaže: »Sve mogu u Hristu Isusu koji mi moć daje« (Filipljanima 4,13). Ali to kaže tek pošto je izjavio: »Ja nesrećni čovek!« Ako dakle ja i Pavle želimo da shvatimo svoje pravo stanje, onda moramo shvatiti da naša dela zakona, iako izgledaju tako dobra, nisu ništa više nego prljava haljina u Božjim očima (Isaija 64,6).

Kada činimo dela zakona, i što ih više činimo, stičemo sve bolje mišljenje o sebi - kao i farisej iz Hristove priče. Oni koji uspešno umnožavaju dela zakona obično veruju, pa čak i govore: »Nisam učinio nikakav greh već tako dugo vremena!« To je pravi opis laodikijskog stanja. Takvo držanje vodi nas u propast.

Suprotno tome, vernik koji čini dela vere uvek će sebe smatrati grešnikom. Iako su njegova dela dobra, on sebe nikada neće smatrati pravednikom! Uvek će o sebi misliti: »Ja nesrećni čovek, ko će me izbaviti od tela smrti ove?« Što se više budemo približavali Hristu, to ćemo jasnije videti ogromnu razliku između onoga što jesmo i onoga što bi trebalo da budemo. Duh proroštva kaže:

»Poruka Laodikiji mora se objavljivati s velikom silom, jer se upravo sada najbolje može primeniti ... Ne videti svoju izopačenost znači ne videti ni lepotu Hristovog karaktera. Kada budemo postali potpuno svesni svoje grešnosti, počecemo da cenimo Hrista ... Ne videti izračitu razliku između Hrista i sebe znači ne poznavati sebe. Onaj ko se ne gnuša samoga sebe ne može da shvati ni značenje otkupljenja.« (R&H, 25. septembar 1900)

Naravno, mi možemo biti svesni da Hristova pravednost živi u nama verom. Mi se možemo radovati što nas Hristos toliko ceni, kada smo u Njemu. Ali, ako pravilno shvatimo jevanđelje, onda delo posvećenja - ono što Hristos čini u nama - nikada neće postati izvor naše sigurnosti, jer ćemo uvek osećati da smo grešnici - i da nismo sigurni. Međutim, Hristos u nama činiće mnogo dobrih dela kojih mi nećemo biti svesni. Setimo se samo da će nam na sudu Isus kazati: »Ogladneh i nahraniste me. Ožedneh i napojiste me. Bejah go i odenuste me.«

A mi ćemo odgovoriti: »Gospode, kada smo mi to učinili? Ne sećamo se toga«. Mi ćemo biti nesvesni mnogih dela koja će Hristos činiti preko nas. Dela vere, ono što će Hristos činiti u nama, neće nas spasiti. Ona će biti samo dokaz da smo dobili dar spasenja i opravdanja verom.

Laodikija se žalosno vara, smatrajući svoja dela zakona delima vere. Ona posmatra dobra dela koja čini i kaže: »Bogat sam i obogatio sam se.« Međutim, Verni svedok vidi stvarnost i zna da smo nesrećni, i nevoljni, i siromašni, i slepi, i goli. Neka nam Bog bude milostiv da shvatimo svoje pravo stanje i da prihvatimo Njegov savet. O tome ćemo razmišljati u sledećem poglavlju.

Savet LAODIKIJI

»Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju da se obogatiš, i bele haljine da se obučeš da se ne pokaže sramota golotinje tvoje, i masti očinje da pomažeš oči svoje da vidiš.« OTKRIVENJE 3,18.

Mi možemo biti zahvalni Bogu što Verni svedok svoju poruku Laodikiji ne završava procenom našeg duhovnog stanja. Pošto je poljuljao našu lažnu sigurnost otkrivajući nam da smo nevoljni, nesrećni, siromašni, slepi i goli, Isus nastavlja i pokazuje da nije sve izgubljeno. On nudi potpuno rešenje našeg problema. Još ima nade!

Pošto se Laodikija suočava s mnogobrojnim problemima, i Hristovo rešenje je sveobuhvatno. On nam nudi da kupimo od njega : (1) »zlata žeženog u ognju da se obogatimo«; (2) »bele haljine da se obučemo da se ne pokaže sramota golotinje naše«; (3) »masti očinje da pomažemo oči svoje da vidimo« (Otkrivenje 3,18).

Kao rešenje problema našeg siromaštva i bede, Hristos nudi zlato žeženo u ognju da bismo postali bogatiji nego što zamišljamo da jesmo. Za našu golotinju, On nudi bele haljine da se ne bismo morali pojavljivati goli na sudu. Za našu slepoću nudi melem za oči da bismo mogli jasno videti svoje pravo duhovno stanje. To je trostruko rešenje koje Isus predlaže da bi zadovoljio našu trostruku potrebu.

Međutim, obratimo pažnju na vrlo važan deo Njegovog rešenja. »Savetujem ti da kupiš od mene ...« Dragocena nebeska roba koju nam Isus nudi nije besplatna. Ona ima svoju cenu. Obično se takve vrednosti i ono što one predstavljaju u Bibliji nude kao dar od Boga. Zašto onda Isus kaže Laodikiji da mora da ih kupi?

Te vrednosti se nude kao dar jedino onima koji su siromašni duhom. Ali, samopravedni, kakvi su pripadnici Laodikije, ne mogu ih dobiti besplatno; oni ih moraju platiti! I Izrailj se suočavao s istim problemom - s pokušajima samoopravdanja. Preko Isaije, Bog mu je predložio nagodbu: »O, žedni, koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novca i bez plate vina i mleka« (Isaija 55,1). Ovo mi nekako zvuči besmisleno; u stvari, nespojivo. Kako neko može da kupuje ako nema novca? A ako može da kupi bez novca, po kojoj onda ceni kupuje?

Moramo prvo da shvatimo kako je ovde upotrebljena reč kupiti. Upotrebljena je na isti način na koji se mi njome služimo u svakodnevnom govoru - da nešto što imamo razmenimo za nešto što želimo da imamo! U biblijska vremena, ljudi su često razmenjivali dobra po sistemu trampe. Ako bi neko imao suviše kukuruza, menjao bi ga za pšenicu. Nikakav novac nije prelazio iz ruke u ruku, ali je pšenica »kupovana«; tako su bar poslovali ljudi koji su živeli u biblijska vremena.

Isto se dešava i kad se novac upotrebljava kao posrednik prilikom razmene. Zamislimo da ste prošli pored prodavnice i u izlogu videli prekrasan par cipela. Cena: 150 dinara. Vi pomislite: »Dosta su skupe, ali mi se sviđaju. Da li da ih kupim ili ne?« U džepu imate 150 dinara. Zaradili ste ih napornim radom. Međutim, treba da donesete odluku: »Hoću li dati svoj novac za te cipele?« U tome je suština kupovanja - da date ono što imate za ono što više želite.

Laodikija može biti stvarno siromašna, ali ona ipak ima nešto što smatra vrlo dragocnim. To je njeno samoopravljanje, koje je stekla svojim delima zakona. To je i temelj njene oholosti - temelj naše oholosti, temelj oholosti cele naše Crkve. Kada neka osoba, ili grupa ljudi postigne veliki uspeh u verskom životu, nije joj lako da se odrekne svega u korist Hristove pravednosti. Istorija Jevreja to dokazuje, baš kao i istorija naše Crkve oko 1888. godine. Što više prividnog uspeha postižete, to ga se teže odričete da biste stekli Hristovu pravednost. Takva razmena je vrlo skupa, cena je užasno visoka. Pavle piše: »Premda bih se i ja mogao uzdati u telo. Ako ko drugi misli da se može uzdati u telo, ja još više, koji sam obrezan osmi dan, od roda Izrailjeva, kolena Venijaminova, Jevrejin od jevreja, po zakonu farisej ... no, što mi beše dobitak, ono primih za štetu Hrista radi, jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa, Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem« (Filibljanima 3,4.5.7.8).

Pavle je bio izuzetno uspešan kao farisej, ali je ipak bio spreman da sve svoje uspehe smatra tricama u poređenju s Hristovom pravednošću. Kada Verni svedok kaže Laodikiji: »Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju«, On kao da govori: »Moraš se odreći svoje pravednosti, za koju misliš da te čini tako bogatom, i uzeti Moju pravednost.« To nije lako učiniti, i što više svoje pravednosti imamo, to nam je teže da je razmenimo za Isusovu pravednost. Duh proroštva kaže:

»U poruci Laodikiji Božji narod je predstavljen u položaju telesne sigurnosti. Ponaša se opušteno, jer veruje da se nalazi u uzvišenom stanju duhovnog dostignuća.« (3T 252)

»Zatražila sam da mi se objasni rešetanje koje sam videla (u Crkvi) i bilo mi je pokazano da će ono biti izazvano otvorenim svedočenjem proisteklim iz saveta Vernog svedoka Laodikiji. Ono će delovati na srca onih koji ga prime i navešće ih da uzdignu zastavu i da objave čistu istinu. Neki neće podneti ovo otvoreno svedočenje. Oni će mu se usprotiviti i to će izazvati rešetanje u Božjem narodu.« (1T 181)

»Propovednici nisu spremni da se odreknu haljina svoje pravednosti. Oni nisu spremni da razmene svoju pravednost, koja je nepravednost, za Hristovu pravednost koja je čista, nepromenjena istina.« (TM 65)

Telo se ne odriče svoje pravednosti bez borbe. To ce događalo u ovoj Crkvi 1888. godine, i to se i dalje događa! Telo kaže: »Ja sam se mnogo trudio da postignem ovu pravednost. Zašto da je se odreknem?« Međutim, ne može se mešati sebičnost sa čistim jevanđeljem Hristove pravednosti. Naša odluka mora uvek biti: »Ne ja, već Hristos«

Ako je iko u jevrejskoj Crkvi bio poznat po svojoj pravednosti, ako se iko mogao ponositi velikim uspesima, onda je to mogao apostol Pavle pre svog obraćenja. Nije imao premca, sudeći na osnovu njegovog rođenja, njegovog statusa fariseja, ili njegovih dela zakona. Upravo ga je njegova revnost za Gospoda i navela da progoni prve hrišćane. Međutim, Pavle je bio spreman da se odrekne sveg svog uspeha da bi dobio Hristovu pravednost. On sam kaže: »Gospode, revnovao sam za Tebe i kada sam progonio hrišćane, nisam to činio zato što sam ustajao protiv Tebe. Bio sam uveren da služim Tebi! Što se tiče pravednosti po zakonu, bio sam bez mane. Ali sada shvatam da je sve ono što sam smatrao da me čini dostojnim Neba samo smeće kada se uporedi sa Hristom i Njegovom pravednošću« (vidi Filibljanima 3,4-9).

Pavle je bio spreman da se odrekne svih svojih verskih uspeha da bi stekao Hristovu pravednost! A upravo o tome i govori Verni svedok kada savetuje Laodikiji da »kupi« zlata, bele haljine i melem za oči. Mi treba da se odrekujemo svoje pravednosti, koja nam toliko znači, da bismo dobili Hristovu pravednost, koja nas jedina može učiniti bogatima, odenuti nas i osposobiti da vidimo.

Međutim, zapazimo da su u tu razmenu uključene i patnje. Pavle kaže: »Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa, Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem.« (Filibljanima 3,8). Naš ponos, i pojedninačni i zajednički, biva ranjen kada se treba odreći svega što smo postigli mučnim radom i prihvatiti Hristovu pravednost. To je bolno za našu ljudsku prirodu. No, imamo samo dve mogućnosti: možemo da se držimo svoje pravednosti, koju smo razvili uz toliko napora, ili da prihvatimo

Hristovu pravednost, koja se dobija jedino verom. Ne možemo imati i jedno i drugo; moramo se odreći jednoga ili drugoga! To je cena koju moramo da platimo; to je visoka cena, ali je to i jedino rešenje naših laodikijskih problema.

Kada Verni svedok traži da kupimo od njega zlato, i bele haljine, i melem za oči, On nas poziva da se odrekujemo svega - našeg mišljenja o sebi, svega što smo mislili da nam donosi korist, iako nije bilo tako. Sve to treba da razmenimo za Hristovu pravednost, u vidu našeg opravdanja i našeg posvećenja. Formula jednog i drugog je ista - »Ne ja, već Hristos« To je visoka cena, ali se upravo toliko traži da bismo mogli kupiti dobra koja nam nudi Verni svedok. Jesmo li spremni da se odrekujemo sebe i svih uspeha koji su nam osiguravale »zvezde u našoj kruni«? Jesmo li spremni da se svega odrekujemo da bismo stekli Hristovu pravednost? To je bila cena koju je farisej Pavle morao da plati, i to je cena koju i mi moramo da platimo.

I upravo zato će, po rečima Duha proroštva, saveti Vernog svedoka Laodikiji izazvati rešetanje u Crkvi. Jer će neki - posebno oni koji su imali uspeha u razvijanju svoje pravednosti - biti nespremni da plate tu cenu. Ljudi koji uspešno razvijaju svoju pravednost obično su i ljudi vrlo snažne volje. Ako ste održavali seminare za odvikavanje od pušenja, znate da ljudi jake volje imaju više uspeha od onih slabe volje. Ljudi jake volje nam priređuju dosta glavobolja na sednicama odbora, a posebno kada treba da odredimo kaznu grešnicima. Oni su vrlo strogi prema prestupnicima. Kao da kažu: »Zašto bi onaj čovek imao teških problema sa pušenjem? I ja sam bio strastan pušač pa sam prestao da pušim. Nije bilo teško. Zašto se i on ne ponaša na isti način?«

Nikada nemojmo zaboraviti da su svi naši duhovni uspesi u Božjim očima samo kao prljave krpe. Sve ono što je u našim očima vredno u pogledu našeg duhovnog dostignuća, u Božjim očima je okaljano sebičnošću. »Ali svi bejasmo kao nečisto što, i sva naša pravda kao nečista haljina, zato otpadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vetar odnesoše nas« (Isaija 64,6).

Mi smo, eto, razmotrili značenje reči »kupiti« u savetu Vernog svedoka. Hajde da sada proučimo tri vrste robe koje On nudi Laodikiji! Prva je »zlato žeženo u ognju« (Otkrivenje 3,18). Šta ono predstavlja? Petar nam daje rešenje:

»Kojemu radujete se, premda ste sada malo (gde je potrebno) žalosni u različitim napastima, da se kušanje vaše vere mnogo vrednije od zlata propadljivoga koje se kuša ognjem nađe na hvalu i čast i slavu kada se pokaže Hristos« (1. Petrova 1,6.7).

»Zlato žeženo u ognju« jednostavno je »vera očišćena od sebičnosti«. To je vera Isusa Hrista, jer je Isusova vera bila okušana ognjem u Getsimaniji i na krstu. U Getsimaniji, Isus se molio tri puta: »Oče! Kada bi hteo da proneseš ovu čašu mimo mene. Ali, ne moja volja, nego tvoja neka bude« (Luka 22,42). Hristos nije dozvolio sebičnosti da odigra nijednu ulogu u Njegovom otkupiteljskom delu. Svaki trag sebičnosti bio je razapet u životu i smrti Isusa Hrista (Luka 9,23).

Isprva, kada prihvatimo Hrista, naša vera je još egocentrična. Mi prihvatamo ili zato što se bojimo suda, ili zato što želimo da dođemo na Nebo. To je normalno iskustvo većine hrišćana. Međutim, Hristos želi da očisti našu veru od te egocentrične pobude. On želi da imamo ono što Pavle naziva »verom koja kroz ljubav radi« (Galatima 5,6). To je to zlato, žeženo u ognju, koje Verni svedok želi da kupimo.

»Vera i ljubav su zlatno blago, elementi koji u velikoj meri nedostaju Božjem narodu« (3T 255). Zar mi nemamo vere? Da, imamo je, ali je to egocentrična vera. Mi je moramo odbaciti i zameniti verom postaknutom agape ljubavlju. Mi moramo zameniti svoju sebičnu veru za Hristovu veru, koja je spremna da se žrtvuje. Duh proroštva piše:

»Zlato okušano u ognju je vera koja kroz ljubav radi. Samo ona nas može dovesti u sklad sa Bogom. Mi možemo da budemo aktivni, mi možemo da završimo mnogo posla; ali bez ljubavi, one ljubavi koja je stanovala u Hristovom srcu, mi se nikada nećemo ubrojati u nebesku porodicu.« (COL 158)

Moramo biti vrlo pažljivi kada čitamo ovu izjavu da je ne bismo primenili samo na opravdanje. Duh proroštva ovde govori i o posvećenju! Posvećenje je dokaz opravdanja i mora

da zrači iz nas sve jače i jače. Bez Hristove agape ljubavi, nikada nećemo biti u stanju da istinski odražavamo Njegov karakter. Treba da se oseti da duhovno rastemo tako što će se u naš život useljavati stvarni Hristov život. »Zlato, ovde preporučeno kao zlato žeženo u ognju, to su vera i ljubav. Ono obogaćuje srce, jer je bilo bacano u oganj sve dok nije postalo čisto. Što je češće prolazilo kroz oganj, to je blistaviji bio njegov sjaj.« (4T 88)

Prema tome, zlato koje nam Isus nudi je »vera koja kroz ljubav radi« (Galatima 5,6). To je vera koja je očišćena od sebičnosti. I to je ono što nam nudi Verni svedok. On kao da kaže: »Želim da vam ponudim svoju veru, koja je nadahnuta čistom ljubavlju, u zamenu za vašu veru koja je obuzeta sobom.«

Druga roba koju Hristos nudi Laodikiji je bela odeća. To je Hristova pravednost - i uračunata i data. Međutim, mora nam biti jasno da nam jedino Hristova uračunata pravednost daje pravo na spasenje, da nas jedino ona osposobljava za Nebo - a ne Njegova uračunata i data pravednost zajedno! Pravednost koja nas osposobljava za Nebo nije naša, već Hristova; ona je ostvarena za nas, ali izvan nas, Hristovim svetim životom i Njegovom svetom smrću. Uračunata Hristova pravednost proizvodi u nama Hristovu pravednost; to dokazuje da nam je Njegova pravednost bila uračunata verom i tako nas osposobljava za Nebo. To je važna razlika, jer ima nekih koji tvrde da je pravednost koja nas osposobljava za Nebo u stvari kombinacija uračunate Hristove pravednosti (opravdanje) i njegove date pravednosti (posvećenje).

Pavle kaže: »Šta ćemo dakle reći? Da neznabošci, koji ne tražiše pravdu, dokučiše pravdu, ali pravdu od vere. A Izrailj, tražeći zakon pravde, ne dokuči zakon pravde« (Rimljanima 9,30.31). Apostol predstavlja dve grupe ljudi -neznabošce i Izrailjce - i dva metoda postizanja pravednosti - veru i držanje Zakona. Neznabošci su uspeali, a Jevreji pretrpeli neuspeh. Zašto? Zato što su neznabošci prihvatili Hrista kao svoju pravednost, dok su se Jevreji trudili da postanu pravedni držanjem Zakona.

Pavle u stvari kaže da nema mešanja pravednosti koju sami postizemo i Hristove pravednosti koja nam se uračunava. Ili jedna ili druga! U trenutku kada prihvatite Hristovu pravednost, morate odbaciti sopstvenu. U trenutku kada počnete uzdizati svoju pravednost, zasmeta vam Hristova. Pavle zaključuje: »I koji ga god veruje, neće se postideti« (Rimljanima 9,33). Oni koji budu kupili bele haljine biće sigurni da se neće pokazati sramota njihove golotinje (Otkrivenje 3,18). Oni se neće postideti, jep će biti odeveni u Hristovu uračunatu pravednost, jedinu pravednost koja će biti u stanju da se pokaže savršena na sudu. Ako se budemo pojavili na sudu odeveni u svoju pravednost, izgledaćemo goli, jer Bog ne gleda samo na ono što smo učinili, već i zašto smo to učinili. U stvari, Bogu su pobude važnije od svega. Sva naša pravednost je uvek podstaknuta ili uprljana sebičnim pobudama. Istina je da će naša dela (Hristova data pravednost) svedočiti na sudu da smo primili Njegovu uračunatu pravednost, ali neće ni u kojoj meri doprineti da budemo opravdani.

Prema tome, bele haljine koje Verni svedok nudi Laodikiji predstavljaju uračunatu i datu Hristovu pravednost. Jovan piše: »Jer dođe svadba Jagnjetova i žena njegova pripremila se; i dano joj bi da se obuče u svilu čistu i belu, jer je svila pravda svetih« (Otkrivenje 19,7.8). Hristos je čekao tokom mnogo naraštaja da se Njegov karakter pokaže u Njegovoj Nevesti, tako da može biti spremna za svadbu.

Da li je svila čista i bela, bela haljina, nešto što sama Nevesta sebi pravi? Da li se Nevesta pripremila zahvaljujući svojim naporima? Ne! Njoj je bilo dano da se obuče u svilu čistu i belu. Hristos odeva svoju Nevestu; ona se ne odeva sama. »Bela haljina je čistota karaktera, Hristova pravednost data grešniku. To je zaista odeća nebeskog tkanja, koja se može kupiti jedino od Hrista za život dragovoljne poslušnosti« (4T 88). Ovde Duh proroštva ne spominje poslušnost u smislu poslušnosti Zakonu; »dragovoljna poslušnost« je naša spremnost da kažemo: »Ne ja, već Hristos« To je poslušnost vere koja se iskazuje poslušnošću svim Božjim zapovestima.

Konačno, Verni svedok nam nudi melem za oči. Na Srednjem istoku, u toku novozavetnog perioda, ljudi, naravno, nisu nosili naočare za sunce. Upotrebljavali su neku crnu mast da bi oči zaštitili od sunčeve svetlosti i da bi mogli bez žmirkanja da gledaju prema nebu. Melem za oči se ovde upotrebljava kao simbol Svetoga Duha koji nam otvara oči. Sveti Duh nas

upućuje na svaku istinu (Jovan 16,13.14). On je jedini koji može da nam otvori oči i da nam ukaže na naše pravo stanje - da je naša pravednost kao prljava haljina. Duh proroštva piše: »Melem za oči su mudrost i milost koje nam pomažu da vidimo razliku između dobra i zla i da prepoznamo greh pod bilo kojom maskom« (4T 88). Samoopravdanje je u stvari greh, iako tako ne izgleda. Izgleda kao dobro - sve dok nam melem za oči ne omogući da ga vidimo u pravnoj svetlosti.

Imajmo na umu da je opšti kontekst celokupne poruke Laodikiji - »dela«. Ključni izraz je: »Znam tvoja dela!« (Otkrivenje 3,15) Da li su dela Laodikije vruća? Da li su hladna? Ni jedno ni drugo, ona su mlaka. Hristos želi da naša dela budu vruća. Ona to mogu da postanu jedino putem Njegove date pravednosti. On nam nudi svoju uračunatu pravednost da bismo se mogli odenuti, tako da ne moramo stajati goli na sudu. Međutim, On nam nudi i svoju datu pravednost da bismo mogli u potpunosti odražavati Njegov lik. To treba da se ostvari pre nego što dođe kraj (Otkrivenje 18,1).

»Glas sa Neba pozivao vas je mnogo puta. Hoćete li ga poslušati? Hoćete li prihvatiti savet Vernog svedoka da potražite zlato žeženo u ognju, i bele haljine, i melem za oči? Zlato je vera i ljubav, bele haljine su Hristova pravednost, melem za oči je duhovna pronicljivost koja nas osposobljava da prepoznamo sotonine zamke i da ih izbegnemo, da otkrijemo greh i da ga se klonimo, da sagledamo istinu i da je poslušamo.« (5T 233)

Iz tog razloga Bog dozvoljava da poslednja generacija prođe kroz vreme nevolje. To je deo procesa izgradnje Hristovog karaktera u nama; to je deo procesa usklađivanja s belim haljinama koje smo kupili od Hrista. Duh proroštva piše:

»Nevolje Božjeg naroda su velike, plamen iz peći ih na izgled proždire; ali Livac će ih izvesti kao zlato žeženo u ognju. Božja ljubav prema Njegovoj deci u vreme njihovog najsirovijeg kušanja isto je tako jaka i nežna kao i u sunčanim danima njihovog blagostanja; ali, bilo je neophodno da budu stavljena u ognjenu peć; njihova telesnost je morala biti spaljena da bi mogli savršeno da odražavaju Hristov lik.« (Velika borba, 621)

Zapazite da će vreme nevolje biti stvarna proba opravdanja verom, proba koja će pokazati jesmo li stvarno kupili čiste i bele Hristove haljine. Šta ćemo morati da odbacimo u vreme nevolje? Mi ćemo morati da odbacimo svaki pokušaj da se držimo svoje pravednosti, jer će se u toku velike nevolje kušati naša vera (Luka 18,8; Isaija 54, 5-8). Taj proces čišćenja neće nam osigurati spasenje. Umesto toga, njegova svrha je da pokaže svetu da je jevanđelje »sila Božja na spasenje« (Rimljanima 1,16). A onda će Bog objaviti svetu: »Ovde je moj narod koji ima Isusovu veru. Možete ih kušati do samog kraja. Ne možete ih ubiti, ali ih možete isprobati.« I rezultat tog kušanja biće vera, spremna da se žrtvuje iz ljubavi. Naše sidro u vreme nevolje neće biti naša ljubav prema Bogu, već Božja ljubav prema nama (Rimljanima 8,35-39). Naša vera će se osloniti na Njegovu ljubav, koju su grešnici otkrili na krstu.

Šta je zadržalo Isusa na krstu? Zašto nije sišao s njega i izbavio se kada su ga pozivali da to učini? Zar, možda, nije mogao da to učini? Svakako da je mogao! Ali, verom se uhvatio za Očevu ljubav. Što se tiče Njegovih osećanja, osećao je da Ga je Otac ostavio. Ali, verom se oslonio na Božju ljubav, koja nikada ne prestaje (1. Korinćanima 13,8). I nama je neophodna takva vrsta vere. I mi se verom moramo osloniti na Božju ljubav i na Njegovu pravednost, koju nam je obilno dao u Isusu Hristu.

Zapazimo kako Duh proroštva opisuje Isusovu veru, okušanu ognjem na krstu:

»Okružen strašnom tamom, na izgled odbačen i od Boga, Hristos je iskapio i poslednji talog iz čaše ljudskih nevolja. U tim užasnim trenucima oslanjao se na dokaze koje mu je Otac do tada davao da Ga prihvata. On je dobro poznavao karakter svoga Oca; On je shvatao Njegovu pravednost, Njegovu milost i Njegovu veliku ljubav. Verom je počinio u Onome koga je sve do tada uvek radosno slušao. I kada je u pokornosti predao sebe Bogu, nestalo je osećanja da je izgubio naklonost svoga Oca. Verom, Hristos je postao pobednik.« (DA 756)

Hristos dolazi do svakoga od nas i pita: »Hoćeš li da kupiš od Mene? Hoćeš li, molim te, prestati da se oslanjaš na sopstvenu procenu svoje vrednosti u kojoj si se tako žalosno prevario? Hoćeš li prestati da kupuješ spasenje svojim velikim duhovnim dostignućima i prestati da se

hvališ odlikovanjima kojima je Crkva nagradila tvoje velike napore? Hoćeš li shvatiti da je sve to samo prljava haljina i prihvatiti Moju pravednost?«

Svako od nas mora da se odluči. Ja znam šta sam odlučio. Otkrio sam da pravednost koja me može pripremiti za Nebo nije moja uspešna služba. Nije to ni broj obraćenika koje sam krstio u Africi. Jedina pravednost koja me može osposobiti za Nebo je Hristova pravednost. Neka nam Bog pomogne, i pojedinačno i kao Crkvi, da kupimo zlato, bele haljine i melem za oči, što će nam omogućiti da savršeno odražavamo Hristov karakter u ove poslednje dane.

Opomena LAODIKIJI

»Ja koje god ljubim one i ukoravam i poučavam; postaraj se, dakle, i pokaj se.«
OTKRIVENJE 3,19.

Godine 1982, oko tri ili četiri sedmice pošto sam se vratio u Ameriku, u mom okrugu je održan veliki niz evanđeoskih propovedi. Svi propovednici iz tog kraja bili su pozvani da učestvuju. Za mene je to bilo potpuno novo iskustvo. Evanđelista je postavio tri platna i trinaest projektora i sve ih povezo preko kompjutera. Dolazeći iz Afrike, bio sam zadivljen radom kompjutera i savršenom sinhronizacijom svih trinaest projektora. Pomislio sam: »Da smo svu tu opremu imali tamo u Africi, sigurno bismo krstili hiljade ljudi!«

Međutim, uprkos svoj toj opremi, na kraju predavanja krstili smo samo dvadeset i šest osoba. Od njih je petnaestoro bilo pripremljeno za krštenje još pre početka predavanja. I zato sam rekao samome sebi: »Ako uzmemo u obzir sav novac koji smo uložili i opremu koju smo imali, rezultati su bili vrlo slabi!«

Duboko sam uveren da ćemo, pre nego što postignemo pentekostalne rezultate u svom propovedanju, morati da obavimo pentekostalno delo u našoj sredini. Godine 1888, kada je vest o opravdanju verom bila prvi put snažno objavljena u našoj Crkvi, Duh proroštva je izjavio da je zadatak te vesti da »slavu čoveka obori u prah« (TM 456). Ukoliko se to ne dogodi, ukoliko ne budemo bili u stanju da kažemo iz dubine srca: »Ne ja, već Hristos«, Gospod neće moći da preuzme svoje delo i da ga uspešno završi.

Bilo bi prekrasno da se poruka Laodikiji završava savetom u osamnaestom stihu. Na žalost, ona se nastavlja. Slično Jevrejima, i mi smo bili tvrdovrati i buntovni. I zato je Gospod morao da učini još jedan korak. Opisan je u devetnaestom stihu: »Ja koje god ljubim, one i ukoravam i poučavam; postaraj se, dakle, i pokaj se.« Duh proroštva ističe: »Svedočanstvo Vernog svedoka nije bilo ni upola prihvaćeno. Ozbiljno svedočanstvo, od kojeg zavisi sudbina Crkve, bilo je olako shvaćeno ili čak potpuno odbačeno. To svedočanstvo mora da dovede do dubokog pokajanja. Svi koji ga budu stvarno prihvatili, poslušaće ga i biće očišćeni.« (1T 181)

Duboko sam uveren da drugi Hristov dolazak nije odložen zato što nismo završili delo, već zato što smo pokušali da radimo nezavisno. Da se razumemo, ne govorim o nezavisnim grupama koje stalno napadaju Crkvu - iako je i to priličan problem. Govorim o našim naporima da probudimo vernike i da delo dovršimo svojom snagom. Veća sredstva, kvalitetnija štampa, usavršenija oprema, novi programi nikada neće dovršiti delo - ma koliko inače bili važni.

Hajde da, onda, razmotrimo opomenu koju Verni svedok upućuje Laodikiji! Pada u oči već sam njen početak: »Ja koje god ljubim, one i ukoravam ...« Hvala Bogu što nas ne ukorava gnevno, već s dubokom zabrinutošću, iz ljubavi! »Jer koga ljubi Gospod, onoga i ukorava; a bije svakoga sina kojega prima. Ako trpite ukor, kao sinovima pokazuje vam se Bog; jer koji je sin kojega otac ne ukorava« (Jevrejima 12,6.7)?

Međutim, neki od nas imali su zemaljske roditelje koji su nas kažnjavali u gnevu. Želeli su da pruže odušku svojim osećanjima. Ponekad zemaljski roditelji kažnjavaju nepravedno,

preterano ili iz pogrešnih pobuda. Bog nas, međutim, disciplinuje »na korist, da dobijemo deo od njegove svetinje« (Jevrejima 12,10).

Uprkos našim slabostima, Bog nas voli. Njegova ljubav je bezuslovna. Prema tome, prvo treba da shvatimo da je poruka koju Hristos upućuje Laodikiji utemeljena na Njegovoj bezuslovnoj ljubavi. Ljubav ga navodi da nas opominje i ukorava.

Ukorom se obično naziva verbalna opomena ili popravna mera. Na primer, Isus je jednom ukorio Petra ovim rečima: »Idi od mene, sotonu« (Marko 8,33). Ukorio je i jedanaest učenika zbog njihovog »neverja« (Marko 16,14). Ukorio je i one koji su kritikovali Mariju (Jovan 12,7). Preko svojih proroka, Bog je mnogo puta slao ukore svom starozavetnom narodu. Preko Duha proroštva slao je ukore i svojoj novozavetnoj Crkvi. Evo jednog takvog ukora:

»O, kada bi došlo do verskog probuđenja! Božji anđeli idu od crkve do crkve i obavljaju svoju dužnost; Hristos kuca na vrata vaših srca i traži da uđe. Ali sredstva koja je Bog upotrebio da probudi Crkvu, da je učini svesnom duhovne pustoši koja u njoj vlada, nisu bila uspešna. Glas ukora Vernog svedoka se čuo, ali ga niko nije poslušao. Ljudi su odlučili da idu svojim putevima, umesto Božjim, zato što sebičnost nije bila iskorenjena iz njihovih srca. I zato je videlo imalo samo malo uticaja na um i srce.« (5T 719.720)

Ako i dalje ne budemo slušali dok nas ukorava rečima, Bog će morati da preduzme dalje korake, da se odluči na strože mere. One koje voli, On najpre ukorava. Međutim, ako ukori ne donesu rezultate, Bog kaže: »Moraću i da te kaznim.« To kažnjavanje može da bude fizičko; može da bude ekonomske prirode. To je nešto što Bog dozvoljava da ti se dogodi da bi te popravio ili disciplinovao. No, imajmo na umu da se čak i Božje kazne izriču i sprovode s ljubavlju!

Vavilonsko ropstvo je primer takve Božje kazne. Godinama je Bog pokušavao da Izrailjce odvrati od idolopoklonstva, ali Ga nisu slušali. Opominjao ih je mnogo puta preko proroka. Konačno, izrekao je i poslednju meru: »Ne slušate ukore, moraću da vas kaznim! Dozvoliću da vas neznabošci odvedu u ropstvo.« Bila je to krajnja mera zato što Izrailj nije slušao ukore. Ako ne budemo slušali Gospodnje ukore, i nas će morati da kazni! Ne znam u kakvom će nas obliku stići ta kazna. To može da bude finansijski kolaps; to može da bude nešto drugo što će nam kao društvu oduzeti podršku. I celi naš društveni sistem može da bude ugrožen. Vavilonsko ropstvo je razorno delovalo na Jevreje. Međutim, imajmo na umu da su Božje kazne dokaz Njegove ljubavi i Njegovog staranja. »Ja koje god ljubim, one i ukoravam.« (Otkrivenje 3,19).

Isus se poslužio primerom čokota i loza da bi predstavio svoj odnos prema nama i naš odnos prema sebi (Jovan 15,1-8). On želi da dobije rod od nas i zato mora da orezuje loze. Orezivanje je bolno, ali ima prekrasnu svrhu. Bog se nada da će i rezultati biti prekrasni - bogat rod u našem životu. Taj proces disciplinovanja, oplemenjivanja i orezivanja vidljiv je u celom Pismu, od početka do kraja. Bog nas disciplinuje s ljubavlju da bi se Njegova ljubav i pravednost ponovili u nama.

Uzimajući u obzir Hristovu poruku Laodikiji, šta je svrha njegovih ukora i kazni? Da se pokajemo i postaramo za dobra dela! Zapazimo da su glagoli ukoriti i kazniti u sadašnjem vremenu. Bog će nastaviti da primenjuje te mere sve dok ne vidi željene rezultate. Zanimljivo je da grčka reč, koja je kod nas prevedena glagolom postarati se, ima isti koren kao i reč vruć kojom Bog opisuje dela koja bi želeo da vidi u Laodikiji. Bog kao da govori: »Hoću da se pokaješ i potruđiš da činiš vruća dela.«

Sama reč pokajati se jednostavno znači promeniti misli. To je značenje originalne grčke reči - promeniti misli ili smer. To je potpuni zaokret. Vozio sam se jednoga jutra prema aerodromu i iznenada se setio da mi je avionska karta ostala na stolu kod kuće. Zaboravio sam je! Okrenuo sam se na drumu čim je to bilo moguće. To je i pokajanje. Potpuni zaokret! Kada nas poziva da se pokajemo, Bog kaže: »Želim da učiniš potpuni zaokret u životu, da umesto na sebe misliš na Boga, da se umesto na sebe oslanjaš na Hrista«

Setimo se sukoba između sopstvene procene svog duhovnog stanja i Božje procene! Pošto su nas dela zakona dovela u zabludu, mi mislimo da smo »bogati, da smo se obogatili i da nam ništa ne treba«. Međutim, Hristos nas uverava da smo »nesrećni, i nevoljni, i siromašni, i slepi, i

goli« (Otkrivenje 3,17). Tu su dva suprotna mišljenja - naše i Hristovo! Pokajati se znači odbaciti svoju ocenu i prihvatiti Hristovu! Ako to ne budemo učinili, moraćemo da naučimo na bolan način, kao što je to Petar morao, da je Hristos u pravu, a da mi grešimo!

Na praznik Pashe, kada je Isus ustanovio Gospodnju večeru, Petar je putem ukora morao da nauči da ga Isus bolje poznaje nego što on sam poznaje sebe. Posle večere, Isus se okrenuo Petru i rekao: »Simone, Simone, evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; i ti kadgod, obrativši se, utvrdi braću svoju« (Luka 22,31.32). Na Srednjem istoku, seljaci su čistili pšenicu tako što su je stavljali na prostirku i bacali uvis. Vetar bi odnosio plevu, a pšenica je padala natrag na prostirku. Zato je Isus opomenuo Petra: »Pazi Petre! Sotona želi da te oduva kao plevu i odvoji od mene.«

Sotona je pokušavao da uništi Petrovu veru. To se on uvek trudi. Kada nas obeshrabruje, kada nam otežava život, uvek ima isti cilj: da potkopa našu veru. Zapazite šta je Petar odgovorio na Isusovu opomenu: »Gospode, s tobom gotov sam i u tamnicu i na smrt ići« (Luka 22,33).

Petar je tako bio siguran da se Isus vara. »Šta Ti to govoriš, Gospode? Zar ja da Te izneverim? Nisu mi potrebne tvoje molitve, jer Te nikada neću izneveriti.«

Da li je Petar izneverio Hrista? Svakako da jeste! Upravo onako kako je to Isus preokao, odrekao Ga se tri puta, i to uz zakletvu! Po jevrejskom mišljenju, odreći se Boga uz zakletvu značilo je učiniti neoprostivi greh. Ni Bog ne može da oprostí takvom grešniku, jer je prešao granicu s koje nema povratka. Pošto se odrekao Hrista uz zakletvu, Petar je smatrao da za njega više nema nade.

Međutim, da li je Isus odbacio Petra zbog njegovog greha i njegove duhovne oholosti? Ne! Iako Ga je Petar izneverio, Isus ga nije odbacio. Posle vaskrsenja, pre nego što je video Petra, pre nego što se pokazao učenicima, Isus je naredio anđelu da kaže Mariji na grobu: »Nego idite, kažite učenicima njegovim i Petru da pred vama otide u Galileju; tamo ćete ga videti kao što reče« (Marko 16,7). Da je Marija kazala učenicima: »Anđeo mi je rekao da će se Isus sresti sa svojim učenicima u Galileji«, Petar bi pomislio: »To ce ne odnosi na mene, jer sam Ga se odrekao! Za mene više nema nade.« Međutim, Isus je Petra spomenuo po imenu da bi mu pokazao da je i dalje učenik, iako se tako bedno poneo.

To je pouka koju treba da shvatimo i mi danas. Danas mnogi govore da naša Crkva više ne pripada Hristu, da ga je izneverila i postala Vavilon. Petrovo iskustvo nam govori da je Bog strpljiv. On nas je opominjao i u izvesnoj meri i kažnjavao. Kao Crkva, prolazili smo kroz neke krize, ali se one ne mogu ni uporediti s onima kroz koje ćemo tek prolaziti ako ne budemo poslušali Božji glas. Međutim, iako nas je opominjao i kažnjavao, Hristos nas nije odbacio. »Ja koje god ljubim, one i ukoravam i poučavam; postaraj se, dakle, i pokaj se« (Otkrivenje 3,19).

Petar je na mučan način morao da nauči da se oslanja na Isusa, a ne na sebe. On je izneverio svoga Gospoda i odrekao Ga se tri puta. Sada je bio slomljen. Nestalo je njegove duhovne oholosti. Pokajao se. Kada su se kasnije sreli na obali jezera posle vaskrsenja, Isus nije rekao: »Sve sam ti to unapred rekao, Petre! Nisi mi verovao i zato sada trpi.« Umesto toga, oprostio mu je i primio ga u svoje okrilje. Istina je, doduše, da je Petar morao da prođe i kroz jedno neugodno, gorko iskustvo. Dva puta, Isus ga je upitao: »Ljubiš (agape) li Me?« Petar je dva puta odgovarao: »Ti znaš da Te volim (filos)« (Jovan 21,15). U originalu postoji igra reči, koja se ne može preneti u naš jezik.

Isus je pitao: »Petre, voliš li me bezuslovno?« Petar je odgovarao: »Gospode, ti znaš da te volim.« Međutim, služio se rečju koja je označavala površnu, nesigurnu, ljudsku ljubav. Drugim rečima, Petar je govorio: »Gospode, Ti dobro znaš kako je površna i nesigurna moja ljubav! Nisam Ti verovao, ali sada priznajem da si bio u pravu. Kajem se!«

A onda, treći put, Isus je prešao na filos i rekao: »Petre, ljubiš (filos) li me?« Drugim rečima, da li je to jedina vrsta ljubavi koju osećaš prema meni, Petre? Ta površna, nesigurna ljudska ljubav?«

Petar je bio pogođen, ožalošćen, ali je sada bio i obraćen. Priznao je da ga Isusove reči bole. Rekao je: »Gospode, ti sve znaš. Ti znaš da te volim (filos). To je jedina vrsta ljubavi za koju sam ja kao čovek sposoban.« Isus nije bio razočaran Petrovim odgovorom. Rekao mu je:

»Sada, kada si se obratio, mogu da te iskoristim u svojoj službi. Pasi moje ovce. Pasi moje jaganjce.«

Bog nas ne može potpuno upotrebiti sve dok ne izgubimo poverenje u sebe. Kada Božji narod bude uklonio samoljublje i sebičnost i načinio mesta Svetome Duhu da On preuzme upravu, delo će biti dovršeno. To je ono što Bog očekuje. Nama je potrebno pokajanje. Mi se moramo pokajati zbog svoje oholosti - bez obzira da li smo se uzoholili kao pojedinci ili kao Crkva. Moramo priznati da smo izneverili Boga. Bog nam kaže ono isto što je Pavle govorio Jevrejima: »Vi smatrate da znate istinu. Vi tvrdite da znate šta je dobro, a šta je zlo na temelju Božjeg zakona, a osramotili ste Božje ime u očima sveta« (Rimljanima 2,17-24).

Nedavno, neki vernik je u moju kuću doneo obrađene rezultate ankete poznatog zavoda za ispitivanje javnog mnjenja. To istraživanje je bilo pokušaj da se odredi mišljenje američke publike prema religiji, a posebno prema adventistima i njihovoj vesti. Istraživanje je bilo obavljeno u Pitsburgu u Pensilvaniji, u Dimoinzu u Ajovi i u Sijetlu u Vašingtonu. U Pitsburgu, gde su stanovnici pretežno katolici, ljudi su vrlo malo znali o adventistima; jedva da su i čuli o nama. U Dimoinzu, sa mešanim protestantsko-katoličkim stanovništvom, znali su nešto više. Sijetl, u kojem većina ljudi nije zainteresovana za religiju i ne odlazi u crkvu, stanovnici praktično uopšte nisu znali za adventiste niti su bili zainteresovani da nešto saznaju. U sva tri grada, ljudi, nezainteresovani za religiju, govorili su: »Religija nam nije potrebna. Ljudi imaju i nešto dobra u sebi. Potrebno je zato da unapredimo međuljudske odnose razvijajući tu urođenu dobrotu.«

Stanovnici Sijetla bili su ozlojeđeni na adventističku literaturu. O nekim brošurama su kazali: »Naglašava se strah; predstavljaju Boga kao biće koje uživa da kažnjava ljude.« Slike su im izgledale vrlo neprikladne. Mali broj ispitanika je našu literaturu smatrao privlačnom. Zaista, bilo mi je teško da se suočim s takvim mišljenjem ljudi o nama. Dok se mi jedni pred drugima dičimo svojim duhovnim bogatstvom, javnost ima vrlo loše mišljenje o nama - bar prema tom istraživanju.

Treba samo da se malo pomešamo sa ostalim hrišćanima pa da ustanovimo da mnogi imaju loše mišljenje o nama.

Često nas vide kao ohole, takozvane pravednike koji sebe smatraju boljim od ostalih hrišćana. Dok sam bio kapelan na Univerzitetu u Najrobiju, u Keniji, sarađivao sam s kapelanim mnogih denominacija. Bio sam jedini adventista. Jednoga dana, jedan kolega kapelan mi je rekao: »Da znate, vi ste prvi adventistički kapelan koji se druži s nama. Drugi su ostavljali utisak kao da misle da smo gubavi.«

Jedan kalvinistički teolog u Grend Repidsu, u Mičigenu, napisao je knjigu o adventistima. Bio je to u stvari priručnik o četiri najveća kulta u Americi. Jedno od pitanja o kojem je raspravljao bilo je adventističko tvrđenje da su Crkva ostatka. On kaže da adventisti priznaju da ima iskrenih hrišćana i u drugim Crkvama, ali naglašavaju da su oni jedini pravi Ostatak. Stekao je utisak da adventisti veruju da su jedino oni verni Bogu i da su svi ostali samo hrišćani druge klase.

Činjenica da društvo ima negativno mišljenje o nama nije naš najveći problem. Svet je imao negativno mišljenje i o prvoj hrišćanskoj Crkvi, zar ne? Osnovni problem je što i Hristos ima negativno mišljenje o našim duhovnim dostignućima. On kaže: »Tražim od tebe da se pokaješ! Tražim od tebe da promeniš mišljenje o sebi! Želim da svoju takozvanu pravednost baciš u dubinu morskiju. Prihvati moju belu odeću - moju pravednost. Prihvati melem za oči koji će ti omogućiti da jasno sagledaš svoje duhovno stanje.« Jeste li spremni da kažete: »Bože, u pravu si! Nismo uspeli da Tvoj karakter ljubavi dostojno prikažemo svetu!« Jesmo li spremni da se pokajemo?

Duh proroštva nas poziva:

»Gospod nas poziva da ponovo pošteno svedočimo kao što smo to činili u prošlosti! On nas poziva da obnovimo svoj duhovni život. Duhovne snage Božjeg naroda su već dugo obamrle i mi treba da se probudimo iz prividne smrti. Molitvama i priznanjem greha treba da pripravimo put Gospodu. Kada to budemo učinili, sila Duha će se izliti na nas. Nama je neophodna sila Pedesetnice. Ona će nam se dati, jer je Gospod obećao da će poslati svoga Duha, silu koja sve

pobeđuje.« (EW 307.308)

Vidite, ovde nema ni traga od optužbi: »Vi ste Vavilon!« Umesto toga, upućuje nam se poziv na pokajanje, na obraćenje. I svi ostali učenici na Gospodnjoj večeri, a ne samo Petar, bili su puni samopouzdanja. Bučno su protestovali kada je Isus rekao: »Svi ćete se sablazniti o mene ovu noć.« Bili su puni sebe i zato ljubomorni jedni na druge. Čak i za vreme Gospodnje večere raspravljali su ko će biti najveći u Božjem carstvu (Luka 22). Svaki je želeo položaj predsednika vlade ili bar ministra finansija. Bili su egocentrični, brinuli su se samo o svojim interesima.

Isto je stanje i kod nas, posebno kada se obavljaju izbori. Pridružujemo se grupama. Prijatelji određenih osoba bez imalo ustručavanja zahtevaju: »Kada budeš izabran, nadam se da ćeš me postaviti na to ili na to mesto.« Učenici su болоvali od takvog mentaliteta. A onda je došao krst, i njihove nade su usahnule. Govorili su: »Nadali smo se da će On obnoviti carstvo Izrailjevo i učvrstiti ga! A sada je mrtav.« Bili su razočarani, njihova vera je doživela poraz.

Međutim, posle četrdeset dana, ti isti učenici postali su jedno srce i jedna duša u gornjoj sobi. Njihova sebičnost je bila raspeta, osetili su duboko pokajanje. Krst je obavio svoje delo u njihovom životu, od sebe okrenuli su se Isusu. I nama je neophodno to isto iskustvo. I naše ja mora da se razapne. To je bolno, ali je neophodno. Bog to traži. Kada budemo uzviknuli u dubokom pokajanju: »Bože, priznajem da u meni nema ničeg dobrog. Priznajem da sam po svojoj ljudskoj prirodi u stanju da učinim svaki greh, bez obzira koliko je veliki. Očisti me. Promeni moje srce i moj život« - kada budemo stekli to iskustvo, tek tada ćemo shvatiti kako su se učenici osećali na dan Pedesetnice. Svi koji pripadaju Hristu, kaže apostol Pavle, razapeli su telo sa svim njegovim željama i strastima (Galatima 5,24).

Kada vidim šta je Hitler učinio Jevrejima ili šta je Idi Amin učinio svom narodu u Ugandi, kada shvatim da se moja grešna ljudska priroda ne razlikuje mnogo od njihove, moram da priznam da bi u istom spletu okolnosti i ja bio sposoban da učinim upravo ono što su oni učinili. Mi mislimo o holokaustu i govorimo: »Kako su Nemci mogli da učine tako nešto strašno?« Oni su to mogli, jer su okrenuli leđa Bogu. Kada je Hitler odbacio Boga, svireposti su se pojavile same po sebi. I kada Amerika bude okrenula leđa Bogu, ustanovićemo da smo i mi Amerikanci u stanju da činimo ono isto što je Hitler činio. U stvari, u izvesnoj meri mi to već sada činimo! Na primer, kada smo odobrili pobačaj na zahtev majke i osudili na smrt milione neželjenih beba, zar se stvarno mnogo razlikujemo od onih koji su pobili šest miliona Jevreja?

Bitno je zato da se pokajemo, odgovarajući na poziv Vernog svedoka. Treba da se molimo da Bog više ne bi bio primoran da nas kažnjava. Treba da prihvatimo Njegovo svedočanstvo i da priznamo da smo nevoljni, i nesrećni, i siromašni, i slepi, i goli. Treba da priznamo da je Bog u pravu i da je naša jedina nada da prihvatimo nebesku ponudu u dubokom, iskrenom pokajanju. Jedino tada ćemo biti nadahnuti Njegovim Duhom i Njegovom silom. I tada ćemo uspeti da preokrenemo svet, kao što su to učiniti prvi učenici.

U toku svog života Elen Vajt se nadala da će doživeti da vidi takvo pokajanje, ali nije. Obratimo pažnju na ove dve njene izjave:

»Poruka Laodikiji nije uspela da navede Božji narod na duboko pokajanje koje sam ja očekivala i to me je dovodilo do očajanja.« (1T 185)

»Ista neposlušnost i iste mane koje su se videle u jevrejskoj Crkvi, obeležavale su u još većoj meri ovaj narod koji je dobio veliko videlo s Neba u obliku poslednjih vesti opomene. Hoćemo li i mi, kao i oni, propuštati svoje prilike i prednosti sve dok Bog ne dozvoli da tlačenje i progonoštvo dođu na nas?« (5T 456.457)

Bog ne odustaje lako. On još nije završio s nama. Njegovo strpljenje je veliko. Oni koji optužuju Crkvu da je Vavilon nemaju pravo. Istina je da smo daleko odlutali od božanskog prvobitnog plana. Propustili smo da uzdignemo Hrista kao što je trebalo. Ali, Bog nas nije odbacio. On i dalje želi da nas ispuni svojom pravednošću tako da i svet vidi da je »Hristos u nama, nada slave« (Kološanima 1,27).

Koliko ćemo još dozvoljavati da svet - i Bog čekaju?

LAODIKIJA mora da se pokaje

»Postaraj se, dakle, i pokaj se.« OTKRIVENJE 3,19.

Biblijsko pokajanje je uvek određeno. Kada je Petar propovedao na dan Pedesetnice, govoreći Jevrejima da su razapeli Božjeg Sina, slušaoci su povikali: »Šta da činimo, ljudi braćo?«

Petar je odgovorio: »Pokajte se« (Dela 2,37.38). Trebalo je da se pokaju što su razapeli Mesiju.

Kao što smo videli u prethodnom poglavlju, pokajanje znači promena misli ili promena smeru. Savremenim jezikom govoreći, opisali bismo ga kao potpuni zaokret. To može da bude potpuni fizički zaokret ili potpuni zaokret u načinu razmišljanja.

U kom smislu je, onda, Hristos zahtevao od Laodikije da se pokaje? Kada ovo pitanje razmatramo u svetlosti Hristove poruke Laodikiji, vidimo da nas On poziva na pokajanje u dva srodna područja.

Prvo, potrebna nam je promena misli u odnosu na protivrečne procene našeg duhovnog stanja (Otkrivenje 3,17). Mi smatramo da smo bogati, i da smo se obogatili, i da nam ništa ne treba, dok Hristos govori da smo »nevoljni, i nesrećni, i siromašni, i slepi, i goli«. Moramo da odbacimo svoje mišljenje i da prihvatimo Hristovo, da priznamo da je Hristos u pravu, a ne mi. Mi moramo da se pokajemo zbog pogrešne procene svog duhovnog stanja.

Drugo, treba da dođe do promene u našem ponašanju, da sa dela zakona pređemo na dela vere, koja Isus opisuje u osamnaestom stihu. To znači da treba da dođe do potpunog zaokreta, da našu takozvanu pravednost zamenimo Hristovom pravednošću. Svakom čoveku - čak i hrišćaninu - najteže je da se pokaje zbog toga što se oslonio na svoju pravednost, jer ta dela izgledaju dobra; to su dela na koja bi čovek mogao da bude ponosan!

Isus je rekao jevrejskom narodu: »Jer će lakše biti Ninevljanima na sudu nego vama« (Matej 12,41). Zašto? Stanovnici Ninevije činili su velike grehe. Međutim, pokajali su se kada su shvatili da su grešnici. Da li su se i Jevreji pokajali? Nisu! Zašto nisu? Zato što nisu shvatili da treba da se pokaju! Bili su duboko uvereni da je sve što čine dobro! Bilo je neophodno da se pokaju zbog svoje samopravednosti, a to im je bilo izuzetno teško.

Da proučimo još jedan slučaj pokajanja zbog sopstvene pravednosti. Možda ćete biti pomalo zbunjeni, jer želim da na nesvakodnevan način prikazem ponašanje jedne poznate ličnosti iz Biblije. Razmotrimo slučaj čoveka koji se pojavljuje u jednoj od najstarijih knjiga u Bibliji - u Knjizi o Jovu!

Dugo sam se borio s Knjigom o Jovu. Nikada nisam mogao da razumem zašto je Bog dozvolio sotonu da tako teško zlostavlja Jova i zašto je Jov morao da prođe kroz sve te strašne krize samo da bi sotona shvatio da je Bog u pravu. Za mene to nije imalo smisla; ta cela priča nije se uklapala u moje shvatanje Božjeg karaktera. A onda, jednoga dana, čitao sam knjigu Čeznja vekova i naišao na sledeće reči: »Priča o Jovu pokazuje da sotona izaziva patnje, a da ih Bog prekrađuje na temelju namera svoje milosti« (DA 471). Međutim, Duh proroštva ne iznosi jasno kakve su u Jovovom slučaju bile te namere milosti. Jedini način da to ustanovim bio je da sam za

sebe čitam, proučavam i pretražujem Knjigu o Jovu.

Kada sam pažljivije počeo da je proučavam, otkrio sam da se i sam Jov borio s jednim problemom. U početku, bilo mi je teško da prihvatim to što sam otkrio, jer se potpuno suprotilo onome što sam do tada mislio o Jovu. Uvek sam, naime, o njemu imao mišljenje stvoreno na osnovu prvog stiha u knjizi. Tu kaže da je Job bio »dobar i pravedan i da se bojao Boga i uklanjao se od zla« (Jov 1,1). Taj opis se ponavlja i u osmom stihu kada Bog razgovara sa sotonom: »Jesi li video slugu mojega Jova? Nema onakvoga čoveka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla.«

Sotona je odgovorio: »Eda li se uzalud Jov boji Boga? Nisi li ga ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? Delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji. Ali, pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaće te u oči« (Jov 1,9-11).

I tako je Bog rekao: »Jov ti stoji na raspolaganju. Sve što ima u tvojoj je vlasti, ali njega ne diraj! Ne smeš ga ubiti.« I smesta je sotona krenuo da uništi sve što Jov ima - uključujući i njegovu decu (Jov 1,13-19). Kako biste se vi ponašali kada biste izgubili svoju decu i sve što imate? Jov je »razdro plašt svoj i ostrigao glavu i pao na zemlju i poklonio se. Rekao je: go sam izašao iz utrobe majke svoje, go ću se i vratiti onamo. Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje« (Jov 1,20.21).

Jov nije okrenuo leđa Gospodu. Bio je to pravedan čovek. Međutim, postavlja se sudbonosno pitanje: da li je njegova pravednost proizlazila iz vere ili iz dela? Moramo pažljivo razmotriti njegovo iskustvo da bismo odgovorili na to pitanje, jer mi se čini da priča o njemu ima mnogo sličnosti s pričom o našem laodikijskom stanju.

U drugom poglavlju, Bog i sotona vode drugi razgovor o Jovu. Sotona kaže Bogu: »Dobro, Jov te još nije odbacio. Ali, pusti me da se dotaknem njega - a ne samo njegovog imanjanja ili njegove dece. Daj da njegovo telo padne u moje ruke; sigurno će te se odreći.«

I Gospod odgovara: »U redu! On ti je u rukama, ali ga ne smeš ubiti.«

Sotona čini da se Jov ospe prištevima od glave do pete. U tom trenutku, Jovovoj ženi je dosta. »Hoćeš li se još držati svoga poštenja?« - pita ga ona. »Prokuni Boga pa umri.« (Job 2,9). Ali, Jov je ne sluša. »Uza sve to ne sagreši Jov usnama svojim« (Jov 2,10).

Tri nove ličnosti pojavljuju se u priči, Jovovi takozvani prijatelji - Elifas, Vildad i Sofar. Nastup tih »utešitelja« tipičan je primer mentaliteta Istoka suočenog s ljudskom patnjom. Kroz celu knjigu provlače se njihove sumnje da su Jovove velike nevolje posledica nekog njegovog tajnog greha. »Ti se svakako ne bi našao u tom položaju, Jove, da nije bilo nekog prestupa u tvom duhovnom životu! Bog te inače ne bi tako teško kažnjavao!«

Da li nas zaista Bog tako kažnjava? Da li On čini da fizički trpimo zbog svojih greha? Ne! Moramo shvatiti da se dokazivanje Jovovih prijatelja temelji na ljudskom rasuđivanju, a ne na biblijskoj istini. Zato ih Bog na kraju i ukorava. Oni su pogrešno predstavljali Njegov karakter. Međutim, još važniji elemenat priče je Jovova reakcija na njihove reči. Jov uopšte ne odbacuje njihove ideje o kažnjavanju grešnika, već brani svoju pravednost. I upravo zato je zbunjen. Kao i njegovi prijatelji, i on veruje da u ovom životu grešnici treba da pate, a pravednici da uživaju u blagostanju. A gle, on se muči iako je pravednik! To on ne može da razume!

»Poučite me i ja ću ćutati; u čemu sam pogrešio, obavestite me! ... Ima li nepravde na jeziku mojemu« (Jov 6,24.30)? Jov pred svojim prijateljima brani svoju pravednost. Govori: »U čemu sam pogrešio? Kažite, za koji greh me optužujete? Nisam kriv, iako se mučim.«

Kada stignemo do desetog poglavlja, Jov svoju pravednost dokazuje i pred samim Stvoriteljem. »Reći ću Bogu: nemoj me osuditi, kaži mi zašto se preš sa mnom? ... Ti znaš da nisam kriv« (Jov 10,2.7). Kasnije, traži od Boga da mu pokaže njegove grehe. U stvari, Jov je potpuno uveren da je njegova pravednost savršena. »Bože, ovi moji prijatelji optužuju me za neki tajni greh. Pokaži mi u čemu sam pogrešio. Stvarno bih voleo da znam šta nije u redu sa mnom.« Naravno, Jov je duboko uveren u svoju nevinost, uopšte i ne pomišlja da je kriv za neki greh!

Da li je u Jovovom životu bilo greha koji je izazvao njegove patnje? Nije! Međutim, da li se Jov suočavao s problemom? Jeste!

Jov nastavlja da dokazuje svoju pravednost i da se brani od optužbi svojih prijatelja. Oni i

dalje govore: »Jove, mora da postoji neki tajni greh u tvom životu! Gledaj samo koliko patiš.« A Jov odvrća: »Ne! Nisam grešio! Držao sam Božje zapovesti; bio sam zaista pošten.« Pogledajte šta govori u 23. poglavlju. »Po stopama njegovim je stupala noga moja; puta njegova držao sam se, i ne zadoh! Od zapovesti usta njegovih nisam odstupao; čuvao sam reči usta njegovih više nego svoj užitak« (Jov 23,11.12).

Zvuče li vam te reči kao izjave čoveka koji se opravdao verom? Ili, naprotiv, mislite da je reč o čoveku koji je siguran u svoju pravednost, i koji smatra da je dovoljno dobar da se opravda svojim delima?

U 31. poglavlju Jov i dalje odlučno brani svoju pravednost. Poziva Boga da mu sudi. »Neka me izmeri na merilima pravim, i neka Bog pozna dobrotu moju« (Jov 31,6). Zatim nabraja sva svoja dobra dela koja je stalno činio - hranio gladne, odevao gole, zbrinjavao udovice i siročad, otvarao svoja vrata beskućnicima. To poglavlje je Jovov završni govor kojim se brani od optužbi svojih prijatelja. »Tada prestaše ona tri čoveka odgovarati Jovu, jer se činjaše da je pravedan« (Jov 32,1).

U tome je bio Jovov problem - bio je pravedan u svojim očima. Bio je iskren; bio je pošten. Ali, suočavao se s problemom koji uopšte nije video. Knjiga o Jovu je istorijski izveštaj koji sadrži prvo Božje predavanje o opravdanju verom. Da vidimo kako ono izgleda!

Pošto su Jovova tri prijatelja prestala da ga optužuju, pojavljuje se četvrti - Elijuz. On pita Jova: »Misliš li da si pravo rekao: moja je pravda veća od Božje« (Jov 35,2)? Elijuz je stavio prst na bolno mesto. On nije ni pokušavao da ubedi Jova da je greh njegov problem, kao što su to činila ostala trojica. On se trudi da ubedi Jova da je njegov problem u tome što pokušava da se opravda sopstvenom pravednošću. Elijuz nastavlja svoje dokazivanje sve do 38. poglavlja, kada konačno Bog stupa na scenu da reši spor. Ako čitate Knjigu o Jovu od 38. poglavlja do kraja, videćete da Bog ukorava trojicu Jovovih prijatelja zbog njihove pogrešne teologije. Oni su tvrdili: Jove, sigurno je da si grešnik. Tvoje patnje su dokaz da postoji neki greh u tvom životu, jer Bog kažnjava one koji čine zlo!« Bog kaže: »Ne! Nemate pravo! Patnje nisu uvek Božja kazna za greh.« Prema tome, Jov je bio u pravu kada je odbacivao tvrdnje svojih prijatelja.

Međutim, Bog je ukorio i Jova. »Ko je to što zamračuje savet rečima nerazumno? Opaši se sada kao čovek; ja ću te pitati, a ti mi kazuj. (Jov 38,2.3). Bog je zamorio Jovu što se oslanja na svoju pravednost.

Zapazite da se Jov pokajao! »Tada odgovori Jov Gospodu i reče: gle, ja sam malen, šta bih ti odgovorio? Mećem ruku svoju na usta svoja« (Jov 39,36.37). Božje reči su prekinule Jovove pokušaje da istakne svoju pravednost. A to je i bio njegov najveći problem. Ponašao se kao onaj mladi zakonik koji je jednom prišao Isusu i ponosno istakao: »Sve sam to držao od mladosti svoje« (Matej 19,20). Jov je toliko bio usredsređen na dobra dela koja je učinio, toliko se ponosio što u njegovom životu nema grešnih dela, da jednostavno nije bio u stanju da shvati da je izvor njegove pravednosti pre bio u njemu samome, nego u Bogu. Ali, kada se suočio s Bogom, morao je da prizna: »Zato kažem da nisam razumevao; čudesno je to za mene te ne mogu znati ... Zato poričem i kajem se u prahu i pepelu« (Jov 42,3-6).

Šta to Jov nije uspevao da razume? Nije mogao da shvati da je sva njegova takozvana pravednost kao nečista haljina u Božjim očima! Međutim, kada se suočio sa svojim stvarnim stanjem, kada je svoju pravednost sagledao Božjim očima, zgrozio se nad samim sobom i pokajao se u prahu i pepelu. To treba da učini i Laodikija! Jesmo li spremni na to?

Odreći se svoje pravednosti je vrlo bolan proces, jer treba progutati svoj ponos - svoj duhovni ponos. Ona ista dela koja smo smatrali dokazima svoje dobrote, sada treba da shvatimo kao spomenike koje smo podizali svome ja. Teško je bilo Jovu da prizna da se u svom duhovnom životu suočio s problemom. Teško je bilo Petru da se odrekne svog mišljenja o sebi. Teško je bilo Pavlu da odbaci svoju pravednost po zakonu. Ali, svaki od njih shvatio je da je Bog u pravu i da je On njihova jedina nada. Da li smo mi spremni da učinimo taj teški korak - i kao pojedinci i kao Crkva?

Bogu nije bilo drago da Jova propusti kroz tu tešku krizu. Međutim, Jov je morao da nauči lekciju i taj drastični metod bio je jedini način da se to postigne. Bog je c određenom

namerom dozvolio sotonu da ugrozi Jova - da bi ga oslobodio njegove takozvane pravednosti. Kada je lekcija bila završena i kada se Jov potpuno obratio, Bog je ponovo mogao da ga blagoslovi. Vratio mu je zdravlje, imanje i decu.

Hristova poruka Laodikiji izazvaće rešetanje - teško vreme za Božji narod. Ne znam tačno kako će nas Bog danas disciplinovati, ali znam da će to učiniti sa istom namerom kao Jova. Iz tog vremena rešetanja izaći će narod koji se oslobodio svoje samopravednosti, narod koji je potpuno i savršeno prihvatio Hristovu pravednost, narod koji prezire sebičnost i pravednost do koje ona dovodi. Konačni rezultat pravog hrišćanstva je da se hrišćanin raduje u Hristu i da se ne oslanja na svoje telo (Filibljanima 3,3).

Da li ste se ikada pitali zašto će Bog dozvoliti da Njegov narod trpi progonstva i posle isteka vremena milosti? Kada vreme milosti bude isteklo, niko više neće moći da promeni svoj položaj pred Bogom. Bog je rekao: »Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti« (Otkrivenje 22,11). Oni koji su se opravdali verom ostaće opravdani sve do kraja; oni koji su odbacili Hrista neće menjati svoju odluku. Zašto, onda, Bog dozvoljava da Njegov pravedni narod prolazi kroz vreme strašne krize posle isteka vremena milosti - krize kakvu nije iskusio nijedan prethodni naraštaj? Da li On to pokušava da nešto dokaže? Da li On to jednostavno dokazuje svemiru da će Mu taj narod ostati veran, bez obzira na teškoće kroz koje prolazi?

Ovaj tekst iz knjige Velika borba pomoći će nam da nađemo odgovor:

»Nevolja Božjeg naroda je velika, plamen ognjenih peći izgleda da će ih progutati; ali Bog će ih provesti kroz oganj, kao što se skupoceno zlato čisti u vatri. Božja ljubav prema Njegovoj deci za vreme njihovog najvećeg kušanja je isto tako snažna i nežna kao i u dane njihovog najvećeg blagostanja, ali je njih radi potrebno da prođu kroz ognjenu peć. Sve što je zemaljsko u njima mora da izgori da bi mogli potpuno da odsjajuju Hristov lik.« (Velika borba,502)

Kada prolazite kroz krizu, to još ne znači da vas Bog manje voli. Božja agape ljubav nikada se ne menja; ona je večna, bezuslovna, nepromenljiva (Jeremija 31,3). Prema tome, vreme velike nevolje posle isteka vremena milosti ne pokazuje da Bog nije zabrinut za sudbinu svoga naroda, kao što ni Jovovo iskustvo nije pokazivalo da Bogu nije stalo do njega. Naše staro ja treba da se ukloni da bi se lik Isusa Hrista mogao ispoljiti u našem životu. Svetu je očajnički potrebno da vidi Hrista, ali on ne može da Ga vidi u tebi ili u meni sve dok i poslednji ostatak našeg starog ja ne bude razapet. Upravo zato Bog dozvoljava da sada prolazimo kroz proces oplemenjivanja; upravo zato će dozvoliti da njegov narod prođe kroz vreme krize posle isteka vremena milosti.

U vreme velike nevolje, sotona će nam ukazivati na naša osećanja. Čak i posle završetka vremena milosti, mi ćemo se i dalje osećati kao grešnici. Čak i posle završetka vremena milosti, mi ćemo osećati da nismo dovoljno dobri da budemo spaseni. Ali, nije važno kako se osećamo. Pravo pitanje treba da glasi: »Ko je naša pravednost?« Odgovor mora da bude: »Hristos!« Svaki ostatak našeg starog ja, svaki trag telesnosti mora da bude spaljen. Mi ne smemo da se oslanjamo na sebe ili na svoja iskustva. Hristos će moći da se savršeno pokaže u nama jedino kada se potpuno odrekemo sebe.

U tome, kao i u drugim vidovima našeg života, Hristos je naš uzor. Kako je Njemu bilo moguće - ne kao Bogu, već kao pripadniku ljudskog roda - da tako savršeno prikaže Oca? U Poslanici Filibljanima, apostol Pavle uzdiže Hrista kao naš savršeni primer. Evo šta kaže:

»Težite među sobom za onim za čime treba da težite u Hristu Isusu. On, božanske prirode, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši prirodu sluge i postavši sličan ljudima. Kada postade kao čovek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na krstu.« (Filibljanima 2,5-8. Rupčić)

Grčka reč, koja je u šestom stihu prevedena pojmom »jednakost« označava u stvari »apsolutnu istovetnost«. Pavle kaže da je Isus bio jedno s Ocem, podjednako božansko biće u svakom pogledu. On ne bi učinio greh da se izjednačio sa Ocem. Ali, umesto toga, Hristos se odrekao sebe. Nije se držao svoje jednakosti s Ocem. Potpuno se odrekao sebe, odrekao se svih

svojih božanskih prerogativa i postao sluga! Kakve li poniznosti!

Kada se Hristos odrekao sebe, ko je preuzeo vlast? Njegov um se time nije našao u vakumu. Luka daje odgovor. »Isus pak, pun Duha Svetoga, vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju« (Luka 4,1). Kada se Isus potpuno odrekao sebe, bio je ispunjen Svetim Duhom. U toku svoje zemaljske misije, hodio je u Duhu. Upravo to nam apostol Pavle preporučuje da činimo (vidi Rimljanima 8,1.4; Galatima 5,16). Sveti Duh je upravljao Isusom i samo zato je mogao da tako savršeno otkriva Oca.

Preko Svetoga Duha, Hristos je potpuno zavisio od svoga Oca. Svojim učenicima je rekao: »Zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego što vidi da Otac čini ... ja ne mogu ništa činiti sam od sebe« (Jovan 5,19.30). I upravo onako kako je Hristos potpuno zavisio od svoga Oca, i mi moramo potpuno zavisiti od Hrista. On nam je poručio: »Jer bez mene ne možete ništa činiti« (Jovan 15,5). »Kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi; i koji jede mene i on će živeti mene radi« (Jovan 6,57). Svetu nije potrebno da vidi našu pravednost; on mora da vidi Hristovu pravednost.

U toku cele svoje misije na Zemlji, Isus je ponavljao da živi silom svoga Oca, da dela koja čini čini silom svoga Oca (Jovan 10,32.37.38; 14,9-11). Tako je i s nama danas; s tim moramo biti načisto. Današnjim propovednicima, u ovo vreme obrazovanja i naglašavanja titula, preti velika opasnost da propovedaju neko svoje jevanđelje. Ali, njime se ne može nahraniti Božji narod. Bog mora da progovori dok mi propovedamo Reč, ili će naša vest biti beskorisna. I zato Bog poziva Laodikiju da se pokaje. Posebno, On nas poziva da se pokajemo zbog pogrešne procene sopstvenog duhovnog stanja. Mi nismo bogati, niti smo se obogatili! Mi to moramo shvatiti i moramo se pokajati. Bog od nas traži da se pokajemo zbog svojih dela zakona - da odbacimo svoju takozvanu pravednost. Mi moramo preći sa dela zakona na dela vere, sa naše takozvane pravednosti na Hristovu pravednost.

Sada, pošto smo videli šta Hristos od nas traži, kakvo pokajanje od nas zahteva, kakav će biti naš odgovor? Naš problem je u tome što nismo krivi za teške grehe. Kao i kod Jova, naš problem je naša samopravednost na koju smo se oslonili. Da li treba da se pokajemo zbog toga? Treba li da odbacimo svoju takozvanu pravednost? Da! Neophodno je da to učinimo i Bog će učiniti sve što je u Njegovoj moći da nam pomogne. On će nas prvo ukoriti, kao što je ukorio Laodikiju. A onda će nas, ako bude potrebno, i disciplinovati, kao što je disciplinovao Jova. U kojoj meri će nas Bog disciplinovati ja ne znam, ali, ako pogledamo Jovovo iskustvo, disciplinovanje može da dođe i u vrlo drastičnom obliku. Jov je izgubio decu, imanje, zdravlje, malo je nedostajalo da izgubi i sam život. Međutim, Bog nije dozvolio da te nevolje snađu Jova zato što se ljutio na njega ili zato što je hteo da se dokaže pred sotonom. On je to učinio iz ljubavi. On je znao da Jov mora da nauči važnu životnu lekciju radi svog večnog dobra. I Jov je naučio lekciju. I pokajao se. Rekao je: »Gospode, ti si u pravu, a ja sam ništa.« Neka nam Bog pokloni mudrosti da krenemo Jovovim tragom.

Bog nam je rekao kakav cilj ima s nama: »Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod« (2. Korinćanima 6,16). To je dragoceni zavet, novi zavet, koji Bog želi da sklopi s nama. To je Njegovo obećanje da će stanovati u nama svojim Svetim Duhom, da će upravljati našim životom isto onako kao što je upravljao Hristovim životom u toku Njegove zemaljske službe.

»Ljubav je osnova pobožnosti. Bez obzira šta govori, nijedan čovek ne može da gaji čistu ljubav prema Bogu ako nije spreman da nesebično voli i svoga brata. Međutim, mi se nikada nećemo ispuniti tim duhom tako što ćemo se truditi da volimo svoje bližnje. Neophodno je da Hristova agape ljubav stanuje u našem srcu. Kada naše ja bude nestalo u Hristu, ljubav će se spontano pojaviti. Savršenstvo hrišćanskog karaktera dostiže se kada pobude da pomognemo bližnjima i da im budemo na blagoslov same spontano počnu da izviru iz našeg bića - kada nebeska svetlost ispuni dušu i kada se otkrije na licu.« (COL 384)

Hristos želi da se to obećanje ispuni u našem životu; On želi da se to obećanje ispuni u našoj Crkvi. I kada se to bude dogodilo, cela Zemlja će se zasjati od Božje slave i tada će doći posledak. Međutim, to se neće dogoditi sve dok mi ne budemo odbacili svoju takozvanu

pravednost.

Poglavlje 8

LAODIKIJA mora da otvori vrata

»Evo stojim na vratima i kucam; ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.« OTKRIVENJE 3,20.

U prošlom poglavlju videli smo da Hristos poziva Laodikiju da se pokaje, da je to njena najveća potreba. Ona mora da se odrekne svoje takozvane pravednosti, utemeljene na delima zakona, i da prihvati Hristovu pravednost, utemeljenu na delima vere. Takođe smo videli da se hrišćani vrlo teško odlučuju na tu promenu, jer im dela zakona izgledaju vrlo privlačna. Kajati se zbog očiglednih greha je jedno, ali, kajati se zbog dela koja, spolja gledano, izgledaju dobra, sasvim je nešto drugo. Neki će možda upitati: »Po čemu neko može razpoznati koja je pravednost Hristova, a koja je samo naša, takozvana pravednost? Spolja gledano, dela zakona su vrlo slična delima vere. Po čemu možemo razlikovati jedna od drugih?«

Istina je da dela mogu biti vrlo slična na prvi pogled. Međutim, onaj koji deluje na temelju vere i Hristove pravednosti uvek će smatrati da u njemu samom nema ničeg dobrog. Nema hvalisanja, glasnoga ili potajnoga, kada Hristos živi verom u nama. Mi znamo da jedino Hristos za slušuje slavu i hvalu. Naše ponašanje uvek govori: »Ja sam najveći od svih grešnika« (1. Timotiju 1,15).

Prema tome, jasno je da Hristos traži od nas, od Laodikije, da pokajnički odbacimo svoju takozvanu pravednost i da verom prihvatimo pravednost koju nam On besplatno nudi! Kako da to učinimo? Kakav odgovor On od nas očekuje?

Odgovor se krije u ovim rečima, koje su upućene Laodikiji: »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom« (Otkrivenje 3,20).

Slika nekog ko kuca na vratima i traži da uđe podseća nas na Pesmu nad pesmama. »Eto glasa dragoga mojega, koji kuca: otvori mi, sestro moja, draga moja« (Pesma nad pesmama 5,2). Mnogi hrišćani se neugodno osećaju kada treba da čitaju Pesmu nad pesmama. Neki je čak proglašavaju biblijskom pornografijom i smatraju da joj nije mesto u svetim spisima. Međutim, ona je namenjena duhovnim ljudima i otkriva Božju duboku težnju da uspostavi bliži, iskreniji odnos sa svojim narodom. Upravo to i Hristos želi da postigne svojom porukom Laodikiji. On želi da se poveže s nama vezom koja je isto tako uska kao i veza između muža i žene - kada dvoje postaju jedno telo.

Kada Hristos kaže: »Evo stojim na vratima i kucam«, to zvuči kao da stoji pred vratima našeg srca, kucajući i tražeći dozvolu da uđe. A ako je On spolja, onda mi još nismo obraćeni. Da li se Hristos ovde obraća neobraćenima?

Ne. On je već naglasio da je Laodikija Njegov narod - Njegova Crkva. To nisu neobraćeni vernici; oni pripadaju Hristu. Šta onda želi da kaže time što traži da Mu otvorimo svoje srce i da Mu dozvolimo da uđe?

Hristos govori: »Ja sam isključen iz tvojih dela!« U tome je problem. Ranije je već rekao Laodikiji: »Znam tvoja dela« (Otkrivenje 3,15). Nije kazao: »Ja sam izvor tvojih dela«. On zna dela Laodikije, ali nije njihov izvor. Kao da kaže Laodikiji: »Ti se oslanjaš na svoju takozvanu pravednost. Ja kucam na vratima tvoga srca da bih privukao tvoju pažnju. Želim da uđem i da

budem izvor tvojih dela, izvor tvoje pravednosti. Želim da delujem u tebi iznutra, a ne spolja. Molim te, dozvoli Mi da budem tvoja pravednost, ne samo u smislu tvog položaja pred Ocem, već i u tvom svakodnevnom životu!«

Da bismo shvatili puno značenje onoga što Hristos govori Laodikiji, moramo uzeti u obzir da Novi zavet deli hrišćane na dve grupe - na duhovne i na telesne. Pavle je pisao hrišćanima u Korintu: »I ja, braćo, ne mogoh s vama govoriti kao s duhovnima, nego kao s telesnima, kao s malom decom u Hristu« (1. Korinćanima 3,1). Zapazite da Pavle ne govori o tim telesnim hrišćanima kao o neobraćenima, već kao o »maloj deci u Hristu«. Mala deca, kao što znate, u početku ne hodaju sigurno. Ona često padaju dok uče da hodaju. Na isti način, novorođeni hrišćani često padaju dok uče da hodaju u Duhu. Ona padaju zato što su deca, zato što su slabi. Pavle nastavlja: »Mlekom vas napojih« (1. Korinćanima 3,2). To je još jedan problem - decu ne možete da hranite čvrstom hranom.

Pavle je pisao hrišćanima u Korintu oko deset godina posle osnivanja te crkve. Oni su i dalje bili mala deca u Hristu; i dalje su bili telesni; nisu rasli duhovno. U trećem stihu Pavle navodi probleme s kojima su se i dalje suočavali zavist, svađe, nesloga. Te osobine ne spadaju u riznicu hrišćanskog karaktera; tako se svet ponaša. Međutim, tvrdi li Pavle da su ti telesni hrišćani izgubljeni? Kaže li da nisu obraćeni? Ne. U stvari, on naglašava: »Ne znate li da ste vi crkva Božja i da Duh Božji živi u vama« (1. Korinćanima 3,16)? Oni su obraćeni, oni su stekli iskustvo novog rođenja - ali se to ne može videti iz njihovog načina života. To je slika telesnih hrišćana. Njihovo ponašanje je slično ponašanju običnih ljudi umesto da bude slično Hristovom životu, životu Gospoda koji živi u njima.

Duhovni hrišćani, s druge strane, ne samo da su obraćeni već i hode po Duhu. Obraćanje nije faktor razlikovanja telesnih i duhovnih hrišćana! I jedni i drugi su obraćeni; nije to u pitanju! U pitanju je da su duhovni hrišćani naučili da hode po Duhu, dok telesni hrišćani i dalje hode prvenstveno po telu. Telesnim hrišćanima i dalje vlada njihovo ja - Novi zavet obično misli na to staro ja kada govori o telu. I zato se telesni hrišćani suočavaju s velikim problemom: oni su jadni kao svedoci, oni pogrešno predstavljaju Hrista! Kada ih ljudi posmatraju, kažu: »Ako hrišćani tako treba da izgledaju, onda ja ne želim da budem hrišćanin« Oni su jadni predstavnici Hristovi zato što se njihovo ponašanje jedva razlikuje od ponašanja neobraćene osobe.

Upravo je to i bio razlog što su se zemlje istočne Evrope okrenule ateizmu. Hrišćanska Crkva u tom delu sveta izgubila je svoju silu, prestala je da bude so svetu. Cela istočna Evropa je stolicima pripadala hrišćanstvu, ali se okrenula ateizmu zato što je hrišćanska Crkva pogrešno predstavljala Hristov život. A ona je to činila zato što su njeni vernici bili pretežno telesni hrišćani.

Treba da shvatimo da su telesni hrišćani izloženi velikoj opasnosti. Sotoni je vrlo lako da telesne hrišćane odvoji od Hrista, jer oni i tako već hode po telu. Često nema velike razlike između ponašanja telesnog hrišćanina i ponašanja ljudi u svetu. Teško je kazati da li su telesni hrišćani obraćeni, jer je njihov život često toliko sličan životu kojim svet živi.

Nasuprot tome, duhovni hrišćani nisu samo obraćeni. Oni hode po Duhu. Duhovni hrišćani žive životom koji se jasno razlikuje od života svetovnih ljudi. I zato se u životu duhovnih hrišćana zapažaju dve činjenice. Prvo, oni suzbijaju telesne želje silom Svetoga Duha. Drugo, oni zrače Hristovom pravednošću. Pavle kaže: »Velim pak, po Duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujte« (Galatima 5,16). Drugim rečima, telo se ne može pokoriti snagom volje ili ljudskim naporom, već hodanjem u Duhu. To je jedini način. »Nego ce obucite u Gospoda našega Isusa Hrista; i telu ne ugađajte po željama« (Rimljanima 13,14). Prema tome, jedna od karakteristika duhovnih hrišćana je suzbijanje telesnih želja silom Svetoga Duha koji živi u njima. Druga je da odsjajuju Hristovu pravednost. Upravo zato Pavle nastavlja i kaže u Galatima 5,22.23. da Sveti Duh, kada zavlada našim srcem, donosi rodove koji se vide u našem životu - »ljubav, radost, mir, strpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje«. Međutim, valja da shvatimo da se ta data Hristova pravednost pojavljuje u našem životu tek kada potpuno prestanemo da se oslanjamo na telo, tek kada možemo iskreno da kažemo u svom srcu: »Ne ja, već Hristos«

Kada Hristos stoji na vratima našega srca, kada kuca i želi da uđe, On želi da upravo to

iskustvo unese u naš život. On želi da postanemo duhovni hrišćani koji hode po Duhu i koji mu dozvoljavaju da u njihovom životu donosi rodove Duha. On želi da duhovno uzrastemo, tako da više ne budemo mala deca u Hristu, već zreli hrišćani. U ovo duhovno rastenje ili razvijanje uključena je cela ličnost - duh, duša i telo. Pavle kaže: »I celi vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista« (1. Solunjanima 5,23). Ta tri elementa - duh, duša i telo - sačinjavaju ljudsko biće. Nijedno ne može da postoji nezavisno od druga dva. Ideja o besmrtnoj duši koja može da živi bez tela je grčko neznabožačko učenje, a ne biblijsko. Kada neko umre, nestaju sva tri elementa - i duh, i duša, i telo. Razmotrimo svaku od tri komponente koje zajedno sačinjavaju naše biće - s duhovne tačke gledišta.

DUH. To je ono što Pavle naziva unutrašnjim čovekom (Efescima 3,16). To je Božje boravište u čoveku. Bog je stvorio čoveka i ženu tako da može da živi u njima. »Od večnih vremena Božja namera je da svako stvoreno biće, od blistavih i svetih serafima do čoveka, bude hram u kojem će boraviti Stvoritelj« (DA 161). Kada je stvorio Adama, Bog je u njemu stanovao svojim Svetim Duhom. Sedište duha je savest. Preko savesti Bog nas uverava i usmerava.

DUŠA. Duša je čovekov um, čiji je centar volja. Snaga odlučivanja i biranja nalazi se u duši.

TELO. To je spoljašnji, vidljivi deo našeg bića. Pošto telo možemo da vidimo, najlakše nam je da shvatimo šta je ono i kako ono deluje.

Te tri komponente našeg bića imaju svoje paralele i u starozavetnom Svetilištu. Setimo se da je to Svetilište simbolički predstavljalo Hrista (Jovan 2,19-22), a u širem smislu i vernike koji su se sjedinili s Hristom (1. Korinćanima 6,19). Svetinja nad svetinjama odgovara duhu. To je mesto gde stanuje Bog. Svetinja odgovara duši. Kao što je sveštenik delovao u svetinji zemaljskog Svetilišta, tako i Gospod deluje u našoj duši ili našem umu. Porta Svetilišta predstavlja telo. Porta je bila vidljiva svima i tu su se prinosile žrtve. Tekst u Rimljanima 12,1. kaže nam da svoja tela treba da damo u živu žrtvu, ugodnu Bogu. Naravno, te paralele ni na koji način ne odbacuju istinu da postoji istinsko Svetilište na Nebu. Biblija je jasna kada govori da Bog živi i deluje na Nebu, ali i u srcima iskrenih vernika na Zemlji (Isaija 57,15).

U svetlosti ovih činjenica, proučimo pitanje duhovnog rastenja celog našeg bića kada Mu, odgovarajući na Njegovo kucanje, otvorimo vrata svog života i pustimo Ga da uđe. U iskustvu svakog vernika to rastenje odvija se u tri etape: (1) stanje pre obraćenja, (2) obraćenje i (3) proslavljanje.

Stane pre obraćenja. - Neposredno posle stvaranja, vladala je savršena harmonija između božanske i ljudske prirode. U Adamu se nikada nije vodila borba između njegove ljudske prirode i Svetoga Duha koji je nastavao u njemu. Vladao je savršeni sklad, jer je Adam bio stvoren po Božjem obličju, a Bog je ljubav - agape. Božja ljubav, putem Svetoga Duha, potpuno je upravljala Adamom. Njegova ljudska priroda je zračila Božjom slavom, koja je u stvari Božja nesebična ljubav.

Šta se dogodilo kada je Adam sagrešio? Kada je sagrešio, došlo je do zaokreta: umesto da se oslanja na Boga, Adam je počeo da se oslanja na sebe. Njegov greh se u stvari sastojao u okretanju leđa Bogu. Sveti Duh ga je napustio i on je umro - duhovno, ne fizički. Njegovo ja zauzelo je mesto Svetoga Duha u njegovom životu. Pošto je i celo čovečanstvo bilo stvoreno u Adamu, on je to preneo na celokupno svoje potomstvo - na tebe i na mene. U samoj srži grešnog čovečanstva je sebičnost, čovekovo grešno ja ili, kako to Biblija kaže, »naši putevi« (Isaija 53,6). Božja ljubav je nesebična, jer agape ljubav nikada ne traži svoje (1. Korinćanima 13,5). Međutim, posle pada, greh je izopačio agape ljubav koja je bila u Adamu i usmerio je prema njemu samome. I od tada, ljudska ljubav se izmenila - agape ljubav je načinila potpuni zaokret i pretvorila se u samoljublje. Čak i u svom grešnom stanju mi imamo sposobnost da volimo, samo je ta ljubav postala egocentrična. Egoizam je zamenio božansku, nesebičnu ljubav.

Pošto je Adam duhovno umro, njegova deca - vi i ja - rađamo se duhovno mrtvi. Pre obraćenja, mi smo »mrtvi u prestupima i gresima« (Efescima 2,1). Posledica: ljudski život je došao pod udar Zakona. To znači da Adam i njegovo potomstvo nemaju više nikakvog zakonskog prava da žive. Čovečanstvu je izrečena osuda po Zakonu. Zatim, ljudska priroda je

postala rob greha, bez snage da se odupre njegovim zahtevima (Rimljanima 5,12-21). To je duhovno stanje u kojem smo vi i ja i svaki drugi Adamov potomak došli na svet. To stanje Biblija naziva telesnim. Mi smo rođeni telesni; mi smo rođeni pod vlašću svog egoizma, mi smo rođeni kao robovi greha (Rimljanima 7,14).

Da bi sve bilo još gore, ni vi ni ja ne možemo da učinimo apsolutno ništa da se izvučemo iz tog stanja. To nam je nemoguće kao što je stablu jabuke nemoguće da donese pomorandže. Biblija je vrlo jasna u tom pogledu. »Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo?« (Jeremija 13,23)

Ta tužna slika je prikaz našeg stanja pre obraćenja. Da bi nas izbavio iz tog beznadnog položaja, Bog je Hristovo Božanstvo sjedinio s našom ljudskom prirodom koja je vapila za izbavljenjem. Kao drugi Adam, Hristos je pošao odakle i svi mi polazimo, ali nas je svojim savršenim životom i posredničkom smrću doveo u položaj u koji je trebalo da nas dovede prvi Adam. To je radosna poruka koju nam upućuje jevanđelje.

Obraćenje. - Obratiti se znači prihvatiti Hrista verom kao svoj život, umesto starog grešnog života, koji treba da se zauvek razapne s Hristom (2. Timotiju 2,11). Šta se događa pri obraćanju? Kakve se to promene zbivaju?

Pre svega, Sveti duh, koji je Hristov predstavnik (Rimljanima 8,9,10), dolazi i nastanjuje se u našem duhu. Kao što je nekada, pre pada u greh, nastavao u Adamu, tako prilikom obraćenja Sveti Duh dolazi da se nastani u nama. To se događa zato što smo svoj život predali krstu i prihvatili formulu jevanđelja - »Ne ja, već Hristos«. Do tada smo duhovno bili mrtvi, a sada smo duhovno oživeli (Galatima 2,20). Pošto smo prihvatili Hrista kao svog Spasitelja i kao svoju pravednost, opravdali smo se pred Zakonom koji nas je do tada osuđivao. Pitanje hoće li nam biti odobren ulazak u Nebo sada se više ne postavlja. Što se Boga tiče, dok gleda nas, On vidi savršeni život svoga Sina. Pošto smo u Hristu, Bog nas smatra savršenima i potpunima (Kološanima 2,10).

Naravno, naša ljudska priroda nije se promenila ni za dlaku. Ona je i dalje telesna. Njome i dalje upravlja naše staro ja. Otuda u životu svakog novoobraćenog, novorođenog vernika dolazi do sukoba. Taj sukob besni između božanske prirode, u kojoj smo verom i iskustvom novorođenja dobili udeo, i ljudske prirode, koja je i dalje u neprijateljstvu s Bogom. Te dve prirode se u verniku uvek sukobljavaju. Mnogi hrišćani su zbunjeni zbog toga; oni misle da taj sukob znači da nisu obraćeni. Nije tako! U stvari, ja bih vaše obraćenje stavio pod znak pitanja kada tog sukoba ne bi bilo. Pre obraćenja sukoba nema, zato što je na vlasti ljudska priroda. Činjenica da sukob besni dokazuje da se nova priroda pojavila u našem biću. To je dobar znak, on nam govori da se naš um pokajao, da smo obraćeni, promenjeni. Ali, pošto se naša grešna priroda nije promenila, sukob postaje neizbežan (Galatima 5,17).

Gde se odigrava taj sukob? Mislim da to pitanje dovodi do mnogih nedoumica kod hrišćana. Bojno polje hrišćanina nalazi se u umu, u mislima. Bez pristanka naše volje, Sveti Duh ne može da nam da Hristovu pravednost. Sveti Duh nas nikada ne prisiljava. Isto tako, ni naša grešna priroda ne može da ostvari svoje želje bez pristanka naše volje. Dakle, sukob se vodi oko naše volje, našeg uma. Stalna borba besni u našem umu, našim mislima, našim željama. To možemo da shvatimo, jer smo takvu borbu svi doživeli. Verujem da apostol Pavle, u sedmom poglavlju Poslanice Rimljanima, opisuje upravo taj sukob koji besni posle obraćenja. Umom svojim, mi želimo da budemo poslušni Božjem zakonu, ali naše telo želi da se pokorava zakonu greha, i tako je borba stalna i oštra.

Kada će se sukob završiti? On će prestati tek kada umremo ili kada Hristos bude došao! Neće biti mogućnosti da, s ove strane večnosti, kažemo: »Moja borba je završena.«

Da isto pitanje postavimo na drugi način: »Hoće li um ikada pobediti telo?« Odgovor je negativan. Um može da nadvlada telo za neko vreme, ali ga nikada ne može pobediti. To je zato što zakon greha kao stalna sila nastava u našim udima.

Možda vas je neka sedmica molitve ili neka propoved duboko duhovno pokrenula i navela na razmišljanje. I doneli ste odluku, sličnu ovoj: »Od sada posle obroka više neću jesti slatkiše!« Da li ste ikada doneli sličnu odluku?

Pa, imali ste uspeha prvog dana, drugog dana, možda čak i trećeg. Četvrtog dana ste naporno radili i osetili veliki umor. Posle obroka, vaša žena je iznela na sto neke izvanredne kolače koje je napravila posebno za vas. Gledali ste ih i voda vam se počela skupljati u ustima. Onda ste kazali: »Pa, dobro! Samo ovaj put.« I pre nego što ste shvatili šta se događa, tanjir je bio prazan. Ljudski um, bez obzira na jačinu volje, nije u stanju da savlada telo. Tekst u Rimljanima 7,15-24. to jasno naglašava.

Naše pitanje ne treba da glasi: »Može li um da pobedi telo?« Umesto toga, treba da se pitamo: »Može li Duh da pobedi telo?« Hvala Bogu, odgovor je potvrđan! »Jer zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu oprostio me je od zakona grehovnoga i smrti« (Rimljanima 8,2). U ovom tekstu Pavle ne govori o onome što se događa u našem hrišćanskom iskustvu. On govori o jednoj stvarnoj istini, o onome što se zbivalo u Hristu. Reč zakon upotrebljava u smislu »sile« ili »načela«. On kaže da su se dve sile suočile u Hristu - zakon greha i smrti, i zakon Duha.

A gde stanuje taj zakon greha? Pavle kaže: »Ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji se suproti zakonu uma mojega i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojima« (Rimljanima 7,23). On ovde ne misli na vernike, on misli na svoje ruke, noge, telo - na svoju grešnu ljudsku prirodu. Prema tome, zakon greha stanuje u našoj grešnoj ljudskoj prirodi, u našem telu. Taj zakon nije neka promenljiva sila, to je konstantna sila. I volja je sila, ali nije konstantna. Moja volja je ponekad jaka, ponekad slaba. To se ne odnosi na zakon greha; on je stalan sve vreme!

I zakon Duha je konstantna sila - kao i zakon greha -ali je suprotna po smeru delovanja. Jedna nas gura u greh; druga nas vodi pravednosti.

Ovaj zakon greha i zakon Duha sukobili su se u Isusu Hristu - i zakon Duha je pobedio! »Posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga i za greh osudi greh u telu« (Rimljanima 8,3). Isus je osudio greh u telu iz dva razloga.

Prvo, On je to učinio da bi nas opravdao. Vidite, nas ne osuđuju samo naša dela; i sama naša priroda nas osuđuje, jer je grešna. »Telo i krv ne mogu naslediti carstva Božjega« (1. Korinćanima 15,50). Na krstu, Isus nije samo razrešio problem mojih dela, On je razrešio i problem moje prirode, onoga što sam. Na krstu, On je razrešio ne samo problem mojih greha već i zakona greha koji deluje u mom telu. Otuda, nema više osuđenja onima koji su u Hristu Isusu (Rimljanima 8,1).

Drugo, Hristos je osudio greh u telu, tako da se »pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu« (Rimljanima 8,4). Ako hodite u Duhu, zakon Duha će vas u vašem iskustvu osloboditi od zakona greha - ne zato da vas spase, već da pokaže svetu da ste spaseni ili opravdani.

Prema tome, kada Hristos stoji na vratima i kuca, kada nas poziva da Mu otvorimo svoje srce, On govori: »Pusti Me da postanem izvor tvog hrišćanskog života. Prestani da pokušavaš da budeš dobar; nikada nećeš uspeti u tome! Ja želim da dođem, da živim u tebi, da hodim u Tebi.« Drugim rečima: »Ja sam čokot, a vi loze ... jer bez mene ne možete ništa činiti« (Jovan 15,5).

Hristos želi da vernici Laodikije budu duhovni hrišćani. On ne hodi u telesnim hrišćanima; i zato su telesni hrišćani izopačena Hristova slika, iako Duh nastava u njima! Telesni hrišćani su oni vernici koji sakrivaju svoje videlo. Jedini način da postanemo duhovni i da dozvolimo Hristu da hodi u nama je da kažemo: »Ne ja, već Hristos« To je vrlo bolno za našu takozvanu pravednost, za naše pokušaje samoopravljanja, ali je to jedino rešenje laodikijskog problema!

Neobraćena osoba živi samo jednim životom - životom tela. Ona može da hodi jedino u telu, jer je to jedino što ima, jedino što jeste. Ali, kao hrišćani, mi imamo dve mogućnosti zato što imamo i dve prirode. I dalje imamo telo, ali imamo i Duh. I zato možemo da hodimo ili u telu, ili u Duhu.

Pavle kaže: »A ako li živi u vama Duh onoga koji je vaskrsnuo Isusa iz mrtvih, onaj koji je podigao Isusa iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama« (Rimljanima 8,11). Zašto Pavle spominje Hristovo vaskrsenje? Zato što je to konačna proba. Najveću svoju silu greh pokazuje kada vas stavlja u grob - zauvek. Da li ste pobedili grob? Jeste

li otporni na smrt - na drugu smrt? Ako jeste, onda ste pobedili i telo i greh. Ali, ako niste, onda još niste pobedili ni greh ni telo.

Međutim, Isus jeste! Isus je pobedio grob! On je pobedio greh i telo! Kako? Svojom silom ili silom Svetoga Duha? Pavle ovde kaže da je Isus ustao iz mrtvih silom Svetoga Duha. Prema tome, Pavle tvrdi: »Isto onako kao što je Duh pokazao svoju moć nad grehom podižući Hrista iz mrtvih, tako će On, ukoliko budete hodili u Duhu, biti u stanju da nadvlada i vaše telo, mrtvo u prestupima i gresima, i da vas učini pravednima.«

Ako dozvolite telu da upravlja vama, telo će vas, na kraju, odvući od Hrista i poslati u grob. Umrećete, jer hodeći po telu ožalošćavate Svetoga Duha - odbijajući Ga i navodeći Ga da se povuče iz vašeg života. Pavle nas na to upozorava u Efescima 4,25-30. Sve dotle dok Gospodnji Duh nastava u vama, vi ste zapečaćeni za večno spasenje. Ali, uvek smo u mogućnosti da kažemo Svetome Duhu: »Ne želim te više.« Uvek smo u mogućnosti da Ga ožalošćavamo sve dok nas ne napusti. Kada se to dogodi, nismo više pod zaštitom opravdanja verom. Sami smo kazali zbogom takvoj mogućnosti.

Tako Laodikija ima dve mogućnosti. Ona može da hodi po Duhu, ili da hodi po telu. I Duh i telo žele da zavladaju našim umom. Ni Duh ni telo ne mogu da ispune svoje želje u pogledu nas bez našeg pristanka. I zato besni ta stalna borba. Ne volim što moram da vam kažem, ali nikada neće doći vreme da vam vaše telo kaže: »Odustajem. Predajem se! Neću ti više stvarati nikakve teškoće.« Telo može da bude pobeđeno, ali to ne možete da učinite ni vi, ni vaša volja. Samo Duh može da savlada telo, ukoliko budete hodili po Duhu.

Objavljujući jevanđelje Jevrejima, koji su bili opterećeni jarmom legalizma, Isus je rekao: »Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene ... jer je jaram moj blag i breme je moje lako« (Matej 11,29.30). Mnogi su pogrešno protumačili ovu izjavu kao nagoveštaj da je put hrišćanina obeležen zajedničkim naporima, da i mi moramo dati svoj udeo iako Hristos obavlja najveći deo posla. Na taj način, oni svode pravednost po veri samo na opravdanje. Po njima, posvećenje je mešavina Hristovih i ljudskih napora.

Istina je, međutim, da u ovom tekstu Isus govori o jarmu koji je potpuno drukčiji od judaističkog - od jarma legalizma koji Pavle opisuje kao ropski jaram (Galatima 5,1). Kada Hristos kaže: »Naučite se od mene«, On želi da svaki vernik shvati da je Njegov jaram, jaram pravednosti po veri i samo po veri - potpuno oslanjanje na Boga i za opravdanje i za posvećenje. Isto onako kao što je Isus živeo zahvaljujući Ocu, tako i mi moramo živeti zahvaljujući Hristu (Jovan 6,57).

Zato Isus i kaže Laodikiji: »Pustite me da uđem, ne samo da nastavam u vama, već i da jedem s vama. I vi sa Mnom. Dozvolite Mi da se potpuno izjednačim s vama - i vi sa Mnom.« On želi da preuzme naš život. On želi da upravlja našim duhom, našom dušom, našim umom, našim telom. Međutim, On to nikada neće učiniti nasilno. I mi moramo učiniti važan deo - treba da svoju volju pokorimo Hristovoj volji. To je krst. Setite se Getsimanije! Isusovo telo nije želelo da umre na krstu. Zato se molio Ocu: »Oče, ako je ikako moguće, neka me mimoide ova tama! Ali, neka ne bude po mojoj volji, već po Tvojoj! Neka se izvrši Tvoja volja.«

Upravo to treba stalno da govorimo. Isus poziva Laodikiju: »Dozvolite mi da hodim u vama! Ono što činite može da vam izgleda vrlo privlačno, ali je uprljano egoizmom. Jedino ako Ja budem hodio u vama, pravednost koju imate postaće istinska, Moja pravednost!«

Da li smo spremni da se pokajemo, da se odrekemo svoje takozvane pravednosti? Jesmo li spremni da otvorimo vrata, da pustimo Isusa da uđe i da preuzme vlast? Jesmo li spremni da kažemo zajedno s Pavlom: »Jer ja zakonu zakonom umreh da Bogu živim; s Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sada živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh i predade sebe za mene« (Galatima 2,19.20).

Kada se to bude dogodilo, postaćemo dobri Hristovi svedoci; svet će Njega videti u nama. Kada se to bude dogodilo, svet će biti obasjan Njegovom slavom, a mi ćemo biti pobednici.

Proslavljanje. - Ovo je treća faza hrišćanskog rastenja. Kada Hristos bude ponovo došao, dogodiće se promena - ali ne u našem umu, koji je već obraćen, već u našoj prirodi. »Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost« (1.

Korinćanima 15,53). I tada će telo, duša i duh opet biti u savršenom skladu. Borba će se završiti. Božanska slava biće potpuno rasprostranjena, jer će božanska i ljudska priroda opet biti savršeno usklađene. To je proslavljanje koje željno čekamo. A sve do tada, i vi i ja moraćemo da uzdišemo zbog svog grešnog tela, koje je najveći neprijatelj hrišćanskog života. Ipak, kada Hristu budemo otvorili vrata iskrenim pokajanjem i dozvolili Mu da uđe u naš život, bićemo u stanju da kažemo: »Sve mogu u Hristu Isusu koji mi moć daje« (Filibljanima 4,13).

LAODIKIJA mora da pbedi

»Koji pbedi daću mu da sedi sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pbedih i sedim s Ocem svojim na prestolu njegovu.« OTKRIVENJE 3,21.

Već smo ranije zapazili da Hristove poruke crkvama u Maloj Aziji, zapisane u Otkrivenju, u drugom i trećem poglavlju, imaju neke zajedničke elemente. Na primer, Isus kaže svakoj crkvi: »Znam tvoja dela.« Te reči predstavljaju Hristovu procenu duhovnog stanja Njegovog naroda u toku istorije Crkve. Poruku svakoj crkvi Isus završava rečima: »Koji pbedi ...«, dajući zatim posebno obećanje svakoj od njih. Sve svoje poruke Verni svedok upućuje crkvama da bi im pomogao da pbede, da savladaju svoje slabosti.

Šta Laodikija treba da pbedi? Hristos kaže da želi da pbedimo; prema tome, moramo se potruditi da saznamo šta treba da pbedimo!

Srž poruke Laodikiji, kao što smo do sada videli, predstavlja poziv da pbedi sebe! Bez obzira da li je reč o držanju Zakona ili o našim dobrim delima, o bilo čemu čime se ponosimo, srž našeg problema je naša težnja da se opravdamo sopstvenom pravednošću. A gde god se naše ja nalazi u središtu, tu je i greh! Dakle, mi moramo da pbedimo sebe, da pbedimo svoj egoizam, svoje staro ja.

Koje obećanje Isus daje onima u Laodikiji koji pbede sebe i svoju težnju da se opravdaju svojom pravednošću? »Koji pbedi daću mu da sedi sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pbedih i sedim s Ocem svojim na prestolu njegovu« (Otkrivenje 3,21).

Isus ovde ne govori o spasenju kao o našem pravu na Nebo. On ovde govori o posebnoj prednosti obećanoj onima koji pbede sebe. Vidite, Otkrivenje spominje dve grupe onih koji će biti na Nebu - spominje Nevestu i goste; ono, takođe, pravi razliku između onih koji služe Gospodu u Njegovom Hramu i svih ostalih koji će biti spaseni (Otkrivenje 19,7-9; 7,15). Naravno, svi oni koji se nalaze na Nebu prihvatili su verom Hristovu uračunatu pravednost. Bez Hristove uračunate pravednosti niko neće doći na Nebo, jer nas jedino ona može osposobiti za Nebo. Međutim, ja verujem da su oni koji služe Bogu u Njegovom Hramu pbedili sebe i da će upravo oni sedeti s Njim na Njegovom prestolu, kao što je obećano u Otkrivenju 3,21. Ja verujem da su oni koji će uživati tu posebnu prednost, grupa nazvana Nevesta, zapravo oni koji cene Hrista onakvog kakav jeste i koji su, verom, prihvatili i Njegovu datu pravednost, odražavajući tako u punoj meri ljubav Spasitelja koji se odrekao sebe.

Četrnaesto poglavlje Otkrivenja opisuje tu grupu, poznatu kao 144 hiljade izabranih:

»I čuh glas s neba kao glas voda mnogih, i kao glas groma velikoga; i čuh glas gudača koji guđahu u gusle svoje. I pevahu kao novu pesmu pred prestolom i pred četiri životinje i pred starešinama; i niko ne mogaše naučiti pesme, osim onih 144 hiljade koji su otkupljeni sa zemlje. Ovo su oni koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devstvenici, oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi, prvenci Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se prevare, jer su bez mane pred prestolom Božjim.« (Otkrivenje 14,2-5)

Ova grupa nije samo bila opravdana verom, kao i svi ostali vernici, već je iskusila i punu snagu jevanđelja - što znači, Hristovu datu pravednost. »I u njihovim ustima ne nađe se prevare, jer su bez mane pred prestolom Božjim.« U sedmom poglavlju, Otkrivenje ovako opisuje istu grupu: »Ovo su oni koji dođoše od nevolje velike, i oprašše haljine svoje i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj. Zato su pred prestolom Božjim i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj, i onaj koji sedi na prestolu useliće se u njih« (Otkrivenje 7,14.15). To je prednost koju Hristos želi da obezbedi svima nama.

Pri kraju Hristove poruke crkvi u Laodikiji pojavljuju se reči koje ne nalazimo u porukama ostalim crkvama. Svako od njih Isus kaže: »Koji pbedi ...« Međutim, u slučaju Laodikije, Isus ide korak dalje i dodaje: »Kao i ja što pbedih ...« (Otkrivenje 3,21). On želi da poslednji naraštaj hrišćana pbedi na isti način kao što je On pbedio. Verni svedok ukazuje na svoju pbedu kao na primer na koji Laodikija treba da se ugleda.

Šta je to Isus pbedio?

Prvo, On je pbedio svet. Svojim učenicima je rekao: »U svetu ćete imati nevolju, ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet« (Jovan 16,33). Šta je time hteo da kaže? Biblija definiše svet kao »telesnu želju, i želju očiju i ponos života« (1. Jovanova 2,16). Sve je to Isus pbedio.

Drugo, On je pbedio kneza ovoga sveta - sotonu (Jovan 14,30). Isus je potpuno pbedio sotonu; pbedio ga je umesto nas.

Treće, On je pbedio greh u telu. »Posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu« (Rimljanima 8,3). Isus je osudio, odnosno pbedio, zakon greha i smrti - načelo greha, načelo sebičnosti koje stanuje u grešnom telu.

Sve to je Hristos pbedio - svet, đavola i telo ili sebe - da bi pbedu mogao da pripíše meni i tebi! On nije pbedio samo zato da bi nam osigurao pravo na spasenje, obezbedio sigurnost spasenja. Naravno, Njegova pbeda nam je to donela, ali On je pbedio i da se »pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu« (Rimljanima 8,4).

Pavle dalje objašnjava šta nam je Hristos doneo svojim delom otkupljenja. On je dao »sebe za grehe naše da nas izbavi od sadašnjega sveta zloga, po volji Boga i Oca našega« (Galatima 1,4). Zato sada možemo da se nadamo. Ovaj svet neće zauvek biti naš dom. Mi smo izbavljeni od njega, a izbavljeni smo i od zla koje vlada na svetu.

Apostol Jovan kaže: »Jer svaki koji je rođen od Boga pbeduje svet; i vera je naša ova pbeda koja pbedi svet« (1. Jovanova 5,4). Nemojte se varati da ćete pbediti svet svojim naporima ili snagom svoje volje. Svet, đavo i telo mogu se pbediti jedino verom!

Pavle je prilično jasan u sedmom poglavlju Poslanice Rimljanima da mi, sami po sebi, svojom snagom, ne možemo držati Zakon niti činiti istinski dobra dela. Poglavlje završava opisujući kako izgleda hrišćaninova borba s grehom bez pomoći sile Duha. »Tako, dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božjemu, a telom zakonu grehovnome« (Rimljanima 7,25). I mi se možemo složiti s Pavlovim jadanjem, jer smo i sami mnogo puta prolazili kroz slično iskustvo. Mi smo se upuštali u bitku protiv tela i pokušavali da ga savladamo snagom svoga obraćenog uma. I ko je pbedivao? Telo je pbedivalo! Može li vaš um pbediti vaše telo? Pavlov odgovor je negativan. I odgovor našeg iskustva je negativan. Kao što smo već videli u prethodnom poglavlju, obraćeni um može da porazi telo, može da mu nanese pojedinačne poraze, ali nikada ne može da ga pbedi.

Međutim, u osmom poglavlju Pavle nastavlja svoje izlaganje i kaže da je Hristos osudio - što znači i pbedio - zakon greha u telu. On je to učinio »da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu« (Rimljanima 8,4). Hristova pbeda nije tu samo zato da bi nam se pripisala već i zato da bismo je iskusili.

Kada se Laodikija konačno bude pokajala, kada bude odbacila svoju takozvanu pravednost i prihvatila Hristovu pravednost, kada bude hodila samo verom, kada se više ne bude oslanjala na sebe, nego na Boga, tada će sve pbede, opisane u petnaestom poglavlju Otkrivenja, postati i njene pbede. Jovan kaže:

»I videh kao stakleno more pomešano s ognjem, i one što pbediše zver i ikonu njenu i žig njen i broj imena njena, kako stoje na staklenome moru i imaju gusle Božje. I pevahu pesmu

Mojsija, sluge Božjega, i pesmu Jagnjetovu.« (Otkrivenje 15,2.3)

Gusle ili harfe Božje predstavljaju pobjedu. To je i Božja namera s Laodikijom.

U čemu je tajna te pobjede?

Jovan kaže: »Vi ste od Boga, dečice, i nadvladaste ih, jer je veći koji je u vama nego li koji je na svetu« (1. Jovanova 4,4). Jovan ovde govori o dve osobe: »o onome koji je u vama« i o »onome koji je u svetu«. Onaj koji je u svetu je sotona. Onaj koji je u nama je Hristos. Kako to znamo? Pavle kaže: »Hristos u vama, nada slave« (Kološanima 1,27). Zatim dodaje: »Jer zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu oprostio me je od zakona grehovnoga i smrti« (Rimljanima 8,2). Hristos stanuje u meni i u vama svojim Svetim Duhom. Jovan govori da je Sveti Duh, koji predstavlja Hrista koji stanuje u nama, veći od sotone koji stanuje u svetu. I tu je izvor naše pobjede nad grehom.

Pavle to dokazuje na sličan način kada kaže:

»Jer oružje našega vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje i robimo svaki razum na pokornost Hristu« (2. Korinćanima 10,4.5).

Zapazite šta sve možete da učinite kada je Hristos u vama. Biblija tvrdi da se čak i svaka misao može pokoriti silom Hrista koji stanuje u nama.

Ipak, neka nam bude jasno da nam te pobjede ne donose spasenje! To su samo rodovi jevanđelja, dokazi da sila jevanđelja deluje u nama. Nikada nemojmo ni pomisliti da moramo postići sve te pobjede i savladati sve te slabosti da bismo se spasili. Nikada! Spasenje je dar koji Bog daje grešniku. Ali, mi moramo pobediti da bismo sedeli sa Hristom na Njegovom prestolu i gledali Njegovu slavu.

A sada se postavlja veliko pitanje. Koliko sve to staje? Koliko treba da platimo da bi Hristos stanovao u nama i da bi hodio sa nama?

Ukupnu cenu mogao bih da opišem vrlo jednostavno - biti skrušen, odreći se sebe! Da bismo kupili nebeske vrednosti koje nam nudi Verni svedok - zlato žeženo u ognju, bele haljine i melem za oči - moramo biti voljni da platimo njihovu punu cenu, a cena je da se odrekemo sebe. Kada Hristos živi u nama i kada svoju pravednost izgradi u nama, sva slava treba da pripadne samo Njemu. Kako se telo oseća kada to shvati? Ono smatra da mu je nešto uskraćeno. Telo voli da prima slavu. I mi volimo slavu, zar ne?

Isus je to stanje potpunog potčinjavanja opisao primerom iz prirode. »Zaista, zaista vam kažem, ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi.« (Jovan 12,24). Ljuska pšeničnog zrna je vrlo tvrda. Međutim, život nije u ljusci; on je unutra, u klici. Voda treba da probije ljusku. Ljudska treba da omekša i da bude probijena kako bi život iznutra mogao da proklija i donese rod.

Pavle se služi primerom suda. »Ali, ovo blago imamo u zemljanim sudovima da premnoštvo sile bude od Boga, a ne od nas« (2. Korinćanima 4,7). Marijino iskustvo potvrđuje te reči. Ona je prišla Isusu s posudom od alabastera punom skupocenog mirisa. Kada kupujete skupocene mirise, uvek ih dobijate u prekrasnim posudama. Neke od njih su tako lepe da ih čuvate i pošto potrošite miris. Marijina posuda od alabastera sadržavala je skupoceni miris, ali je bila zapečaćena. Niko nije znao šta je u njoj sve dok je Marija nije razbila. Tek tada je skupoceni miris ispunio celu dvoranu.

Hristos stanuje u vama i u svakom novorođenom verniku. Međutim, niko ne može da vidi Hrista u vama sve dok se spoljna ljuska ne razbije. I upravo to predstavlja problem! Mi smo veliki ljubitelji prekrasnih posuda. Mi mislimo da Crkva ne može da opstane bez nas. Neki među nama smatraju da Crkva ne bi mogla da napreduje bez naše stručnosti ili akademskih titula. Neki misle da bi propala bez naših administrativnih sposobnosti. Neki zamišljaju da bi Crkva bila izgubljena bez naših darova.

Moram da vam objavim neugodnu vest: niko nije nezamenljiv. Crkva može vrlo lepo da opstane i bez vas i bez mene. Međutim, ne može da opstane bez Hrista! Kada vas Hristos na moćan način upotrebi, nikada se nemojte zanositi mišlju da Crkva ne bi mogla bez vas. Samo je Hristos u vama nada slave.

Da bi Hristos u nama mogao da se vidi, ljska mora da se probije. Egoizam, naše staro ja, mora da nestane. Svet mora da vidi, ne kako smo mi dobri, da vidi našu takozvanu pravednost, već kako je Hristos dobar! To može da se dogodi tek kada budemo spremni da se odrekemo sebe! Moje ja mora da umre da bi Hristos mogao da živi u meni i preko mene! (Filibljanima 3,10).

Konačna svrha poruke Laodikiji je u tome da nam pomogne da shvatimo da je Bogu potreban narod - ne samo pojedinci, već narod - preko kojeg će moći da Zemlju obasja svojom slavom. Kada se to bude dogodilo, Bog će moći da pokaže svetu silu svoga jevanđelja, i tada više niko neće imati izgovora za to što se našao na strani izgubljenih. Bog će tada moći da kaže svemiru i nevernom svetu: »Ovo je moj narod! Ovo su oni koji imaju veru Isusovu i koji su pobedili sebe kao što je i On pobedio.«

Đavo će odgovoriti kao u Jovovom slučaju. »Dozvoli mi da se uverim. Dozvoli mi da ih okušam.« Hoće li ova proba biti surova? Biće to proba kroz koju nije prošla nijedna dosadašnja generacija (Danilo 12,1; Jeremija 30,7). Kada to vreme bude došlo, hoće li Laodikija biti u stanju da opstane? Bog je obećao da će biti onih koji će pobediti u Njegovoj sili! Postavlja se pitanje: »Hoćemo li tada biti spremni da se odrekemo sebe? Hoćemo li tada biti voljni da kažemo: »Ne ja, već Hristos«?

Stvarni problem nije u tome hoćemo li ili nećemo otići na Nebo.

Stvarni problem je u tome što je svetu očajnički potrebno da vidi Hrista u nama, da vidi Hrista koji je nada slave. Laodikija mora da pobeđi. Kamen spoticanja je njena takozvana pravednost. Nije reč o tome da ona čini zlo; problem je što čini dobro iz pogrešnih pobuda. Svet čeka da vidi Božju dobrotu, a ne ljudsku.

Mi imamo videlo, ali smo ga stavili pod sud! Isus nam kaže: »Vi ste videlo svetu ... tako da se svetli vaše videlo pred ljudima da vide vaša dobra dela i da slave Oca vašega koji je na nebesima« (Matej 5,14.16).

To telu nije lako. To znači da spremno pretrpimo i to što nas svet ne ceni. U prvim danima propovedanja, naši prvi misionari suočavali su se s fizičkim teškoćama, divljim zverima, neprijateljskim plemenima i drugim opasnostima. Danas, najveći problem misionara je nezahvalnost. Danas u zemljama trećeg sveta ne vole misionare. Zemlje u koje dolaze misionari smatraju se zaostalima. Nikada neću zaboraviti iskustvo koje sam stekao u Engleskoj prodajući našu literaturu. Pokucao sam i žena mi je otvorila. I tada sam načinio veliku grešku. Rekao sam da dolazim iz Afrike. Odmah mi je otvorila oči: »Mladiću, mi Englezi slali smo misionare u Afriku, a ne oni nama.« Drugim rečima: »Africi su neophodni misionari, a ne nama! Mi smo hrišćanska zemlja.«

Zemlje trećeg sveta danas osećaju to isto. »Niste nam potrebni, idite kući!« I zato mnogi misionari ne ostaju do kraja ugovorenog vremena. Iako su potpisali ugovor na šest godina, većina se ipak vraća pre isteka toga roka. Najčešći razlog je osećanje da ih ljudi kojima su želeli da pomognu ne cene. Naši vernici u tim zemljama svakako da znaju vrednost onoga što se čini za njih, ali ne i narodi ili vlade tih zemalja. Niko ne želi misionare u svojoj zemlji.

Da li smo spremni da progutamo svoj ponos kada se tako nešto dogodi? Da li smo spremni da pretrpimo i prigovore naših vernika i da ne odustanemo od svoje službe? Duh proroštva kaže da treba da izvlačimo toplinu iz hladnoće drugih u ovim poslednjim danima (5T 136).

Kada neko kaže nešto što vam ne odgovara, nemojte govoriti: »Više neću da dolazim u crkvu« Ni Isus nije bio dočekan dobrodošlicom kada je došao na ovaj svet. »Svojima dođe, i svoji ga ne primiše« (Jovan 1,11). Šta bi se dogodilo s nama da je Isus kazao: »Ovi ljudi ne cene veliku žrtvu koju želim da prinesem za njih. Vraćam se na Nebo.«

Hristos nije dozvolio da ga nezahvalnost ili zlostavljanje odvrata od Njegove misije. Ljudi su Ga pljuvali, rugali su Mu se. Jesu li i vas ikada pljuvali? Kako je Isus odgovarao? »Oče, oprostí im.« Uprkos svetu koji Ga je odbacivao, Isus je nastavio da radi i na kraju je pobedio. Pobedio je ponos. Pobedio je sebe. Bio je poslušan sve do smrti na krstu; bio je spreman da se odrekne sebe, da se ponizi do kraja kako bismo ti i ja mogli da učemo u Njegovo carstvo.

Kada Laodikija - vi i ja - bude bila spremna da se odrekne sebe i da dozvoli Svetome Duhu da zavlada njom, tada ćemo pobediti. I tada će svet biti obasjan slavom Božjom. To delo treba da započnemo danas u svojoj okolini, u svojoj crkvi. Međutim, mi ne pobeđujemo ulaganjem većih napora. »I vera je naša ova pobeda koja pobeđi svet« (1. Jovanova 5,4).

LAODIKIJA je zapečaćena

»I potom videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vetra zemaljska da ne duva vetar na zemlju, ni na more, niti na ikakvo drvo. I videh drugoga anđela gde se penje od istoka sunčanoga, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela kojima beše dano da kvare zemlju i more, govoreći: ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovim.« OTKRIVENJE 7,1-3.

U ovom i sledećem poglavlju nećemo više razmatrati Hristovu posebnu poruku Laodikiji, već ćemo svoju pažnju usmeriti na ostale tekstove u Otkrivenju koji su od interesa za Laodikiju. Imajmo i dalje na umu da Hristos šest crkava poziva da pobeđe, ali da jedino Laodikiji zapoveda da pobeđi kao što je On pobeđio.

Pošto Laodikija predstavlja poslednji naraštaj hrišćana, u njoj će se sigurno nalaziti i oni koji će doživeti poslednji sukob u velikoj borbi između Hrista i sotone. Otkrivenje taj poslednji veliki sukob naziva Armagedon.

»I videh iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnoga proroka, gde iziđoše tri nečista duha, kao žabe. Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesa, i izlaze k carevima svega vasionoga sveta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga Svedržitelja. Evo, idem kao lupež, blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova. I sabra ih na mesto koje se jevrejski zove Armagedon« (Otkrivenje 16,13-16).

Ova tri nečista duha kao da su suprotnost trojici anđeoskih vesnika iz Otkrivenja, iz četrnaestog poglavlja. Trojica anđela objavljuju božanske poruke i pripremaju ljude za vreme posletka. Suprotno njima, tri nečista duha su sotonina oruđa koja pripremaju svet za vreme velike nevolje i za poslednji sukob između dobra i zla.

Molim vas da zapazite da je Armagedon opisan kao »boj za onaj veliki dan Boga Svedržitelja«. To nije neka kriza na Srednjem istoku; Armagedon i nema veze sa Srednjim istokom. To je konačni sukob između Boga i sotone, između Božjeg naroda (Crkve) i sotoninih sledbenika (sveta). Tekst pokazuje da će se ta bitka voditi neposredno pre Hristovog drugog dolaska.

Isti tekst je i jasna veza sa Hristovom porukom Laodikiji. Isus Laodikiji nudi »bele haljine da se obuče da se ne pokaže sramota golotinje njene« (Otkrivenje 3,18). Tekst u Otkrivenju 16,15. ističe: »Blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova.« Neophodno je da se verom držimo Hristove pravednosti sve do samog kraja.

Sa hrišćanske tačke gledišta, Armagedon je »velika nevolja« u kojoj će ce Božji narod okušati kao što se nije okušala nijedna prethodna generacija Božjih sledbenika. Dva starozavetna teksta opisuju ovu veliku nevolju - jedan se nalazi u Knjizi proroka Danila, a drugi u Knjizi proroka Jeremije. Danilo opisuje šta će se dogoditi kada Isus bude dovršio svoju službu u

nebeskom svetištu:

»A u to će ce vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vreme kakvoga nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se naće zapisan u knjizi« (Danilo 12,1).

Opis u Knjizi proroka Jeremije je vrlo sličan:

»Jaoh! Jer je velik ovaj dan, nije bilo takvoga, i vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje« (Jeremija 30,7).

Kakav će se stvarni problem pojaviti u vreme velike nevolje? Šta će pripadnici Laodikije morati da pobeđe da bi se uspešno borili u tom velikom konačnom sukobu?

Ja verujem da će za vreme ove velike nevolje Božji narod morati da ponovi Isusovu pobedu na krstu. Tri puta je sotona kušao Isusa da siđe s krsta i da se spase - jednom preko rimskih vojnika, jednom preko jevrejskih sveštenika i jednom preko razbojnika s Njegove leve strane (Luka 23,35-39). Služeći se svojom božanskom snagom, ne oslanjajući se na snagu svoga Oca, Hristos je mogao da siđe s krsta i da se spase. Međutim, On to nije učinio; ostao je na krstu i suočio ce c poslednjim strašnim kušanjem. Evo kako Duh proroštva opisuje te trenutke:

»Usred užasnog mraka, prividno napušten od Boga, Hristos je ispio do dna čašu ljudskoga jada. U tim užasnim trenucima oslanjao se na dokaze o Očevom prihvatanju, koji su Mu do tada bili dani. Poznao je karakter svoga Oca, razumeo je Njegovu pravednost, Njegovu milost, i Njegovu veliku ljubav. Verom se oslanjao na Onoga koga je uvek s radošću slušao. A kada ce u potpunoj pokornosti predao Bogu, povukao se osećaj gubitka Očeve naklonosti. Hristos je verom izvojevao pobedu.« (Čežnja vekova, 650)

Zapazite da je Isus pobedio verom, a ne osećanjima. Njegova osećanja su Mu govorila da ga je Otac napustio, ali je verom znao da Otac to nikada ne bi učinio. Verom, Isus je postigao pobedu. Na isti način, u toku vremena nevolje, i naša će vera biti kušana do kraja. I mi ćemo osećati da nas je Bog napustio. Osećaćemo da više nema nade. No, verom ćemo se osloniti na Božja obećanja i pobediti. Oni, čija se vera neće pokolebati svrstani su u Otkrivenju u grupu 144 hiljade izabranih. To cu oni u Laodikiji koji će pobediti onako kako je Isus pobedio.

Isaija nam pruža uvid u probleme vremena nevolje. Bog kaže preko Isaije: »Za malo ostavih te, ali s velikom milošću pribraću te. U malom gnevu sakrih za čas lice svoje od tebe, ali ću te večnom milošću pomilovati, veli izbavitelj tvoj, tvoj Gospod« (Isaija 54,7.8). I mi ćemo u toku vremena velike nevolje osećati da nas je Bog na izgled odbacio.

U toku tog velikog poslednjeg odbrojanja, Bog će reći: »Ovo je moj narod, koji ima veru Isusa Hrista.«

Đavo će pokušati da Mu uputi izazov: »Predaj ih u moje ruke! Daj mi da vidim koliko su ti verni.«

Bog će odgovoriti: »Dajem ti ih u ruke. Čini od njih što god hoćeš, ali im život čuvaj.« I tako ćemo biti prepušteni na milost i nemilost svetu, kojim će potpuno upravljati sotona.

Hoće li tada među nama biti i onih čija će vera, kao i Hristova, izdržati do kraja (Luka 18,8)? To je pravo pitanje. Dobra vest je da je odgovor potvrđan. Da, biće ih! Oni su nazvani 144 hiljade izabranih i spominju se samo na dva mesta u Novom zavetu, u sedmom i u četrnaestom poglavlju Otkrivenja.

U sedmom poglavlju Otkrivenja dobijamo odgovor na pitanje postavljeno na kraju šestog poglavlja iste knjige. »Jer dođe veliki dan gneva njegova i ko može opstati?« Prema kontekstu, pitanje je izuzetno umesno. U šestom poglavlju opisuje se Isusov drugi dolazak s kataklizmičkim zbivanjima u prirodi i paničnim ponašanjem stanovnika naše planete - bogatih, siromašnih, slobodnjaka, robova, kraljeva i velmoža. Svi oni pozivaju stene i planine da ih zatrpaju i sakriju od Jagnjeta koje sedi na prestolu (Otkrivenje 6,12-16). Niko, bar tako izgleda, nije u stanju da podnese slavu Hristovog drugog dolaska. I zato se postavlja umesno pitanje: »Ko može opstati?«

Hoće li Bogu biti moguće da okupi narod koji će u svom životu ponoviti pobedu koju je Hristos postigao na krstu?

Odgovor se nalazi u Otkrivenju, u sedmom poglavlju, i pozitivan je. Bog će imati takav narod. U prvom stihu, četiri anđela zadržavaju četiri vetra koji treba da duvaju zemljom, morem i

među drvećem. Naravno, vetrovi predstavljaju sukobe i ratove. Pri kraju vremena, Bog će kazati sotonu: »Ovo je moj narod.«

Sotona će zatražiti: »Predaj ih meni u ruke da ih okušam.«

Međutim, Bog će odgovoriti: »Još ne! Ja ću štititi svoj narod i sprečavati sukobe i velike nevolje. Sprečavaću ih sve dok ne zapečatim svoje izabrane.«

Kakvo je to zapečaćenje?

U četvrtom poglavlju Poslanice Rimljanima, Pavle nam na primeru objašnjava značenje pojma zapečaćenja. Naime, jevrejskim hrišćanima apostol dokazuje da obrezanje nimalo ne doprinosi spasenju. Pretpostavljajući, međutim, da će mu vernici postaviti značajno pitanje: »Ako obrezanje ne doprinosi spasenju, zašto je Bog tražio od Avrama i njegovih potomaka da se obrezuju?« - odmah daje odgovor: »I primi znak obrezanja kao pečat opravdanja verom koju imaše u neobrezanju, da bi bio otac svima koji veruju u neobrezanju, da se i njima primi u pravdu« (Rimljanima 4,11).

Avram se opravdao verom mnogo pre svog obrezanja. Obrezanje ništa nije doprinelo njegovom opravdanju; ono je učinilo nešto drugo, kaže Pavle. Ono je zapečatilo ono što je Avram već imao. Ono je potvrdilo, ozakonilo opravdanje koje je on već dobio. To je važno zato što ja verujem da Božji znak u poslednje vreme neće biti obrezanje, već sedmi dan odmora, subota. Kao i obrezanje, svetkovanje subote ne čini nas pravednima; ono ne doprinosi našem spasenju. Ono samo zapečaćava ono što već imamo. Značenje obrezanja i subote je u ovom slučaju isto. I jedno i drugo su znak iskustva - iskustva opravdanja verom.

Prema tome, zapečaćenje pripadnika Božjeg naroda u poslednje dane jednostavno znači da je njihova vera u Gospodara subote postala nepokolebiva. Oni su se utvrdili u istini da je Hristos njihova pravednost. Oni su od Hrista kupili bele haljine i On je postao sva njihova nada. Nema više vraćanja svome ja. Oni su sada razumeli Hristov karakter, Njegovu ljubav, Njegovu milost, Njegovo dovršeno delo otkupljenja tako potpuno i jasno da se njihova vera nepokolebljivo oslonila na Njega. To je zapečaćenje, a subota je samo znak tog iskustva.

Tekst u 2. Mojsijevoj, 31. poglavlju pokazuje da je Bog odredio subotu da bude znak ili pečat jednog iskustva. »Ali subote moje čuvajte, jer su znak između mene i vas od kolena do kolena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećuje« (2. Mojsijeva 31,13). I tekst u Jevrejima 10,14. kaže da smo se usavršili jednom žrtvom - krstom.

Pripadnici Božjeg naroda zapečaćeni su na čelima, što pokazuje da imaju um Hristov. Um Hristov je ponašanje potpuno oslobođeno starog ja. Kada Božji narod bude bio zapečaćen, neće više biti kolebanja. U tom kontekstu, Isus će kazati: »Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti« (Otkrivenje 22,11). Pripadnici obe grupe - i Božji narod i sotonini sledbenici - neopozivo su se odlučili i zato su bili zapečaćeni. Sotonini sledbenici su zapečaćeni žigom zveri, a Božji sledbenici Božjim pečatom.

Isus je bio zapečaćen u Getsimaniji. Upravo je na tom mestu doneo svoju neopozivu odluku. Borio se u tom vrtu sve dok nije mogao da kaže: »Ne moja volja, nego tvoja neka bude.« Na Golgoti, izvršio je odluku donetu u toku iskustva zapečaćenja. Slično Njemu, i mi ćemo biti zapečaćeni pre vremena velike nevolje. Ta nevolja će potvrditi da je naša vera nepokolebljiva i da smo pobedili onako kao što je On pobedio.

Biblija ove pobednike opisuje kao 144 hiljade izabranih. Da li je to doslovan broj? Da li će zapečaćeni Božji narod zaista imati 144 hiljade pripadnika?

U Crkvi smo već beskrajno raspravljali o tom broju. Mogu vam jedino kazati šta ja verujem. Možete se složiti sa mnom, a i ne morate. Jovan kaže: »I čuh broj zapečaćenih, 144 hiljade zapečaćenih od svih kolena sinova Izrailjevih« (Otkrivenje 7,4). Ovaj tekst možemo shvatiti doslovno ili simbolički. Međutim, meni se čini da i celi stih moramo shvatiti doslovno, ukoliko sam broj shvatimo doslovno! Jovan, naime, kaže da su 144 hiljade zapečaćenih pripadnici svih Izrailjevih plemena. Ako se, dakle, stih shvati doslovno, onda uopšte nema nade da bi se među pripadnicima 144 hiljade zapečaćenih mogli naći i mi, bivši neznabošci.

S druge strane, ukoliko je ovaj broj simboličan, onda se i ostatak istog teksta može

shvatiti simbolički. Uopšteno govoreći, kako Novi zavet tumači pojam Izrailja? U svojoj poslanici hrišćanima u Rimu, Pavle dokazuje da se pojam Izrailj ne odnosi samo na one koji fizički potiču od Avrama već i na sve one koji prihvataju Hrista - bez obzira spadaju li fizički među Avramove potomke. »Jer nisu svi Izrailjci koji su od Izrailja, niti su svi deca koji su seme Avramovo, nego u Isaku, reče, nazvaće ti se seme. To jest, nisu ono deca Božja koja su po telu deca, nego deca obećanja primaju se za seme« (Rimljanima 9,6-8). Pavle želi da kaže da će isto onako kao što je Isak bio Avramov sin po božanskom obećanju i božanskom čudu, i svi oni koji prihvate božansko obećanje i čudo novog rođenja biti Avramova deca - a ne samo oni koji fizički pripadaju Izrailju.

Jevreji, ili Izrailjci, pozivali su se na tri velika pretka - na Avrama, Isaka i Jakova. Avramova izrazita osobina je bila vera, zato on stoji kao predstavnik vere. Isak, na temelju čuda svog rođenja, stoji kao simbol iskustva novog rođenja. Jakov je izdržao do kraja u svojoj borbi. Upravo zato se i vreme velike nevolje naziva vremenom muke Jakovljeve - Jakov je izdržao do kraja i pobedio. Svi oni koji, kao Avram, imaju nepokolebljivu veru; svi oni koji, kao Isak, dožive iskustvo novog rođenja; svi oni koji, kao Jakov, izdrže do kraja - pripadaće Hristu i biti »seme Avramovo, naslednici po obećanju« (Galatima 3,29). Tako, dakle, Novi zavet shvata Izrailj - simbolički, a ne doslovno. Zato verujem da je i broj 144 hiljade izabranih simboličan i da označava neodređeni broj onih, Jevreja i neznabožaca bez razlike, koji su iskusili punu snagu jevanđelja i koji su se u punoj meri preobrazili u Hristovo obličje. Međutim, pre nego što nam Bog uskrati svoju zaštitu i dozvoli sotoni da započne veliku bitku Armagedon, On mora da zapečati svoj narod.

Ima još jedan dokaz da broj 144 hiljade ne treba shvatiti doslovno. U nekim biblijskim rukopisima, tekst u Otkrivenju 7,4. ne glasi 144 hiljade kao u našem prevodu. On je naveden kao »sto četrdeset i četiri« i 1000 - 144 napisano slovima i 1000 brojevima. To je vrlo čudan način pisanja, i ukazuje na neku razliku između dva dela ovog broja. Pokušao sam da ustanovim šta bi to moglo da znači. Možda bi način pisanja tog broja trebalo da pokaže da simbol 144 hiljade predstavlja savršeni broj, jer je kombinacija između savršene Crkve (12 plemena puta 12 = 144) i završnog dela koje Hristos obavlja u svetinji nad svetinjama nebeskog Svetilišta, čije su mere $10 \times 10 \times 10$ lakata = 1000.

Zapazite, osim toga, da Jovan ne vidi one koji su zapečaćeni, već samo čuje broj. Verujem da Jovan ne vidi tu grupu, zato što nije okupljena na jednom mestu; njeni pripadnici su rasejani po celom svetu. Sto četrdeset i četiri hiljade nisu samo na Srednjem istoku, oni su po celom svetu. Na isti način, bitka Armagedon nije locirana na jednom mestu na Srednjem istoku; to je globalni sukob između Hrista i sotone. Ali, kada 144 hiljade izabranih prođu kroz veliku nevolju i kada dožive Hristov drugi dolazak, Jovan ih vidi: »Potom videh, i gle, narod mnogi, kojega ne može niko izbrojati, od svakoga jezika i kolena i naroda i plemena, stajao pred prestolom i pred Jagnjetom, obučen u haljine bele, i palme u rukama njihovim«. (Otkrivenje 7,9)

Mnogi misle da se taj tekst ne odnosi na 144 hiljade izabranih, već na veliko mnoštvo spasenih iz svih naraštaja na Zemlji. Drugi smatraju da su to ljudi obraćeni naporima pripadnika grupe od 144 hiljade izabranih. Međutim, ja verujem da je veliko mnoštvo, koje Jovan vidi u devetom stihu, u stvari grupa od 144 hiljade izabranih. Da ponovim, to je moje lično mišljenje. Evo zašto ja tako verujem:

1. Kontekst sedmog poglavlja Otkrivenja bavi se samo grupom izabranih, 144 hiljade - onima koji će biti u stanju da opstanu u toku vremena velike nevolje i u času Hristovog drugog dolaska.

2. To veliko mnoštvo odeveno je u bele haljine i ima palmove grančice u rukama. Prema tekstu u Otkrivenju 19,7.8. bele haljine predstavljaju datu Hristovu pravednost - ono što će taj poslednji naraštaj hrišćana iskusiti do vrhunca.

3. Tekst u Otkrivenju 7,14. kaže da u to veliko mnoštvo spadaju oni »koji dođoše od nevolje velike i opraoše haljine svoje, i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj«. Oni su postigli potpunu pobjedu; oni su pobedili kao što je Hristos pobedio. To ce može odnositi jedino na pripadnike grupe od 144 hiljade izabranih.

Ponavljajući na neki način Hristovo obećanje Laodikiji da će oni koji pobeđu kao što je On pobedio sedeti s Njim na Njegovom prestolu, Jovan dalje govori o tom velikom mnoštvu: »Zato su pred prestolom njegovim i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj; i onaj što sedi na prestolu useliće se u njih. Više neće ogladneti ni ožedneti, i Neće na njih pasti sunce, niti ikakva vrućina. Jer Jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih; i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih« (Otkrivenje 7,15-17). Nikada više neće morati da prođu kroz veliku nevolju. Izbavljeni su od nje. Verujem da će Bog zapečatiti u poslednje dane veliko mnoštvo - ne samo 144 hiljade.

Jevanđelje je sila Božja na spasenje, i ta sila je daleko jača od svega što sotona može da postigne preko tela. Verujem da će jevanđelje okupiti ne samo 144 hiljade vernih hrišćana u poslednje dane, verujem da će to biti veliko mnoštvo onih koji su odbili da se igraju svojom verom. Ako je ono što se dogodilo na dan Pedesetnice samo predlika onoga što će sila jevanđelja postići u poslednje dane, kada će četvrti anđeo Božjom slavom obasjati celu Zemlju, možemo li zamisliti preokret koji će ce zbiti? Pedesetnica je obuhvatila samo malo područje. Šta će se dogoditi kada Gospod bude izlio svoga Duha na celu Zemlju? Poruke trojice anđela, večno jevanđelje, opravdanje verom u stvarnosti - to će ce videti u ovim veličanstvenim prizorima Božje slave i sile.

Vreme velike nevolje biće strašno. Naša mašta nije u stanju ni da zamisli kako će to strašno biti. U normalnim okolnostima, naša mašta uvek preuveličava moguće probleme, i stvarnost je uvek manje surova. Međutim, u ovom slučaju neće biti tako. Jedina slika o surovosti kušanja s kojim ćemo se suočiti je nevolja koju je Hristos iskusio na krstu. Kao i Hristos, i mi ćemo se osećati napušteni od svih, pa i od Boga. Sotona će iskoristiti priliku da nam prišapne: »Znaš li zašto te je Bog ostavio? Zato što si izgubljen. On te je ostavio zato što nema nikakve nade da ćeš se spasti.«

I naša osećanja će potvrđivati sotonine reči. Naša osećanja će nam govoriti da nema nikakve nade. Međutim, vera će nam kazati: »Verujem Isusu! On je rekao da nas Neće ostaviti niti zaboraviti. Moja pravednost nije u meni, nego u Isusu. Osloniću se na njega, pa makar se i Nebo srušilo!«

Stvarni problem u vreme muke Jakovljeve biće opravdanje verom - a ne bezgrešno življenje. Mi nećemo biti uvereni da živimo bezgrešno. Veliko pitanje će glasiti: Da li sam spreman da se oslonim na Hrista, Gospodara subote, iako mislim da me je Bog odbacio i da ne zaslužujem Nebo?«

Pošto će vaša vera biti zapečaćena, vi ćete preživeti tu veliku nevolju. Đavo će učiniti sve što je u njegovoj moći da pokoleba vašu veru, i kada bude doživeo poraz, osudiće sve pripadnike Božjeg naroda na smrt. No, time će preći granice koje mu je Bog postavio. Kao što je to učinio u vreme Jovove nevolje, Bog je i sada ograničio sotoninu moć; rekao mu je da ne sme da ubija pripadnike Njegovog vernog naroda.

Onda će doći kraj; Zemlju će uzdrmati veliki zemljotres; Božji narod će izaći iz svojih skrovišta, kad bude video Spasitelja kako dolazi u pratnji hiljada i hiljada svojih anđela, i uzviknuti: »Evo Boga našega kojega čekasmo!«

Oni koji su nam pretili i pokušavali da nam oduzmu život trčaće sada prema napuštenim pećinama i vikati stenama i planinama da ih pokriju i sakriju od gneva Onoga koji dolazi. Neće moći da podnesu taj prizor; više će voleti da izgube život u velikom zemljotresu!

Da, Bog će imati svoj verni narod koji će pobediti kao što je Isus pobedio - verom! Mi moramo da pobedimo neverstvo. To je najveća potreba Laodikije. Mi moramo da kupimo bele haljine, čisto zlato, melem za oči! Moramo prestati da u sebi tražimo sigurnost; moramo prestati da se oslanjamo na svoje iskustvo. Treba da se oslanjamo na Hrista i na Njegovu pravednost. Naš udeo, od početka pa sve do kraja, je samo vera! Da sačuvamo veru, to je naša najveća borba, jer smo, po svojoj prirodi, skloni da se oslanjamo na sebe.

Vreme velike nevolje nailazi, ali će nam Bog dati pobeđu. Neka Gospod učini da naša vera bude tako jaka da imamo ne samo veru u Isusa već i Isusovu veru!

LAODIKIJA je bez mane

»I videh, i gle, Jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njime 144 hiljade koji imahu ime Oca njegova napisano na čelima svojima. I čuh glas s Neba kao glas voda mnogih, i kao glas groma velikoga, i čuh glas gudača koji guđahu u gusle svoje. I pevahu kao novu pesmu pred prestolom u pred četiri životinje i pred starešinama; i niko ne mogaše naučiti pesme, osim onih 144 hiljade koji su otkupljeni sa Zemlje. Ovo su oni koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devstvenici, oni idu za Jagnjetom kuda god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi, prvenci Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božjim.« OTKRIVENJE 14,1-5.

U prethodnom poglavlju proučavali smo tekst u Otkrivenju 7,4 - prvom od dva novozavetna teksta koji govore o 144 hiljade zapečaćenih. Videli smo da sedmo poglavlje raspravlja o 144 hiljade izabranih, nastojeći da odgovori na pitanje: »Ko će moći da opstane u toku velike nevolje neposredno pre Hristovog drugog dolaska u slavi i veličanstvu?«

Četrnaesto poglavlje Otkrivenja, drugi tekst koji se bavi grupom od 144 hiljade izabranih, opisuje njihova dostignuća ili osobine. Jovan govori o toj besprekornoj grupi vernika dovodeći je u vezu s porukom trojice anđela, koja je u stvari poruka o Hristu kao o našoj pravednosti. I objavljivanje i prihvatanje ove poruke - opravdanja verom - dovodi do nastanka grupe od 144 hiljade izabranih.

Na taj način se poruke trojice anđela mogu opisati kao poruke o zapečaćenju. One pripremaju ljude za poslednje dane i za Hristov dolazak. Poruke trojice anđela su i Božji konačni poziv izgubljenom svetu da prihvati Njegovog Sina, Isusa Hrista, kao svoju jedinu nadu u spasenje.

Zapazite kako počinje četrnaesto poglavlje Otkrivenja: »I videh ...!« Setimo se da u sedmom poglavlju Jovan sluša o 144 hiljade izabranih, rasejanih po Zemlji, i ne vidi ih sve dok se ne okupe na Nebu. Sada ih vidi! Četrnaesto poglavlje govori o 144 hiljade posle njihovog dolaska na Nebo. To je očigledno iz tekstova koji dolaze. Jagnje se nalazi na brdu Sion, a 144 hiljade su oko Njega.

Ponovo se ističe da su 144 hiljade zapečaćene, jer je ime Božje napisano na njihovim čelima. Četrnaesto poglavlje ističe Božji pečat kao suprotnost žigu Zveri (Otkrivenje 14,1.9). I Božji narod i sotonini sledbenici dobijaju ili pečat ili žig na čelo - ili Božji pečat ili žig zveri. Kada trostruka anđeoska vest bude objavljena po celom svetu za svedočanstvo svim narodima, kada tema Hristos - naša pravednost bude nadvisila sve ostale teme, tada će celi ljudski rod biti podeljen u samo dva tabora. Niko neće ostati da sedi na ogradni. Kao što je Hristos jednom rekao: »Onaj koji nije sa mnom, protiv mene je« (Matej 12,30). Tada će postojati samo vernici i nevernici.

Oni koji budu prihvatili Hristovu pravednost, predaće se Njegovom krstu. Oni će kazati: »S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene« (Galatima 2,20). Oni u sotoninom

taboru će vikati: »Raspni ga!«

Kao i sedmo poglavlje, četrnaesto slika 144 hiljade kao veliko mnoštvo. Pošto je video 144 hiljade kako stoje sa Jagnjetom na Sionu, Jovan kaže: »I čuh glas s neba kao glas voda mnogih« (Otkrivenje 14,2). Grčka reč ukazuje da su u pitanju tekuće vode. Jovanovim ušima je tekuća voda zazvučala kao grmljavina.

U Africi su česte iznenadne poplave. Za vreme kišne sezone, velike količine vode iznenada nailaze rekama kao povodanj. Zvuk vode koja dolazi vrlo je sličan grmljavini. Možete je čuti kako se valja i pre nego što ste se snašli, već je odnela sve pred sobom. Tako Jovan opisuje glas 144 hiljade. Čuje glas velikog mnoštva, bezbrojnog naroda, i čini mu se da čuje grmljavinu vode koja nadolazi. Taj stih ne govori uopšteno o svim spasenima, već samo o 144 hiljade, jer već treći stih naglašava da samo oni znaju da pevaju novu pesmu i da je niko osim njih ne može ni naučiti. Zašto samo 144 hiljade mogu da pevaju ovu pesmu? Zato što ona opisuje njihovo iskustvo potpunog oslanjanja na Isusa koji je njihova pravednost.

Četvrti i peti stih opisuju duhovne karakteristike 144 hiljade. Oni su duhovno čisti (nisu se opoganili sa ženama). Ogromna je razlika između te grupe i Božjih neprijatelja, koji su u Vavilonu, majci svih bludnica (Otkrivenje 17,5). Vavilon je opisan kao leglo oholosti. Navuhodonosor je uzdizao sebe, kada je opisivao svoj grad: »Gledajte ovaj veliki grad koji sam ja saziđao.« Suprotno tome, 144 hiljade su izgubile svako poverenje u telo; ti vernici se raduju u Hristu.

Četvrti stih opisuje 144 hiljade kao čista, nevina bića, jer ih naziva »devicama«. Jednom je k meni došao jedan od mojih vernika i rekao da među 144 hiljade neće biti udatih i oženjenih hrišćana, jer ih Biblija naziva »devicama«. Problem je u doslovnom tumačenju teksta. Uvek moramo imati na umu da je Otkrivenje pisano simboličkim jezikom. Sto četrdeset i četiri hiljade su »device« u istom smislu u kojem Pavle piše Korinćanima: »Jer vas obrekoh mužu jednome da devojkicu čistu izvedem pred Hrista« (2. Korinćanima 11,2). Pavle nastavlja: »Ali se bojim ... razumi vaši da se ne odvrte od jednostavnosti koja je u Hristu« (2. Korinćanima 11,3). Pavle kao da hoće da kaže: »Želim da budete potpuno ukorenjeni u Hristu i u Njegovom jevanđelju; želim da se potpuno oslonite na pravednost koja je u Hristu. Želim da vas izvedem pred Hrista kao čista bića, koja nisu uprljana ohološću, ali se bojim da će vas neko lako odvojiti od jevanđelja« Prema tome, kada Jovan kaže da su 144 hiljade kao device čisti, da se nisu pokvarili sa ženama, onda to znači da oni ne pokušavaju da se opravdaju svojim delima ili bilo kojim drugim ljudskim falsifikatom čiste Hristove pravednosti. Oni se oslanjaju na Hrista kao na svog jedinog Spasitelja, kao na svoju jedinu nadu u spasenje.

Jovan naglašava i da će 144 hiljade slediti »Jagnje kuda god ono pođe« (Otkrivenje 14,4). Hristos se ovde naziva Jagnjetom zato što je sebe prineo na žrtvu. Isus je rekao: »Ko hoće za mnom da ide neka se odrekne sebe i uzme krst svoj i ide za mnom« (Luka 9,23). Oni koji idu za Jagnjetom kuda god ono pođe, učestvovali su u nošenju Njegovog krsta. Krst nije samo komad drveta na kojem je Hristos umro. To je istina; to je istina da je Bog izrekao smrtnu presudu telesnoj ljudskoj prirodi; to je simbol da umiremo sebi. »A koji su Hristovi, raspeše telo sa slastima i željama« (Galatima 5,24).

U svakom verniku, dve prirode se bore za prevlast. Jedna je telo, naš nepreporođeni, grešni život. Druga je Duh, božanska priroda od koje svaki novorođeni vernik dobija deo. Te dve prirode nikada ne mogu da žive u miru, među njima nikada ne može doći do sporazuma ili braka. U trenutku kada pokušavamo da usaglasimo te dve prirode, upuštamo se u duhovnu preljubu. Telo i Duh su nepomirljivi neprijatelji (Rimljanima 8,5; Galatima 5,16.17).

Ono što vidi, telo odmah želi. U samoj srži tela su sebičnost i oholost. Sebičnost zahteva sve. Mi moramo shvatiti da naša grešna ljudska priroda nikada neće biti zadovoljna sve dok ne zauzme Božje mesto. Kada Bog ne bi ograničavao telo, ono bi uništavalo svakoga koji mu stoji na putu. Da bi postiglo svoj konačni cilj, telo mora da ukloni čak i Boga, jer mu je konačni cilj da zauzme Božje mesto.

Sve nam je to otkrio Hristov krst. On nam je pokazao da greh, kada mu se popuste uzde, ne preza da razapne čak i samog Božjeg Sina. I zato ne možemo olako uzimati greh. Greh je

daleko više od jednostavnog kršenja nekog pravila; greh nije samo neko zlo delo. U svojoj srži, greh je sebičnost koja se popela na Božje mesto. Greh kao da govori: »Ne Hristos, već ja.«

Kada Duh uskrati nešto telu, telo je nezadovoljno, ono pati. U toku celog svog života na Zemlji, od rođenja pa sve do krsta, Isus se držao pravila: »Ne moja volja da bude, nego Božja.« U toku celog Njegovog zemaljskog života, telo je patilo, a Božja volja se izvršavala u njemu (1. Petrova 4,1). U Otkrivenju, u četrnaestom poglavlju, srećemo se s grupom ljudi, 144 hiljade, koji su spremni da prihvate isto pravilo i da pretrpe kao što je to Hristos učinio.

Sto četrdeset i četiri hiljade su opisane kao oni koji su »kupljeni od ljudi, prvine Bogu i Jagnjetu« (Otkrivenje 14,4). Prvine između ostalog znače da je stiglo vreme žetve. U istom poglavlju, pošto su tri anđeoske vesti dovele do pojave 144 hiljade, Jovan vidi prizor žetve. Hristos sedi na oblaku sa oštrim srpom u rukama. Jedan anđeo izlazi iz Hrama i viče: »Zamahni srpom svojim i žanji, jer dođe vreme da se žanje, jer se osuši žito zemaljsko« (Otkrivenje 14,15). Kao prvine, 144 hiljade su znak da je žetva pred vratima.

Prvine osim toga simbolički predstavljaju plodove ili žitarice koje dospevaju prve, koje sazrevaju pre ostale žetve. Iako su 144 hiljade poslednja generacija hrišćana po vremenu, oni su ipak prvi koji dostižu duhovnu zrelost u Isusu Hristu. Svi vernici će rasti duhovno i sazrevati na Nebu. Međutim, 144 hiljade će dostići duhovnu zrelost ovde na Zemlji, neposredno pre Hristovog drugog dolaska.

U Bibliji na našem jeziku, pojmom savršenstvo često se prevodi reč koja u originalu označava zrelost. Na primer, u Jevanđelju po Mateju, Isus upoređuje ljudsku egocentričnu ljubav s Božjom agape ljubavlju. On kaže: »Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, a mrzi neprijatelja svojega« (Matej 5,43). To je bila ljubav koju su propovedali fariseji i književnici. Međutim, Isus naglašava da čovek ne mora da bude hrišćanin da bi postigao tu visinu ljubavi; jer i grešnici to čine. »A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji vas mrze, molite se Bogu za one koji vas gone« (Matej 5,44). Na kraju daje i zaključak: »Budite vi, dakle, savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski« (Matej 5,48).

Voleti bezuslovno, voleti one koji nisu dostojni ljubavi, to je duhovno savršenstvo, duhovna zrelost. To je način na koji Bog voli - bezuslovno. To je način na koji je Isus voleo one koji su Ga zlostavljali. Kada su Ga proklinjali na krstu, molio se da im bude oprosteno. Pokazivao je samo ljubav prema onima koji su Ga mrzeli. Voleti kao što je On voleo znači biti jedno s Njim.

Kada je rekao da moramo biti savršeni ili zreli, kao što je savršen Njegov Otac na Nebu, Isus je mislio da moramo voleti neograničeno, spontano, bez obzira kako postupa prema nama onaj koga volimo. Mi moramo da volimo druge onako kao što Bog voli nas.

Sto četrdeset i četiri hiljade će potpuno odražavati tu Božju neograničenu ljubav. To je savršenstvo, duhovna zrelost, jer je ljubav ispunjenje Zakona (Rimljanima 13,10; Galatima 5,14). Upravo u tom smislu Isus kaže: »Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje« (Otkrivenje 14,12).

Nama mora biti jasno šta je Isus hteo da naglasi kada je govorio o našem držanju zapovesti. Da li je mislio po Duhu, ili je mislio po slovu? Jevreji su bili specijalisti za držanje Zakona po slovu. A, to su i mnogi adventisti. No, da li je to ono što Hristos očekuje od nas? Slovo zakona je važno, ali je mnogo važniji duh Zakona. Mi možemo držati slovo Zakona i biti u potpunom neskladu s njegovim duhom ili njegovom svrhom. Ali, ako držimo duh Zakona, bićemo u skladu i sa slovom Zakona.

Prema tome, kada se 144 hiljade nazivaju prvinama od onih koji će biti spaseni, onda to znači (1) da će oni biti prvi koji će dostići duhovnu zrelost; (2) da su oni znak da je sazrela žetva zemaljska; i (3) da su oni prototip onoga što i drugi treba da postanu.

Sto četrdeset i četiri hiljade ispoljavaće punu snagu jevanđelja još ovde na Zemlji. Na Nebu, svi vernici, svi izbavljeni, odražavaće Hristov karakter. Ali, neće svi dostići to savršenstvo, tu zrelost, dok još žive ovde na Zemlji. Činjenica da 144 hiljade to ipak uspevaju najveći je dokaz sile jevanđelja u borbi protiv greha i egoizma.

Opisujući 144 hiljade, Jovan dalje kaže: »I u njihovim ustima ne nađe se prevara«

(Otkrivenje 14,5). Petar se služi istim izrazom kada opisuje Hristovo ponašanje na krstu:

»Jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom; koji greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima njegovim; koji ne psuva kada ga psovaše, ne preti kad strada, nego se oslanjaše na Onoga koji pravo sudi; koji grehe naše sam iznese na telu svojemu na drvo, da za grehe umremo, i za pravdu živimo; kojega se ranom isceliste« (1. Petrova 2,21-24).

Hristos je bio spreman da pati da bismo se mi mogli spasti. I mi moramo biti spremni da stradamo da bi se On mogao proslaviti. I to je ono što su 144 hiljade spremne da čine. Hoće li ti vernici biti progonjeni u toku velike nevolje? Hoće li biti zlostavljani? Hoće li biti klevetani? Hoće li stradati? Da, oni će se suočavati sa svim tim teškoćama! A kako će ce ponašati? Oni će se ponašati onako kao što se Hristos ponašao! Ostaće mirni; neće uzvraćati. U njihovim ustima neće biti prevare. To je sila jevanđelja. Najveća proba kojoj ćemo biti izloženi u toku velike nevolje biće ova: Hoćemo li biti spremni da se odrekemo čak i samog spasenja i Neba samo da bi se Hristos proslavio u nama? Upravo to je Hristos bio spreman da učini za nas. Hoćemo li, verom, biti u stanju da pobedimo kao što je On pobedio?

To je proba. Poznajem dvojicu ljudi koji su uspešno prošli kroz ovu probu i koji će, verujem, dobiti prednost da budu u broju od 144 hiljade. Jedan je Mojsije, koji je bio spreman da bude izbrisan iz Božje Knjige života da bi buntovni Izrailjci, koji su mu priređivali tolike nevolje, mogli biti na Nebu (2. Mojsijeva 32,32). Drugi je Pavle, koji je bio spreman da sam pretrpi prokletstvo i da sam izgubi večni život da bi se njegovi sunarodnici Jevreji mogli spasti (Rimljanima 9,1-3).

Može li jevanđelje da proizvede ovakve ljude - ne samo jednoga ili dvojicu, već i celu Crkvu - koji će obasjati Zemlju slavom Božjom?

Odgovor glasi: da. Trostruka anđeoska vest, koja je u stvari vest o opravdanju verom, učiniće to. To je jedina sila koja može da dovede do takvog iskustva - jasnog razumevanja Hristove pravednosti i njenog prihvatanja celim srcem.

Konačno, Jovan kaže da su 144 hiljade »bez mane pred prestolom Božjim« (Otkrivenje 14,5). Tekst u Otkrivenju 7,14 navodi da su »oprani haljine svoje, ubelili haljine svoje u krvi Jagnjetovoj«. To objašnjava zašto su bez mane. Oni stoje u savršenoj Hristovoj pravednosti, koju su dobili verom. »Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu« (Otkrivenje 14, 12).

Prema tome, sada imamo sliku ljudi, 144 hiljade izabраниh, koji su očišćeni, koji savršeno odražavaju Hristov karakter, koji su čisti i bez mane. Kako će se to dogoditi? Hoće li se to dogoditi kao rezultat naših programa? Nagovaranja? Uspešne administracije? Ne! To će ce dogoditi jedino propovedanjem jevanđelja, Hristovom pravednošću koja je objavljena u trostrukoj anđeoskoj poruci, i našim odgovorom vere na te poruke. Hristos i Njegova pravednost, to je jedina istina koja može da proizvede ovakve ljude!

Bog ima velike planove sa Laodikijom - sa poslednjom generacijom hrišćana. Objavljivanje trostruke anđeoske poruke će taj plan dovesti do uspešnog završetka. Ono će proizvesti ljude koji će biti u stanju da opstanu u vreme velike nevolje, da opstanu u vreme drugog Hristovog dolaska. Imajmo na umu da je Hristos, u svojoj božanskoj sili, oganj koji spaljuje. Svi oni koji nisu pokriveni Njegovom pravednošću biće spaljeni prilikom Njegovog drugog dolaska. Ali, 144 hiljade će biti u stanju da podnesu slavu koja spaljuje, ne zato što su sami po sebi toliko dobri, već zato što su odeveni u bele haljine - u Hristovu pravednost. Puni radosti, oni će uzviknuti: »Evo Boga našega i Spasitelja našega! Strpljivo smo Ga čekali i sada je došao!«

»I Duh i Nevesta govore: dođi! I koji čuje neka govori: dođi! I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava« (Otkrivenje 22,17).

»Govori onaj koji svedoči ovo: Da, doći ću skoro! Amin! Da, dođi, Gospode Isuse« (Otkrivenje 22,20).